

နွမ့်ဂျာသိုင်း

တပင်တဲ...ရင်ထဲကနွယ်

က

အပြင်ဘက်တွင် ကျွဲကျွဲတောက် ပူနေသောနေသည်
ရင်တွင်းရောက်နေပြီလား ထင်မိ ၏ ။

အချက်တစ်ချက် ဝင်လာသောလေတွင် အပူငွေ့များ ပါလာသည်။

လက်ထဲမှ အအေးဖန်ခွက်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာလှည့်နေမိသည်။
စိတ်သည် အအေးဖန်ခွက်ကဲ့သို့ လည်နေ၏ ။ သို့သော်မအေး။ ရင်တွင်းသို့
ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သော စပတ်ကလင်း လီမွန်အရည်အေးအေးများသည်
စိတ်ကြောင့်ပူလောင်ဆူပွက် ကုန်ပြီထင်၏ ။

မီးခိုးငွေ့များနှင့်အတူ သက်ပြင်းကိုရော၍ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါက ပုဂ္ဂလိက ခံစားချက်နဲ့ သိပ်မဆိုင်ဘူးထင်တယ် တင့်ဝေ”

ကျော်သက်၏ စကားသံက နားထဲသို့ ခက်ခက်ခဲခဲဝင်လာသည်။
တစ်စုံတစ်ခုပြန်ပြော ရန် ပြင်လိုက်သဖြင့် သူ့ပါးမို့သားတို့ ဆက်ကနဲလှုပ်သည်။
သို့သော် ပြန်မပြောဖြစ်။

ကျော်သက်၏ မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
မျက်နှာပေါ်တွင် အပီကြီးမဟုတ်သော်လည်း သိသာသောအပြုံးရိပ်ရိပ်ရှိ၏ ။
ကျော်သက်ကထပ်ပြော သည်။

“ဆရာခေါ်တာတော့ မင်းလာသင့်ပါတယ်ကွာ”

ရင်ထဲတွင် ခြပ်ပမာဏ ကြီးမားခိုင်းခဲ့သော

အထုပ်အပိုးတစ်ခုဝင်လာသလို ခံစားရ၏။ ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းသော အခန်းငယ်ထဲ၌
ပင် ဖြစ်သော်လည်း မွန်းကျပ်လှောင်အိုက်လာသည်။

အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဖြတ်ကူးနေသော ကားများကြောင့်

ဟိုဘက်သည်ဘက် ပလက် ဖောင်းတွင် တန်းစီစောင့်ဆိုင်းနေသော လူအုပ်ကို
တွေ့ရသည်။ နီဝင်ဘာလ၏ နေရောင်က လည်း လက်လက်တောက်နေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် နေရောင်အောက် လူအုပ်ကြားတွင် ရောက်သွားသည်။

ကျော်သက်၏ အရှိန်ပြင်းပြင်း ဖြတ်မောင်းနေသော စကား-ကားတန်းကိုဖြတ်ကူး၍
တစ်ဘက်လမ်းသို့ လွတ် လွတ်လပ်လပ် ရောက်သွားရန် စောင့်မျှော်နေမိသည်။

“ငါမလာချင်ဘူး ကျော်သက်။ ငါ သူနဲ့တွေ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး”

များစွာသော အကြိမ်မြောက်ဖြစ်သည့် သက်ပြင်းကိုချယင်း

လေးလေးလံလံပြန်ပြော သည်။ ဆယ့်ခြောက်လုံးမျှသာရှိသော
စကားစုဖြစ်သော်လည်း နှုတ်အထွက် ပင်ပန်းလှ၏။

ကျော်သက်ထံမှ ရယ်သံတိုးတိုးပေါ်လာ၏။ ရယ်သံနောက်မှကပ်၍

စကားသံပါလာ သည်။

“မတွေ့ရဲတာများလားကွာ...”

သူ့ကိုယ်..ဆက်ကနဲတုန်သည်။ ကျော်သက်ကို ချက်ချင်းလှမ်းကြည့်၏။

အကြည့်သည် ယောင်ယောင်မျှ တင်းမာသွားသည်။

“မတွေ့ရဲတဲ့အထိ ဖြစ်ရအောင် အပြစ်က ငါ့ဘက်မှာမဟုတ်ဘူး

ကျော်သက်...မတွေ့ ချင်တာ။ နွယ်ကလဲ လာချင်မှလာမှာပါကွာ”

သူ့စကားက မသိမသာဆက်တောက်သွားသော်လည်း ကျော်သက်က

မသိဟန်ပြု သည်။ အတုံ့အပြန်စကားကို ပုံမှန်လေသံနှင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။ သူက ခေါင်းခါ၍ ...

“မလာယင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမယ့် လာမယ်ဆိုတာလဲ မင်းစိတ်ထဲက သိနေတယ်မဟုတ်လား”

ကျော်သက် အမေးကို ပြန်ဖြေစရာမလိုသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်လိုက်သည်။ ကျော်သက်က ပြောရင်းနှင့် ဖော်မိုက်ကာအခင်းစားပွဲမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ဒူးယားဗူးကိုလှမ်းယူ၍ တလိပ်ထုတ် မီးညှိသည်။ ထို့နောက် ပွဲသိမ်းစကားဆို၏ ။

“အေးလေ...ဆရာက မင်းကိုသွားခေါ်ပါ။ ဒီကောင်မလာလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုလို့ လာခဲ့တာပဲ ကွာ။ ငါ့ တာဝန်လဲကျေပြီ။ ငါ့သဘောကလဲ ဆရာနဲ့ တစ်ထပ်ထဲပဲ။ ကျန်တာတော့ မင်းကိစ္စပဲ ဥစ္စာ..မင်းဟာမင်း ဆုံးဖြတ်ပေါ့”

ကျော်သက်စကားက သူ့အရှိုက်ကိုလာထိသည်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်၏ ။

သည်တစ်ခေါက် သူ့အကြည့် လမ်းမရောက်သွားသောအခါ ကားများရပ်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် မီးပွိုင့်မျဉ်းဝါတွင် လူများဖြတ်ကူးနေကြပြီ။

စောစောက လူအုပ်ထဲမှ သူသည် ယခုအခါ ကားတစ်စီးဖြစ်သွား၏ ။ ဒူးယားကို နာနာ ကျင်ကျင် ရှိုက်ယူလိုက်သည်။

ပြည်သူ့မုန့်တိုက် အအေးဆိုင်မှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ လေးနာရီခန့်ရှိပြီ။

ဆိုင်ပေါက်ဝတွင် ကျော်သက်ကနှုတ်ဆက်၍ လမ်းခွဲသည်။ သူက ပပဝင်းရုံမှ ရုပ်ရှင် လွှတ်လာသော လူအုပ်နှင့်ရော၍ (၃၂) လမ်းဘက် ထွက်လာခဲ့၏ ။

စိတ်၏ ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်ကို မေ့တတ်သလောက်

မေ့ပစ်သည်။ သို့သော် ဤအနှောင့်အယှက်သည် သူ့ဗယ်ဘက်ပရီးမှ လွတ်အိတ်ထဲသို့ အလွယ်တကူဖြုတ်ခွာ၍ ရနိုင် မည်မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။

သုံးဆယ့်နှစ်လမ်းထိပ်တွင် စာရေးဆရာ ချစ်ဦးညိုနှင့် တွေ့သည်။ အသားလတ်လတ်၊ မျက်မှန်ဝင်းဝင်း၊ ဆံပင်ခွေခွေနှင့် စာရေးဆရာ ချစ်ဦးညိုက မျက်နှာချောချောတွင် ထာဝရ တည်ရှိနေတတ်သော အပြုံးပွင့်ပွင့်ကို ပြုံးကာ..

“ဒီနှစ် ကိုတင့်ဝေ..ဟောပြောပွဲ မထွက်ဘူးလား”

သူက ပြုံး၍ ခေါင်းခါယင်း...

“ကျွန်တော် မလိုက်ဖြစ်ဘူး ကိုကြီးညို။ အလုပ်ကလေး နည်းနည်းရှိနေလို့”

“ကိုငြိမ်းတို့တော့ သွားပြီပြောတယ်”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ...

“ဟုတ်တယ်။ တစ်နေ့ကပဲ ကိုသုမောင်ရယ် ဒေါ်စမ်းစမ်းနဲ့တို့နဲ့ ကျောက်ဆည်သွား တယ်ပြောတယ်။ ကိုကျော်စွာကော ဘယ်မှမလိုက်ဘူးလား”

“ကျွန်တော် မနေ့ကမှ ပြန်ရောက်လာတာ။ ပျော်ဘွယ်ကို ဦးအောင်သင်းတို့နဲ့ ပါသွား လို့”

ချစ်ဦးညိုနှင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အမှတ်မဲ့သော အာရုံဖြင့် သုံးဆယ့်နှစ် လမ်းထဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထွေနေသော စိတ်ကြောင့် ဦးတည်ရာ ပျောက်သွားပြီး ကျော်ကျော်စာပေတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏ ။

ဆိုင်အတွင်းစားပွဲတွင် ထိုင်နေသော မသန်းသန်းက လှမ်း၍ ...

“အခုစာအုပ် တော်တော်ကောင်းတယ်လို့ပြောတယ် ကိုတင့်ဝေထွန်း”

သူကရယ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မသန်းသန်းကိုလည်း လှမ်း၍ ..

“မသန်းသန်းဆီမှာ ရှိသေးလား”

“မရှိတော့ဘူး။ မနေ့ကတောင် ဖောက်သည်တွေ လာမေးတာနဲ့ ကိုထွန်းအောင်တို့ ဆိုင်က ယူပေးလိုက်ရတယ်...”

မသန်းသန်းက ခေါင်းခါ၍ ပြန်ပြောသည်။ သူက မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းများ တင်ထားသော သစ်သားခုံလေးတွင် ဝင်ထိုင်ယင်း စင်ပေါ်တွင် စီ၍ တင်ထားသော သည်နေ့ထွက်သည် စာအုပ်အသစ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
မသန်းသန်းက...

“ဒီတပတ် ကိုတင့်ဝေစာအုပ်ကတော့ ရောင်းမလောက်ပဲ။
နောက်အုပ်ကော။ ရုံးကကျ ပလား”

သူရယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းခါ၍ ...

“မကျသေးဘူး မသန်းသန်း။ နောက်အပတ် အစည်းအဝေးကျမှ ပါမယ်ပြောတယ်”

“လူကြိုက်များတုန်း ခပ်သွက်သွက်လေး လုပ်ထားပေါ့”

“သိပ်သွက်ယင်လဲ အမြင်များပြီး ပေါသွားမှာလဲ စိုးရသေးတယ်
မသန်းသန်းရဲ့”

“ဪ...ပုံမှန်ပေါ့။ နှစ်လတစ်အုပ်လောက်တော့ ထွက်အောင်လုပ်ပေါ့။
တလ တအုပ်၊ တလ နှစ်အုပ်သာ မကောင်းတာ”

သူက လက်ထဲမှစာအုပ်ကိုဖွင့်၍ ရေခဲပန်းချီကိုကြည့်ယင်း...

“တလတအုပ်တော့ မရေးနိုင်ပါဘူး မသန်းသန်းရယ်။ နိုင်ငံခြားက
ကွန်ပျူတာမှာပြီး စက်နဲ့ရေးမှပဲ ထွက်မှာပဲ”

သူစကားကို မသန်းသန်းက ရယ်သည်။

“ခု နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ စာအုပ်ကတော့ အတော်လေး
ကောင်းတယ်ပြောကြတယ်”

“ဘာလဲ လက်ဆောင်ရတဲ့သူတွေက ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဖတ်ပြီးတဲ့ ပရိသတ်တွေကပြောတာပါ။
လက်ဆောင်ရတဲ့သူတွေက စာအုပ်ကို ဖတ်တောင်ဖတ်ကြအုံးမှာ မဟုတ်သေးဘူး”

သူငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကိုယ်ရေးသည့်ဝတ္ထုကို ပရိသတ်က
လက်ခံနှစ်သက်သည် ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးအေးချမ်းမှုလေး
ခံစားလိုက်ရသည်။ စောစောက ထိုင်းမှိုင်းနေ သော အာရုံများပင် အတန်ငယ်
လန်းဆန်းလာ၏ ။

သို့သော် ကျော်သက် အထပ်ထပ်ပြောသွားသော စကားများကမူ
နားထဲတွင် ရစ်ဝဲနေ သည်။

“ဆရာခေါ်တာတော့ မင်းလာသင့်တယ် တင့်ဝေ”

လာသင့်သည်ဆိုသော အချက်ကို သူအပြည့်အဝ
နားလည်သဘောပေါက်ပါ၏ ။ သူ ကိုယ်တိုင် ကိုကလည်း သွားသင့်သည်ဆိုခြင်းကို
အပြည့်အဝ နားလည်လက်ခံမိပါ၏ ။

သို့သော်...

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် မျက်နှာလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကနဲ မြင်ယောင်သည်။

ရင်ထဲတွင် သိမ့်ကနဲ ခံစားလိုက်ရသော်လည်း နာကျင်သော
ဝေဒနာတရပ်သည် ထက်ကြပ်ပေါ်လာ၏ ။ စိတ်ထဲကလည်း တိုးတိုးလေး
ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို သက်သက်ဒုက္ခလာပေးတာပဲ ကျော်သက်ရာ”

အိုက်လာသော စိတ်ကြောင့် နဖူးပေါ် ဝဲနေသော ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် သပ်တင် လိုက်သည်။

“ဒီတခါ ဘယ်လောက်ရိုက်လဲ ကိုတင့်ဝေထွန်း”

မသန်းသန်းအသံကြောင့် အတွေးကိုရပ်၍ လှမ်းကြည့်သည်။
သူ့ဝတ္ထုစာအုပ် ရိုက်နှိပ် သောစောင်ရေကို မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သည်တခါတော့ နှစ်ထောင့်ငါးရာ ရိုက်မယ်ထင်တယ် မသန်းသန်း”

မသန်းသန်း က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရှင်မဆိုးဘူး ကိုတင့်ဝေထွန်း။ စာအုပ်တွေ
ဒါလောက်အရောင်းကျနေတဲ့အချိန်မှာ တရိပ်ရိပ်တက်နေတာ ရှင်
သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

မသန်းသန်းစကားအဆုံး သူပြုံးလိုက်သည်။ လွတ်လပ်ကြည်လင်သော
အပြုံးမဟုတ်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသောအပြုံး။

နားထဲတွင် မသန်းသန်း၏ အဆုံးသတ် စကားပိုဒ်လေးကို ထပ်ကြား၏ ။

“ရှင်...သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

မသန်းသန်း၏ စကားကို သူကပြန်မဆိုဖြစ်။ သူ့ အဓိပ္ပာယ်နှင့်သူ
ပြောသောစကား ဖြစ်သဖြင့်လည်း ပြန်မငြင်းလိုက်ချင်။

သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ သည်စကားကို လုံးဝလက်မခံနိုင်။

အထူးသဖြင့် စောစောက ကျော်သက်နှင့် မတွေ့မီကဆိုပါက လက်ခံချင်
လက်ခံပေ လိမ့်ဦးမည်။ ယခု ကျော်သက်နှင့် တွေ့ပြီးပြန်လာသောအခါ၌ မူ
ထိုစကားကိုလက်ခံရန် သူ့စိတ် က လုံးဝငြင်းပယ်လိုက်၏ ။

စိတ်သောက ဖိစီးနှိပ်စက်ခံနေရသော လူတစ်ယောက်သည်

အဘယ်ကဲ့သို့ ကံကောင်းသည်ဟု ခေါ်နိုင်ပါမည်နည်း...။

*

အဖုံးနီတွင်..

ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှု

မည်သူမျှ မဖတ်ရ...

..ဟု စာလုံးနက်ဖြင့် ထင်ထင်ရှားရှား ရေးထားသော

ကုန်သွယ်ရေးအမှတ်ကိုးထုတ် မှတ်တမ်း လွှာစာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် စာရေးစားပွဲ၏ ညာဘက်အံ့ဆွဲမှသော့ကို ပြန်ခတ်လိုက်ပြီး
သော့ကို ဗယ်ဘက်မှ သော့မပါသော အံ့ဆွဲတွင်းသို့ထည့်သည်။ စာအုပ်ကိုမူ
စားပွဲပေါ် ချထားလိုက် သည်။

ပြတင်းမှလေအေးသည် စိမ့်၍ ဝင်လာ၏ ။

ခေါင်းရင်းမှ ဆိတ်ဖလူးနဲ့ သင်းသင်းသည်လည်း မြောက်လေကိုခို၍
လိုက်လာသည်။

တင့်ဝေထွန်းသည် စားပွဲနောက် ကုထားထိုင်တွင် ထိုင်နေလျက်မှနေ၍
ပြတင်းကို ဖြတ်ပြီး အပြင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်သည် ဆိတ်ဖလူးပင်၏ အရွက်များကို
ပြောက်ကျားစွန်းထင်းနေ၏ ။

လိမ္မော်ရင့်ရောင် ညှာတံပြွန်ထိပ်တွင် ပွင့်ဖတ်ဖြူ ခုနစ်ခုရှိသည့်
ပန်းပွင့်လေးများသည် လရောင်အောက်တွင် ငိုက်ကျနေသည်။

ဆိတ်ဖလူးပွင့်များတွင် နွယ်ကိုမြင်ရသည်။

နားထဲတွင် နေ့ခင်းက ကျော်သက်ပြောသည့် စကားတခု ဖြတ်ကနဲဝင်လာသည်။

“မတွေ့ရဲတာများလားကွာ”

ရင်ထဲတွင် နှင့်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆိတ်ဖလူးပွင့်ပေါ်မှ နွယ်မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း ကြမ်းတမ်းသွား၏ ။

တဆက်တည်းပင် အစဦးပိုင်းက ကျော်သက်ပြောခဲ့သည့် စကားများကိုလည်း ပြန် ကြားပြန်သည်။

“မနက်ဖြန်စနေနေ့ကို ကျောင်းက အသင်းခန်းကိုလာခဲ့ တင့်ဝေ။ ဆရာက သေသေ ချာချာမှာလိုက်တယ်။ တို့အသင်းကနေ ကျောင်းပြီးလို့ ထွက်ကြပြီး အပြင်လောကမှာ နာမည် ရနေတဲ့ အနုပညာသမားတွေနဲ့ အနုပညာအသင်းသားဟောင်းတွေဆီကိုလဲ ဖိတ်စာပို့ထား တယ်တဲ့။ လက်ရှိအသင်းသားသစ်တွေနဲ့ မိတ်ဆုံစားပွဲလုပ်မလို့-လို့ပြောတယ်။ ရော့ ဒါ မင်း အတွက် ဖိတ်စာ”

ကျော်သက်ပြောခဲ့သည့် စကားထဲမှ ‘တို့အသင်းကနေ ကျောင်းပြီးလို့ထွက်ကြပြီး အပြင်လောကမှာ နာမည်ရနေတဲ့ အနုပညာသမားတွေ’ ဆိုသော စကားလုံးသည် ယခုတိုင် သူ့အား ချောက်ချားအောင်ပြုနေသည်။

သည်ကန့်သတ်ချက်နှင့်ဆိုလျှင် နွယ်သည် ဤဖိတ်ကြားခြင်း၌ ရှေ့ဆုံးတန်းစာရင်း၌ ပင် ပါနေသည်။ နွယ်မလာယင် ကောင်းမယ်ဆိုသော အတွေးသည် အလဟဿ ဖြစ်သွားပေ ပြီ။

“တခြားအစီအစဉ်တွေလဲ ရှိသေးတယ်လို့ပြောတယ်။ အဲ့ဒါတော့ ဟိုကျမှပြောတော့ မယ်တဲ့။ အဲ့ဒါ မင်း ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင်လာပါလို့ ဆရာက

သေချာမှာလိုက်တယ်”

ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ခေါင်းကိုလည်း လေးကန်စွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း စကားတခွန်း ခပ်တိုးတိုးပွင့်ထွက်သွား၏။

“တို့ တတွေဟာ တယောက်နဲ့ တယောက် ပြန်တွေ့ကြဖို့ မကောင်းတာပါဘူး နွယ် ရယ်...”

စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်နီပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သွားသော သူ့အကြည့်များ ဝေသွားသည်။

စာအုပ်အဖုံးပေါ်မှ စာတန်းသည် ရင်ထဲသို့ နှင့်စွာ ဝင်လာသည်။

ပုဂ္ဂလိက ခံစားမှု

မည်သူမျှ မဖတ်ရ...

*

အပိုင်း (၁)

၁

တံတားကိုလွန်၍ မကြာမီ မှော်ဝန်းချောင်းသည် ညာဘက်သို့ကွေ့၏ ။
တင့်ဝေထွန်းက ပဲ့ချိတ်စက်တပ်လှေ၏ ဦးပိုင်းတွင်ထိုင်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
စိတ်ဝင်တစားကြည့်သေနည်။ အထက်ကို ဆန်တက်နေသော ပဲ့ချိတ်လှေ၏
ဗယ်ဘက်ကမ်းနဖူးတွင် ဆန်စက်ကြီးတခုကို မြင်နေရသည်။

စက်အလွန်တွင် စပါး ဂိုဒေါင်များရှိ၏ ။

ဂိုဒေါင်များလွန်သောအခါ အုန်းရွက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်အပင်ပုတောကြီး
တခုကိုတွေ့ သဖြင့် ငေးနေစဉ် နောက်ဘက်မှ လှမ်းပြောလိုက်သံ ကြားရသည်။

“သား..အဲ့ဒါ ဓနိခြံတွေပေါ့”

တင့်ဝေထွန်းကလည်း ပြန်လှည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကိုယ်က
ရှေ့တည့်တည့် ဦးတည်ထိုင်နေသဖြင့် ခေါင်းသည် လိုအပ်သည့် နေရာအထိ
လှည့်မရ။

မျက်လုံးထောင့်စွန်း၌ သာ ဖေဖေကိုမြင်လိုက်ရပြီး
အကြည့်အားလုံးလိုလိုမှာမူ သူ့နောက်တွင် ကပ်ထိုင်နေသော နွယ်ထံရောက်၏

ကြည်လင်သောအပြုံးလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုထွန်းကလဲ ဓနိခြံတောင် မသိတော့ဘူးလား”

သူ့အကြည့်ကို ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်မလှည့်နိုင်ခင် ပြုံးနေသော နွယ်ကလှမ်းပြော၏။ တင့်ဝေထွန်း ရှက်သွားသည်။ သို့သော် သည်အတိုင်း ငြိမ်ခံနေလိုက်ပါက ပိုရှက်စရာကောင်း မည်ဟု ယူဆပြီး...

“မသိဘဲနေမလားနွယ်ရ။ ဓနိပင်များ သိလွန်းလို ဟိုဘက်ကမ်းတောင် လွန်သေးတယ်”

“အမယ်..ကိုထွန်းညာတာ..”

“မညာသေးဘူး။ ဓ-ဓနိပင် ဓားနဲ့ခုတ်၊ ဟိုငယ်ငယ်လေးထဲက သင်ရတဲ့ဥစ္စာ...”

မထူးတော့ပြီမို့ ပါးစပ်ထဲရောက်လာသော သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်ထဲမှစာကို ရွတ်ယင်းဖွတ်ခံငြင်းသည်။ နွယ်ကလှယ်၍ ...

“ဒါတော့ လူတိုင်းသိတာပေါ့။ နို့..အကိုထွန်းက အရင်ထဲက ဓနိပင် မြင်ဖူးလို့လား..”

သည်တခါတော့ တင့်ဝေထွန်း ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ဘူး။ အမှန်တကယ်လည်း ဓနိပင်ကို အရင်က တခါမှမမြင်ဖူးခဲ့။ မြင်စရာအကြောင်းကလည်းသိပ်မရှိ။ သူ့အရွယ် သူ့အသိ နှင့် သစ်ပင်ဝါးပင်တို့၏ အမျိုးအစားကို ခွဲခြားမှတ်သားထားလေ့မရှိသလို သူ့ဖခင် ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းလာခဲ့ရသည့် နယ်များကလည်း အညာဘက်တွင်များသည်။

သူမှတ်မိသလောက် သူ့ကိုမွေးသည်မှာ မေမြို့။ ထို့နောက် သူ တစ်နှစ်ခွဲအရွယ် မေမြို့ ဆိုတာကို ဘာမှန်းမသိလိုက်ခင်မှာပင် တပ်ကုန်းသို့ပြောင်းရသည်။ ယခု သူ ကိုးနှစ်သား အရွယ်တွင် ဤမြို့သို့ ပြောင်းလာရ၏ ။

ထို့ကြောင့် ဓနိပင် သူမမြင်ဖူးသည်မှာမဆန်း။ ဒါမဆန်းပါဘူးဆိုတာ

အားပေးမှုလေး နှင့်အပြင် ညာကလည်းမညာတတ်သဖြင့်...

“မြင်တော့ မမြင်ဖူးဘူးပေါ့...”

“အဲ့ဒါများ ကိုထွန်းက စတိုင်ကြီးနဲ့ အလကား..စပြီး”

နွယ်က ပြောလည်းပြော ရယ်လည်းရယ် လုပ်သည်။ တင့်ဝေထွန်း
မျက်နှာ ရှိန်းကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

“ရှေ့မှာ ချောင်းသုံးခွ..မောင်တင့်ဝေ သေချာကြည့်”

နွယ်ဖခင် ဦးမြတ်ခင်က ပဲ့ချိတ်လှေရှေ့ဘက်သို့ လက်ညှန်၍
ပြောလိုက်သည်။ တင့်ဝေထွန်း ကပျာကယာရှေ့လည့်၏ ။

ဟုတ်ပါသည်။

ဤအရပ်သည် ချောင်းသုံးခွလာဆုံသော အရပ်ပါတကား။

*

“အစိုးရ ဂေဇက်တွေ...တခြားမှတ်တမ်းတွေမှာတော့..ဒီသုံးခွမြို့ဟာ
မှော်ဝန်းချောင်း၊ နံယောချောင်း၊ ဥက္ကံချောင်း ချောင်းသုံးချောင်းဆုံတဲ့
အဝမှာရှိတဲ့မြို့မို့ သုံးခွမြို့လို့ ခေါ်တယ် ရေးတာပဲဗျ...”

ချောင်းထဲ၌ ပဲ့ချိတ်စီး၍ လျှောက်ကြည့်ပြီး ပြန်လာသောအခါ
ဦးမြတ်ခင်က စကားစ သည်။ တင့်ဝေထွန်း၏ ဖခင် ဦးတင်စိုးက
မျက်မှောင်တချက်ကြုတ်လိုက်ပြီး..

“နို့..စောစောက ခင်ဗျားပြောတော့ မှော်ဝန်းချောင်း၊ နံယောချောင်းနဲ့
တကောချောင်း ဆို...”

ဦးမြတ်ခင်ကရယ်လိုက်သည်။ ရယ်ယင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အရပ်မှာတော့ ဥက္ကံချောင်းလို့ သိပ်မခေါ်ကြဘူး။ တကော ချောင်းလဲခေါ်တယ်။ နောက်မှော်ဝန်းချောင်းက မြို့ပတ်စီးနေတာဆိုပြီး မှော်ဝန်းချောင်းလို့ပဲ ပြန်ခေါ်တယ်။ အရပ်ခေါ်ဆိုပါတော့ဗျာ..”

“နံယောချောင်းနဲ့ တကောချောင်းကြားကိုတော့ ဥက္ကံလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မှော်ဝန်းချောင်းနဲ့ တကောချောင်းကြားကို အရှေ့ဘက်ကမ်း၊ နံယော ချောင်းနဲ့ တကောချောင်းကြားကိုတော့ ဥက္ကံကွက်လို့ခေါ်တယ်”

ဦးမြတ်ခင် ရှင်းပြသည်ကို ဦးတင်စိုးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်သည်။

တင့်ဝေထွန်းက လူကြီးများ ပြောနေသည့် အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ယင်း ဦးမြတ်ခင်ဘေး၌ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေသည့် နွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

နွယ်က ဂါဝန်ပန်းရောင်လေးကို ဒူးတွင်တုပ်၍ သိမ်းထိုင်ယင်း သူ့ကိုကြည့်၍ နှာခေါင်း ရှုံ့ပြ၏ ။

သည်အရွယ်၊ သည်အသိနှင့် တခြား ဘာစိတ်မှ ထူးထူးထွေထွေ ဝင်မနေသော်လည်း ရွယ်တူမိန်းကလေးများထဲတွင် သည်လို သူငယ်ချင်း လှလှလေး မရှိသေးသော တင့်ဝေထွန်း ရင်ထဲ၌ လှုပ်တုပ်တုပ်လေးနှင့် တချိုးဖြစ်သွားသည်။

သည်အရွယ်လေးနှင့် သည်လောက်ဖြစ်ရသလားဟု အပြစ်ကား ပြောချင်လည်းပြော ကြပါတော့။ တင့်ဝေထွန်းအဖို့မူ

သုံးခွမြို့သို့ပြောင်းလာခဲ့သည်မှာ တလနီးပါးခန့်မျှသာ ရှိသေး သော်လည်း
မျက်နှာလေး ဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ရယ်လိုက်လျှင် ပါးမို့မို့လေး ခွက်ခွက်သွားတတ်ပြီး
စကားပြောလျှင် ခေါင်းလေး ခါတာခါတာ လုပ်တတ်သဖြင့်
ဂျပန်ဆံတောက်ကလေးဖွာကနဲ ဖွာကနဲ ဖြစ်သွားတတ်သော နွယ်..ဆိုသည့်
သူငယ်ချင်းမ လှလှလေးကို အရင့်အရင့် သူငယ်ချင်းများထက် ပိုခင်တွယ်နေမိပြီ
ဆိုသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

“သမီးတို့ အောက်ဆင်းပြီး သွားဆော့နေချင် သွားဆော့ကြလေ။
မောင်တင့်ဝေလဲ ပျင်းနေမှာပေါ့...”

စကားပြောနေသင်းနှင့် ဦးမြတ်ခင်က နွယ်နှင့်
သူ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။ နွယ် မျက်နှာလေး ဝင်းကနဲဖြစ်သွားပြီ...

“လာ..ကိုထွန်း..အောက်သွားဆော့မယ်။ ဖေဖေတို့က
ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း လဲ မသိဘူး။ ပျင်းစရာကြီး”

တင့်ဝေထွန်းထက် လပိုင်းမျှသာ ငယ်သော်လည်း
အတော်ကလေးဆန်သေးသည့် နွယ်က လူကြီးတွေဘက်မျက်စောင်းချီ၍
မဲ့ရွံ့ပြောသည်။ တင့်ဝေထွန်းက နွယ်အဖေများထံဆူ မလားဟု စိုးရိမ်သွားသဖြင့်
ဦးမြတ်ခင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဦးမြတ်ခင်ကတော့ သူ့သမီးအပြောနှင့် သူ့သမီးအမူအရာကို
သဘောကျစွာ ရယ် ယင်း...

“အေးပါကွယ်..ဖေဖေတို့က လူကြီးတွေပဲ နည်းနည်းတော့
ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ အလုပ် တွေ လုပ်ရမှာပေါ့။ သမီးတို့ဘာသာ သမီးတို့
သွားဆော့ကြ”

တင့်ဝေထွန်းက သူ့ဖခင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးတင်စိုးက
သူ့ကိုသွားခွင့်ပြုကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။

သည်နေရာမှာ ဦးတင်စိုးက တင့်ဝေထွန်း ဓာတ်သိ၍
ခေါင်းညိတ်ပြခြင်းဖြစ်၏။ သူ အကျင့်ကတမျိုး။ အိမ်မှ လူကြီးတွေ
စကားပြောပြီဆိုလျှင် တနေရာရာကထိုင်၍ လူကြီးတွေ စကားကို ငြိမ်၍
နားထောင်နေတတ်သည်။

ဤအကျင့်ကို ဦးတင်စိုးကလည်း သဘောကျ၏။ ပြီးတော့
ညွှတ်သည်တွေပြန်သွားလျှင် သူသိလိုသော စောစောကစကားများထဲက
နားမလည်သည့် အချက်ကို ဦးတင်စိုးအား ပြန် မေး၏။ ထိုအခါတွင်
ဦးတင်စိုးကလည်း စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းပြတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သည်အရွယ်နှင့်ပင် စေ့စေ့စုံစုံ
ပြည့်ပြည့်ဝဝမဟုတ်သော်လည်း ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီး အစိတ်စိတ်
အမြွှာမြွှာကွဲသည့်အကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီက အာဏာသိမ်း
သည့်အကြောင်း စသည်တို့ကို နားရည်ဝနေခဲ့၏။

ယခုနွယ်က အောက်ဆင်းဆော့မည် ပြောသောအခါ တင့်ဝေထွန်း
နည်းနည်းအင်သွား ၏။ သည့်အတွက် သူ့ဖခင်က
သွားလိုက်ပါကွာဟူသောအနက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ခြင်း ပင်...

“လာလေ ကိုထွန်း”

သူ မလှုပ်တလှုပ်ဖြစ်နေသည့် အခိုက်မှာပင် နွယ်က တင့်ဝေထွန်းတို့
အိမ်၏ လှေကားဝသို့ ရောက်နေပေပြီ။

တင့်ဝေထွန်းက နွယ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြ၍
လှေကားဘက်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် နောက်ဘက်မှ သူ့ မိခင်အသံကို
ကြားရ၏။

“ရေတွေဘာတွေထဲတော့ မဆင်းနဲ့နော် သား...”

တင့်ဝေထွန်း လည်ပြန်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သူ့မိခင်တားမည်ဆိုလည်း တားထိုက် သည်။ တင့်ဝေထွန်းဆိုသည့်
တင့်ဝေထွန်းကလည်း ဖဆပလတို့၊ ပမညတတို့၊ တည်မြဲတို့၊ သန့်ရှင်းတို့၊ ပထစတို့၊
ဂြိုဟ်ကြီးရှစ်လုံးပူးတာ၊ တော်လှန်းရေး ကော်စီတို့၊ ပြည်သူပိုင်သိမ်းတာ တို့
ကြားဖူးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဓနိပင်ကိုမူ စောစောကလေးတင်မှ
မြင်ဖူးခဲ့သူဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်...

J

တလံသာသာမျှ ကျယ်သော မြင်းကလေး တခုအနီးသို့
ရောက်သောအခါ တင့်ဝေထွန်းက ပြေးလာသော ခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်
ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့ပြေးလာသည့် အုတ်ခင်းလမ်းလေး၏ မြောင်းခြားနေသော
တဘက်ရှိ ခြံစည်းရိုးမှ အပွင့်နီနီ၊ ဖြူဖြူလေးများပွင့်နေသော အပင်ကို
စိတ်ဝင်စားသွား၍ ဖြစ်သည်။

မမြင်ဖူးသော အပင်ဖြစ်သဖြင့် သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

နွယ်ကမူ စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲယင်း...

“လာလေ..ကိုထွန်းကလဲ။ ဘာလုပ်နေပြန်တာလဲ။ တော်ကြာ
အပြန်နောက်ကျနေလို့ ဖေဖေဆူနေအုံးမယ်”

နွယ်က လောလိုက်သဖြင့် ထို အမျိုးအမည်မသိ ပန်းပင်ကို
စိတ်ဝင်စားဆဲ ဖြစ်သော် လည်း နောက်မှ သေချာကြည့်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်၍
နွယ်နှင့်အတူ ဆက်ပြေးလာခဲ့သည်။

ပြေးလာသောခရီး အတော်ဝေးမှ တင့်ဝေထွန်းက လှမ်းမေးသည်။

“နင်ပြောတဲ့နေရာက ခုထိ မရောက်သေးဘူးလား နွယ်”

“ရောက်ပါပြီ ကိုထွန်းရဲ့..ဟိုရှေ့မှာ မမြင်ဘူးလာ..နွယ်တို့ကျောင်း”

နွယ်လှမ်းပြသည့် နေရာကို သူကြည့်လိုက်သည်။ အုတ်ကြွပ်မိုးနှင့် အဆောက်အအုံ နီနီကြီးတခုကို မြင်ရသည်။

“ဒါ..နွယ်တို့ကျောင်းလား..”

“ဟုတ်တယ်..ဒါက နွယ်တို့နေတဲ့ မိန်းကလေးကျောင်း။ မက်သဒစ် ဂဲလ်စကူး။ ဟိုဘက်က ယောက်ျားလေးကျောင်း၊ မက်သဒစ်ဘွိုင်းလ်စကူး..”

ဒုတိယအကြိမ် လှမ်းပြသည့်နေရာကိုကြည့်သည်။ အရှေ့ ဗိုလ်တဲအလွန် မြောက် ဘက်တည့်တည့်တွင် စောစောက နွယ်တို့ကျောင်းကဲ့သို့ပင် တခုလုံးနီနေသော အဆောက် အအုံကို မြင်ရ၏ ။ သို့သော် ဤအရာများကို သူစိတ်မဝင်စားနိုင်သေး။

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဘယ်မလဲ နွယ်ပြောတဲ့နေရာ”

သည်တခါ သူ့အမေးကိုမူ နွယ်က ကြည်ကြည်သာသာ မဖြေတော့။ စိတ်တိုသွားသည့် ဟန်ဖြင့် မျက်စောင်းထိုး၍ ..

“ဪ..ရောက်ပါပြီဆိုမှ ကိုထွန်းကလဲ။ နွယ်ပြောတဲ့ ဆီးသီးပင်က နွယ်တို့ ကျောင်းထဲမှာပဲ ဥစ္စာ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နွယ်က ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ကျောင်းဘေးဘက် ခြံစည်းရိုး လွတ်နေသည့် အပေါက်မှဝင်လိုက်သည်။

တင့်ဝေထွန်းလည်း ဘာမျှထပ်မမေးတော့ဘဲ နောက်မှ ခပ်ရဲရဲ ဝင်လိုက်သွား၏ ။

ဤတွင် ခပ်ရဲရဲဟူသော ကြိယာဝိသေသန ပါဝင်ရခြင်း၏ အနက်ကို ရှင်းပြဖို့လိုမည် ထင်၏ ။

အမှန်စင်စစ် နွယ်နှင့် တင့်ဝေထွန်းသည် အစက ဤနေရာသို့ လာရန် ရည်ရွယ်ခဲ့သည် မဟုတ်။

လူကြီးတွေက အိမ်အောက်ဆင်းဆော့ဆို၍ အိမ်အောက်ခြံဝင်းထဲတွင် ဆော့နေခြင်း မျှသာ။

ဆော့သည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ခြံဝင်းထဲ၌ နွယ်က သူ့လက်မောင်း ဖြတ်ကနဲပုတ်၍ ..

“စိန်ပြေးမယ်..ကိုထွန်း..နွယ်ကို မိအောင်လိုက်..စိန်ပြီ”

ပြောလည်းပြော၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ မျက်လုံးပြူးပြ၊ လျှာထုတ်ပြ၊ ခေါင်းကိုလည်း တခါခါလုပ်ပြသည်။

ပထမတော့ တင့်ဝေထွန်း ကြောင်သွား၏ ။ ဒီအသက်အရွယ်အထိ စိန်ပြေးတန်း ကစား နည်းကို နှစ်ယောက်တဲ တခါမျှ မကစားဖူးခဲ့။ သို့သော် မိနွယ် ပြောင်တိပြောင်စပ်နှင့် မခန့် လေးစားအမှုအရာကြောင့် သည်လောက်ရှုပ်တဲ့ နွယ်စုတ်မကို မိအောင်ဖမ်း၍ သူ့အလှည့်တွင် လွတ်အောင်ပြေးပြီး ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်မည်ဟု စိတ်ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ပြောင်တောင်တောင် လုပ်နေသော နွယ်ဆီ ဆက်ကနဲ ထလိုက်၏ ။

တရှိန်တိုးပြေးလာသော တင့်ဝေထွန်းကိုမြင်သဖြင့် နွယ်မျက်လုံးလေး ဝိုင်းကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ချာချာပါအောင် လှည့်ပြေးတော့၏ ။

နွယ်ကလည်း ဖြူဖြူလုံးလုံးနှင့် ဝဝတစ်တစ် ဖြစ်သော်လည်း အပြေးတော့သန်သည်။ ဆံပင်လေးများ ဖွားကနဲ ဖွားကနဲ နေအောင် ဟိုယိမ်း သည်ယိမ်းနှင့် လှစ်ကနဲ၊ လှစ်ကနဲ ရှောင် သည်။

သို့သော် ယောက်ျားကလေးခြေနှင့် မိန့်ကလေးခြေ ဖြစ်သဖြင့် မကြာခင်

တင့်ဝေထွန်း က မှီလာသည်။

“မိပြီဟေ့...”

မှီပြီဟု သေချာပေါက် တွက်လိုက်သည်နှင့် တင့်ဝေထွန်းက အားရပါးရအော်သင်း ပြေးရှိန်မြင့်၍ လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

နွယ်ကအလန့်တကြားနှင့် နောက်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး တင့်ဝေထွန်း လက်လှမ်းလိုက် သောအခါ ဆက်ကနဲ ထိုင်ချသည်။

အမှီလှမ်းပုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် တင့်ဝေထွန်းလက်က ထိုင်ချလိုက်သော နွယ်ပခုံးကို လှမ်းထိသည်။

“မိပြီ”

“မမိပါဘူး..”

နွယ်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နှင့် ထိုင်ရာမှထပြန်အော်၏ ။ တင့်ဝေထွန်း မကြည်မလင်ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟဲ့..မညစ်နဲ့လေ..နင့်ကို မိပြီပဲ နွယ်ရ..”

“အမယ်..ဘယ်မှာမိလို့လဲ”

“ခု..မိနေတာပဲ”

“အိုး..ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒါ ထိုင်ဘွာ..”

“ဘာ..”

“ထိုင်ဘွာလေ။ ဒီမှာထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

တင့်ဝေထွန်း ရှုံ့ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ခေါင်းကိုလည်းခါလိုက်ပြီး....

“မရပါဘူး။ စောစောတုန်းက ထိုင်ဘွာလို့မှ ပြောမထားပဲ”

“အင်း...ခုနက မေ့သွားလို့ရတယ်။ ထိုင်ဘွားဆို ထိုင်ဘွားပဲ”

ဇွတ်ကြီးကို ထိုင်ဘွားနေသဖြင့် တင့်ဝေထွန်း လက်လျှော့လိုက်သည်။ ဆက်ပြောနေ လျှင် ဆက်ငြင်းရခြင်းသာ အဖတ်တင်မည်။ နွယ်ကတော့ လုံးဝလျှော့မည်ပုံမပေါက်။ ထို့ကြောင့်သူက ခပ်ပေပေဖြင့် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေသော နွယ်နားရပ်ကာ နွယ်ထအရပ် ကို စောင့်နေ၏ ။

နွယ်က ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်၍ ဒူးနှစ်ဘက်ပေါ်လက်တင်ကာ လက်ပေါ်မေး ထောက်၍ တင့်ဝေထွန်းကို ပြုံးစိစိကြည့်နေရာက ရုတ်တရက် တင့်ဝေထွန်းနောက် လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ၊ လာပြီ”

နွယ်ဖေဖေ လှမ်းခေါ်နေပြီဟုထင်၍ တင့်ဝေထွန်း ချာကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူမျှမရှိ။ သူတို့ အိမ်နောက်ဘက်မှ အရွက်ဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ပေပင်ကြီးတပင်သာ လေ တိုက်သဖြင့် လှုပ်တုပ်တုပ်ဖြစ်နေသည်။

“ဟာ...”

မိနွယ်လည်ပြီဟုသိသဖြင့် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ နွယ်မရှိတော့။ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း မှနေ၍ မျက်လုံးပြူး လျှာထုတ်၍ လက်နှစ်ဘက်မြှောက်ကာ ခေါင်းကို ဗယ်ညာငဲ့၍ ...

“ရှက်ပါတယ်။ ကိုထွန်းကြီးရှက်ပါတယ်။ သူများပြောလို့ယုံယုံ... ခွေးချေးတတိုးငုံ”

နွယ်က သူများပြောလို့ယုံယုံဆိုသော အပိုဒ်ကို သီချင်းလိုဆိုယင်း မြှောက်ထားသော လက်ကိုလှည့်၍ ကိုယ်ကိုယမ်းခါယင်း ကုလားက ကပြ၏ ။

ဤမျှတတ်နိုင်သော နွယ်...

“သူများပြောလို့ယုံယုံ..ခွေးချေးတတုံးငုံ...”

နွယ်ကတော့ ကကောင်းနေဆဲ။ လေထဲတွင် သူ့ဂီဝန်ဖားဖားလေး
ယမ်းခါနေသည်။

တင့်ဝေထွန်းစိတ်ထဲ ထောင်းကနဲ ဒေါသထွက်လာ၍ နွယ်ကို
အံတချက်ကြိတ်၍ ကြည့်ပြီး ပြုံးကနဲ ပြေးလိုက်သည်။

“အမေ့...”

နွယ်က ကနေရာမှ လန့်အော်ပြီး ခြံဝင်းထဲပတ်ပြေးသည်။

သည်တခါ မထိုင်ခင်မိအောင်ဖမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ တင့်ဝေထွန်းက
စွတ်လိုက်သည်။

အဲ..သည်တခါတော့ သူကံဆိုးသည်။

မိချင်ဇောက ကြီးနေသဖြင့် မြေကြီးပေါ် ဘာရှိသည်ဟု
မကြည့်နိုင်တော့ပဲ ပြေး အလိုက်၊ အိမ်နောက်ဖေးထောင့်တွင် ချထားသော
သစ်တုံးကို ခလုတ်တိုက်ကာ ဗိုင်းကနဲလဲ သည်။

“ဟယ်..ကိုထွန်းလဲပြီ..”

ပြေးလာသည့်အရှိန်နှင့်မို့ တင့်ဝေထွန်းခမျာ မသက်သာ။ မြေကြီးပေါ်
ဝမ်းလျားထိုးပစ် ကျသည်။

နွယ်က ပြေးနေရာမှ လွှတ်ကနဲအော်ယင်း တင့်ဝေထွန်းဆီ
ပြန်လှည့်ပြေးလာ၏ ။

“အာ..နာလိုက်တာ”

တင့်ဝေထွန်းက လဲနေရာမှ လူးလဲထပြီး ပွန်းသွားသော ခူးကိုငုံကြည့်၍ လက်ဖြင့်သပ် သည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ပေသွားသော မြေကြီးများကိုလည်း ခါချ၏ ။

“ဖွ..ဖွ..ထို့..”

ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံများကြား၍ တင့်ဝေထွန်းက အံ့သြတကြီး နွယ်ကိုကြည့်သည်။

နွယ်က သူ့အကြည့်ရော၊ သူ့ရော ဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ သူလဲကျသည့်နေရာကိုသာ ဖွဖွ လုပ်လိုက်၊ တံတွေးနှင့် ထွေးလိုက်၊ ဖနောင့်နှင့် ပေါက်လိုက်လုပ်နေသည်။ သူက နွယ်အပြု အမူကိုနားမလည်သဖြင့်...

“အဲ့ဒါ..ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ့အမေးကို နွယ်က အသာလက်ကာပြသည်။

“နေစမ်းပါ။ ကိုထွန်း အသာနေစမ်းပါ။ ဘာမှလဲ နားမလည်ပဲနဲ့”

ပြောယင်းနှင့် မြေကြီးကို ဖနောင့်ဖြင့် သုံးခါလောက်ထပ်ပေါက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ တင့်ဝေထွန်းဘက်လှည့်သည်။

“ကိုထွန်းက ဘာမှလဲနားမလည်ဘူး။ မြေဖုတ်ဘီလူး ဖမ်းစားမှာစိုးလို့...”

တင့်ဝေထွန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဘာလဲ မြေဖုတ်ဘီလူး..”

“ဪ..ကိုထွန်းကလဲ၊ အကြိုက်ကို အ,တာပဲ။ မြေဖုတ်ဘီလူးတောင် မသိဘူးလား။ မြေဖုတ်ဘီလူးဆိုတာ မြေဖုတ်ဘီလူးပေါ့...”

နွယ်ကအရမ်း၊ တအားဆိုသော နေရာတွင် သုံးခွလေဖြင့်

အကြိုက်ဟုသုံးယင်း အတော်ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရှင်းပြလိုက်၏။

“မြေဖုတ်ဘီလူးဆိုတာ မသိပါဘူးဆိုမှ၊ နင်ကလဲ မြေဖုတ်ဘီလူးပဲ ပြောရသလားနွယ် ရဲ့”

“ကိုထွန်းကလဲ အလိုက်တာ။ မြေကြီးပေါ်မှာ လဲယင် မြေဖုတ်ဘီလူး ဖမ်းစားတတ် တယ်။ မြေဖုန်ဘီလူး ဖမ်းစားယင် ခြေတွေလက်တွေကျိုးပြီး ပြန်မကောင်းတော့ဘူးတဲ့”

“ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ဖေဖေပြောပြတာ”

“ဟာ..မဟုတ်တာ။ နွယ်ကလဲ ငါလဲကျဖူးတာ ခဏခဏပဲဟာ။ တခါမှ မြေဖုန်ဘီလူး လဲ မဖမ်းစားဘူး။ မြေစုပ်ဘီလူးလဲ မဖမ်းစားဘူး။ အလကား ယုတ္တိမရှိတာတွေ...”

သည်စကားကို နွယ်ကလက်မခံ..။

“ဘယ်နဲ့ ယုတ္တိမရှိရမှာလဲ။ သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဖေဖေပြောတယ် တကယ်ရှိတယ်တဲ့...”

“အလကားပါဟာ။ နင့်ဖေဖေက မဟုတ်တာပြောတာပါ။ ငါ့ ဖေဖေကပြောတယ်။ လောကမှာ တစ္ဆေ သရဲတို့ စုန်းတို့ ကဝေတို့ဆိုတာတွေဟာ တကယ်မရှိဘူးတဲ့။ ဘယ်တော့မှ မယုံရ၊ မကြောက်ရဘူးတဲ့...”

“အမယ်..ဘာလို့မရှိရမှာလဲ။ တစ္ဆေလဲရှိတယ်။ သရဲလဲရှိတယ်။ မြေဖုန်ဘီလူးလဲရှိ တယ်။ သရဲမယုံယင် ကိုထွန်းကိုတောင် လိုက်ပြလိုက်အုံးမယ်။ တခါတဲ ဖင်သနီလန်ပြီးပြေး အောင်”

နွယ်စကားက သူ့မာနကို ထိခိုက်သွားသဖြင့် တင့်ဝေထွန်း မျက်နှာရဲကနဲဖြစ်သွားပြီး...

“အောင်မယ်..ဘယ်တော့မှမပြေးဘူး။ သရဲလဲ မကြောက်ဘူး။

ရှိလဲမရှိဘူး။ ဘယ်မလဲ သရဲရှိယင်ပြ။ ဖေဖေက လောကမှာ ကိုယ်မမြင်ဖူးတာကို ဘာမှမယုံရဘူးတဲ့”

“တကယ်ပြရမလား”

“ပြ..”

“တကယ်နော်။ တွေ့ယင် ကိုထွန်းတကယ်ယုံမလား”

“အို..သိပ်ယုံပေါ့”

“ဒါဖြင့် နွယ်နဲ့လိုက်ခဲ့..”

နွယ်က အတည်ပေါက် ပြောနေသဖြင့် တင့်ဝေထွန်းက တချက်အကဲခတ်သလို ကြည့် ပြီး..

“ဘယ်မလဲ..နင့်သရဲက”

“လိုက်ခဲ့ပါ..နွယ်သရဲရှိတဲ့နေရာ ခေါ်ပြမယ်။ ဟိုကျလို့ သရဲတွေ့ယင် နွယ်ကို တစ်ယောက်တဲ မထားခဲ့ဘူးလို့ ကတိပေးမလား”

“ပေးမယ်”

“ကိုထွန်း ဘုရားစူး..”

“စူး”

“မိုးကြိုးပစ်”

“ပစ်”

“မြွေကိုက်”

“ကိုက်”

“ဒါဖြင့်လာ..နွယ်နဲ့လိုက်ခဲ့။ ဖေဖေတို့ စကားပြောနေတုန်း သွားမယ်။

မြန်မြန်ပြေးမှ ရမှာနော်။ နို့မို့ ကြာနေယင် ဖေဖေဆူလိမ့်မယ်”

ဤသို့ဖြင့် တင့်ဝေထွန်းသည် သရဲရှိသော အရပ်ဟု နွယ်ပြောသည့် နွယ်တို့ကျောင်း ဝင်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ခြံစည်းရိုးဝင်ပေါက်မှ ကျောင်းဝင်းတွင်း ဝင်လိုက်သောအခါ ခပ်ရဲရဲ ဝင် လိုက်သည်ဟု ကြိယာအထူးပြုသော ‘ခပ်ရဲရဲ’ ကိုသုံးလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

လာလေ..ဘယ်မလဲ သရဲ..။

တကယ်တွေ့တောင် တင့်ဝေထွန်းမကြောက်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မေမေ သင် ပေးထားသဖြင့် ဣတိပိသောရော၊ သံဗုဒ္ဓေပါ ကြိုက်သလိုရွတ် အလွတ်ရနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏ ။

နွယ်ကို တစ်ယောက်ထဲထားခဲ့ဖို့တော့ ဝေးလာဝေး။

*

အင်္ဂလိပ် မက်ဒသစ် မိန်းကလေးကျောင်းက မြောက်နှင့်တောင် တန်းနေသော အဆောက်အအုံဖြစ်ရာ နွယ်ပြောသော ဆီးပင်သည် ကျောင်း၏ တောင်ဘက်ထိပ်မှ ဝါးတရိုက် လောက် အကွာတွင်ရှိ၏ ။

တပင်တောင်မဟုတ် နှစ်ပင်...။

“ကိုထွန်း နွယ်ကို တယောက်ထဲ မထားပစ်ခဲ့နဲ့နော်..နွယ်ကြောက်လာပြီ”

အသံလေး မသိမသာ တုန်နေသော နွယ်က ဆီးပင်နှင့်

ခပ်လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် တင့်ဝေထွန်းဘက် ကပ်လာ၍ တင့်ဝေထွန်း၏ လက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

နွယ် လက်ကလေး၏ အေးစက်နေသော အတွေကို သူရလိုက်၏ ။
ကြောက်စိတ် ကြောင့် အေးစက်နေသော်လည်း နူးညံ့နေသော လက်ကလေး။

“မကြောက်စမ်းပါနဲ့ နွယ်ရာ..ငါတယောက်လုံးပါ ပါတယ်။
နင့်တယောက်ထဲလဲ ထား မပစ်ခဲ့ဘူး။ ငါလဲမကြောက်ပါဘူး”

ခုထိတော့ ကြောက်စရာဆို၍ သူ့အမေ တခါတခါ တွယ်တတ်သည့်
ထားဝယ်ကြိမ်လို ဟာမျိုးပင် မတွေ့သေးသဖြင့် ခပ်တင်းတင်းပြောကာ
နွယ်လက်ကလေးကိုလည်း ခပ်တင်း တင်း ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏ ။

နွယ်က သူနှင့်ပခုံးချင်းထိနေအောင်တိုးကပ်၍ ဆီးပင်နှစ်ပင်ဘက်
လက်ညွှန်ကာ မဝံ့ မရဲပြောသည်။

အစက ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖြစ်နေသော တင့်ဝေထွန်းပင်
နွယ်ဖြစ်သွားပုံကြောင့် ကျောထဲ ချမ်းကနဲဖြစ်၍ ကြက်သီးမွေးညင်းများထလာသည်။

စိတ်ထဲကလည်း ရသမျှ ဘုရားစာကို အားကိုးတကြီးရွတ်ဆိုလိုက်မိ၏ ။

“ဣတိပိသော ဘဂဝါ အရဟံ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ အဲ..ပြီးတော့ ဘာပါလိမ့်..”

*

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ လူသူကင်းရှင်းနေသည်။

တချက်တချက် တိုက်လာသောလေရူးနှင့် လှုပ်ခတ်နေသော
သစ်ပင်များသာရှိ၏ ။

အချိန် အတန်ကြာမျှ ကိုယ်ချင်းထိ၍ ပတ်ဝန်းကျင်အကဲခတ်သော်လည်း
ထူးထူး ခြားခြား ဘာမှဖြစ်မလာ။

သည်တော့မှ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ရဲတင်းလာသော တင့်ဝေထွန်းက
ခပ်ခြောက်ခြောက် တချက်ရယ်၍ ...

“အလကားပါနွယ်ရာ...နင်တို့ဟာ နင်တို့ အလကားနေယင်း
ကြောက်နေကြတာပါ။ ကဲ..ဘယ်မလဲ သရဲ”

နွယ်ကတော့ ခုထက်ထိ ကြောက်မြဲကြောက်နေပြီး လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ရှိတော့ရှိတယ် ကိုထွန်းရဲ့။ သူ ဒီနေ့မအားလို့ လာမခြောက်တာလား
မသိဘူး”

နွယ်စကားကြောင့် တင့်ဝေထွန်း ဒေါက်သွားသည်။

“ဟာ...ဘယ့်နဲ့ သရဲကမအားလို့ လာမခြောက်ဘူးရှိရမလားနွယ်ရ။
အစကတဲက မရှိ တာပါဟာ။ အရင်ကတော့ နင် တွေ့ဖူးလို့လား”

နွယ်က မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်၍
ခေါင်းခါယင်း...

“နွယ်တော့ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် သူများတွေ ပြောတယ်။ တွေ့တဲ့သူ
တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဖြူဖြူကြီးတဲ့။ တခါတလေ ခေါင်းမပါဘူးတဲ့။ မျက်လုံးကြီးက
စကောလောက်ရှိတယ်တဲ့”

တင့်ဝေထွန်း အားရပါးရ ရယ်သည်။

“နင်ကလဲဟာ ခေါင်းမပါတဲ့ သရဲက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စကောလောက်
မျက်လုံးရှိမလဲ ဟာ။ မျက်လုံးက ဗိုက်ကပ်နေလို့မှ မရပဲ...”

“သိဘူးလေ။ သူများတွေပြောတာပဲ”

နွယ်က လျှာကလေးတစ်လစ်လုပ်၍ ပြုံးပြီးပြောသည်။

အခြေအနေကောင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် တင့်ဝေထွန်းလည်း
စောစောထက်ထက် ပိုသတ္တိ ဝင်လာသည်။

“ကဲပါနွယ်ရာ..အလကား သူများပြောတာတွေ မယုံပါနဲ့။
ငါပြောတာမှတ်ထား။ သရဲဆိုတာ မရှိဘူး။ ရှိလဲ ကြောက်စရာမကောင်းဘူး။
ဣတိပိသောသာရွတ် နင်ရတယ်မဟုတ် လား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဟာ..နင်ကလဲ။ ဒါလေးတောင် မရဘူးလား”

“နွယ်မှ မသင်ဖူးတာ။ ကိုထွန်းသင်ပေးလေ။ နွယ်ကျက်ထားမယ်”

တင့်ဝေထွန်းက စောစောက သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါနှင့်
သူရပ်သွားသည်ကိုသတိရပြီး...

“အေး..နောက်တော့ သင်ပေးမယ်။ အခုတော့ သရဲမရှိသေးဘူးလို့ပဲ
မှတ်ထားဦး”

ပြော၍ မှ စကားမဆုံးချင်သေး၊ လေပြင်းတချက် ဝှေ့ကနဲတိုက်၍
ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံတခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဖုတ်..ဖုတ်...ဖုတ်..ဖုတ်”

“အမလေး...”

နွယ်က အလန့်တကြားအော်၍ တင့်ဝေထွန်းကို ဖက်သည်။
တင့်ဝေထွန်းကလည်း မျက်လုံးဝိုင်းကနဲဖြစ်၍ ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲခုန်ယင်း နွယ်ကို
အလန့်တကြားနှင့် ပြန်ဖက်ထားလိုက် ၏ ။

“ဣ...တိ...ပိ...ဟာ...ဣတိပိသော...”

သူ့အစရှာမရသော ဘုရားစာကိုရွတ်ရန် ကြိုးစားနေဆဲ။

စောစောကအသံသည် လေပြင်းနှင့်အတူ ငြိမ်သွားသည်။

သည်တော့မှ နွယ်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် တင့်ဝေထွန်း ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်း ထွက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။ တင့်ဝေထွန်း မျက်လုံးပြူးသွားပြန်၏ ။ သည် ကောင်မလေး အကြောက်လွန်ပြီး ရူးများသွားပလား တွေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ နွယ်”

“ရယ်ချင်လို့။ နွယ်ကလဲ နွယ်ပဲ။ အလကားနေယင်း

ကြောက်တတ်လိုက်တာ။ စောစောကအသံက ကျောင်းရှေ့ဘက်

မျန်ကျဉ်းကောက်ကွေးပင်က လေတိုက်လို့ မန်ကျည်း သီး ကြွေကျတာ ကိုထွန်းရဲ့”

တင့်ဝေထွန်းစိတ်ထဲ စောစောက ဆီးနှစ်ပင်ကိုသာ ခေါင်းနှင့်

ဝင်ဝှေ့လိုက်ချင်စိတ် ပေါ်သွား၏ ။

၃

“ဟဲ့...ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး။ လာခဲ့စမ်းငါ့ဆီ”

နွယ်တို့ အိမ်ရှေ့ ဗာဒံပင်ရိပ်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် အကျအနထိုင်၍ လက်ဖက် ရည်ကြမ်း သောက်နေသော အဘ ဦးကျော်ဇံက လှမ်းခေါ်သည်။

တင့်ဝေထွန်းနှင့် နွယ်က ခြံထောင့်တွင် နှစ်ယောက်သား

အပင်လေးတပင် စိုက်နေရာ မှ လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။ နှုတ်သွက် လျှာသွက် နွယ်က လွှတ်ကနဲ...

“ခဏ နေအုံး အဘ။ ဒီမှာ သမီးတို့အလုပ် မပြီးသေးလို့”

အဘ ဦးကျော်ဇံ၏ မျက်ခုံးနှက်ဘက် ပင့်တက်သွားသည်။

“အံ့မာ...ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ နင်တို့အလုပ်က ဘာမို့လို့
မပြီးရသေးတာလဲ”

“သစ်ပင်စိုက်နေတာ အဘရဲ့”

နွယ်ကလက်ထဲမှ မစိုက်ရသေးသော စိန်ပန်းပင်ပေါက်လေးကို
မြှောက်ကိုင်ပြလိုက် သည်။ အဘက မျက်လုံးမှေးကြည့်ယင်း...

“မှန်းစမ်း၊ ဟဲ့..နင်တို့ဟာက စိန်ပန်းပင်ပဲ။ ဘယ်ကရလာလဲ”

တင့်ဝေထွန်းနှင့် နွယ်တို့ တယောက်ကိုတယောက် ကြည့်၍
ပြုံးလိုက်ကြသည်။ နွယ်က မျက်စိတဘက် မှိတ်ပြပြီး အဘ
ဦးကျော်ဇံဘက်လှည့်ကာ...

“လမ်းမှာတွေ့တာနဲ့ နုတ်လာတာ အဘ”

“ဟယ်...ပေါက်တီးပေါက်ရှု။ မြူနီစီပယ်က စိုက်ထားတဲ့
အပင်များလာတာ...”

တင့်ဝေထွန်းသည် အဘအမေးကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား၏ ။
ပေါ့မလားလို့ ညာပြော လိုက်သော နွယ်စကားကြောင့် ဆေးအတွက်
ပိုလေးသွားပြီလား အောက်မေ့လိုက်သည်။ လက်ဖျံအနာမှလည်း စစ်ကနဲ
နာသွားသည်။ နွယ်ကတော့ သိပ်ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

“အဲ့ဒါတော့ မသိဘူးအဘ။ နွယ်တို့လဲ လမ်းမှာတွေ့တဲ့အပင်
နုတ်လာကြတာပဲ”

ဦးကျော်ဇံက ဘာမှမပြောပဲ ရယ်နေလိုက်သည်။ သည်တော့မှ
တင့်ဝေထွန်း သက်မချ နိုင်၏ ။ လက်မှပတ်တီးကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

အမှန်က ထိုအပင်သည် နွယ်ပြောသလို လမ်းမှ
နုတ်လာသည့်အပင်မဟုတ်။ ယခု အခါ သုံးလေးလမျှတက်ပြီး ဖြစ်နေသော

သူ့ကျောင်းထဲမှ ခိုးနုတ်လာသည့်အပင် ဖြစ်၏ ။ ဖြစ်ပုံ က သည်လို...။

သည်နှစ် ကျောင်းဖွင့်သောအခါ သူကနှစ်တန်းတက်ရ၍ နွယ်က
တတန်းတက်ရ သည်။ သူက မက်ဒသစ် ယောက်ျားလေးကျောင်းတက်ရသည်။
နွယ်ကမနှစ်က တက်လက်စ ကျောင်းဖြစ်သော
မိန်းကလေးကျောင်းတွင်ပြန်တက်သည်။

ကျောင်းချင်းမတူသော်လည်း နေရာချင်းက မဝေး။ ကျောင်းတက်ချိန်
ကျောင်းဆင်း ချိန်ကလည်း အတူတူဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်
အတူတူဖြစ်နေသလို နေ့ခင်းမုန့် စားချိန်ဆိုလျှင်လည်း အိမ်သို့အတူတူ
ပြန်နေကျဖြစ်သည်။

မနေ့က ညနေကျောင်းဆင်းချိန်ကမူ တင့်ဝေထွန်းက နောက်ဆုံးအချိန်
သင်္ချာမပြီး သဖြင့် ကျောင်းဆင်းနောက်ကျသည်။ နွယ်က စောဆင်းရသူဖြစ်သဖြင့်
သူ့အား သူတို့ ကျောင်းပေါက်မှ လာစောင့်သည်။

စောင့်နေယင်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ။ ကျောင်းအဝင်ဝ
ဘုတ်တိုင်နားတွင် သပ် သပ်ရပ်ရပ် စိုက်ထားသော စိန်ပန်းပင်ပေါက်လေးများကို
မျက်စိကျတော့သည်။ သူ့ဘာသာသူ မျက်စိကျတာတော့ အကြောင်းမဟုတ်။
တင့်ဝေထွန်း ကျောင်းဆင်းလာသောအခါ၌ မူ အကြောင်းက ဟုတ်လာ၏ ။

“သွားမယ်လေ...နွယ်”

ကျောင်းဆင်းလာ၍ ကျောင်းဝ၌ ယောင်ပေပေ စောင့်နေသော
နွယ်ကိုတွေ့သောအခါ တင့်ဝေထွန်းက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး
ဆက်လျှောက်ရန်ပြင်သည်။ နွယ်က သူနှင့်အတူ လိုက် မလျှောက်ပဲ
ပေတေတေရပ်နေသဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နွယ်က ကျောင်းဆင်းလာ သော
ကျောင်းသားများရှိနေသေးသဖြင့် မျက်လုံးလေးမှိတ် ခေါင်းကိုခါယင်း အသာနေရန်
အချက်ပြ၏ ။

တင့်ဝေထွန်းက ဘာမှနားမလည်စွာ နွယ်ကို ကြည့်ယင်းအသာ
ဘေးကပ်၍ ရပ်နေ လိုက်သည်။ လူရှင်းသွားမှ နွယ်က သူ့နားကပ်ပြီး
ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်...

“ကိုထွန်း ဟိုအပင်လေး နုတ်လာခဲ့စမ်းပါ။ အိမ်မှာစိုက်ရအောင်”

“ဘယ်ဟာလဲ...နွယ်”

သာမန် ရိုးရိုးအပင်ပဲ အောက်မေ့၍ တင့်ဝေထွန်းက ခပ်ပေါ့ပေါ့
ပြန်မေးလိုက်သည်။ နွယ်က ဘေးဘီ၌ လူရိပ် ရှိ မရှိအကဲခတ်ပြီး မသိမသာ
လက်ကလေးယှက်၍ စိန်ပန်းပင်ကို ညွှန်ပြီး...

“ဟိုအပင်”

“ဟာ..ဘယ်ဖြစ်မလဲဟ။ ဖာသာကြီး ရိုက်မှာပေါ့”

တကယ်ပင်လန့်ဖျပ်သွားသဖြင့် တီကိုဆားထိသလို
တွန့်ကနဲပြန်ပြောလိုက်သည်။ နွယ်နှုတ်ခမ်း သိသာစွာ စူသွားသည်။

“ကိုထွန်းကလဲကွယ်...ဖာသာကြီး မသိအောင် ယူပေးပေါ့”

“သိယင် အရိုက်ခံရမှာဟ”

“ဪ...မသိအောင်ယူပါလို့ဆိုမှပဲ”

နွယ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောသည်။ တင့်ဝေထွန်းက ခေါင်းကို
တွင်တွင်ခါလိုက် ပြီး...

“မဖြစ်ပါဘူးဟာ..မလုပ်ပါနဲ့ နွယ်ရာ။ လာပါ...ပြန်ကြရအောင်။
တော်ကြာ အိမ်ပြန် နောက်ကျလို့ ဆူနေအုံးမယ်”

“ဟင့်အင်း...”

နွယ်က နှုတ်ခမ်းစူ၍ ခြေဆောင့်လိုက်၏ ။

“မလိုချင်ဘူး...ကိုထွန်းယူပေးရမယ်။ မယူပေးယင် နွယ် အိမ်မပြန်တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲ ထိုင်ငိုနေမှာပဲ”

“ဟာကွာ...နွယ်ကလဲ”

တင့်ဝေထွန်း စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါလိုက်၏ ။ နွယ်က ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ဟိုသည် ကြည့်ပြီး တင့်ဝေထွန်း လက်ကို လှုပ်ခါ၍ ...

“လုပ်ပါ ကိုထွန်းရဲ့...အခု ဘယ်သူမှမရှိတုန်း နုတ်လိုက်ပါ။ လာပါ... ဒီမြောင်းဘေးက နေဆင်းပြီး ယူယင်ရပါတယ်”

နွယ်ပြသော နေရာကိုကြည့်လိုက်၏ ။ ကျောင်းရှေ့ ခြံစည်းရိုးနှင့် အပြိုင်သွယ်နေသော ရေမြောင်း၏ အတွင်းအစပ်မှနေ၍ သံဆူးကြိုးကို လက်နှိုက်လှမ်းယူလျှင် ကောင်းကောင်း မီသည်။ အပင်ကလည်း အပင်ပေါက်လေးဖြစ်ရာ မြေပေါ်၌ တထွာကျော်ကျော်မျှသာ တက် နေသည်။ အလွယ်တကူ နုတ်၍ ရနိုင်၏ ။

“လုပ်ပါ ကိုထွန်းရာ...ဘယ်သူမှမရှိတုန်း ယူလိုက်ပါ။ နွယ် တကယ်လိုချင်လွန်းလို့ပါ”

နွယ်သည် တတ်လည်းတတ်နိုင်၏ ။ စူလိုက်ဆောင့်လိုက်၊ ချော့လိုက်၊ နည်းပေး လမ်းပြမျိုးစုံလုပ်သည်။ ပထမတော့ တင့်ဝေထွန်း တွေသွားသည်။ သို့သော် “နွယ်တကယ် လိုချင်လွန်းလို့ပါ” ဆိုသော စကားအဆုံးတွင်မူ နောက်ထပ် သိပ်မစဉ်းစားတော့ပဲ...

“ရော့...လွယ်အိတ်ခဏယူထား”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူတို့ရပ်နေသော မြောင်းကူးတံတားပေါ်ကနေ အောက်ခုန်ဆင်း လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ကိုထွန်း...လှမ်းယူလိုက်တော့ ရပြီ။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

အပေါ်မှနေ၍ ဒါရိုက်တာလုပ်နေသော နွယ်က ဘေးဘီကိုလည်း ကျိုးကန်းတောင်း မှောက်ကြည့်သည်။ တင့်ဝေထွန်းကိုလည်း ဆရာလုပ်နေ၏ ။

တင့်ဝေထွန်းက ဘာမှသိပ်မစဉ်းစားတော့ပဲ သံဆူးကြိုးကြားမှ လက်လှို့၍ အပင်လေး ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲနုတ်ယူလိုက်သည်။ စိုက်ထားစဖြစ်သဖြင့် မြေပွနေသေးရာ အပင်လေး အလွယ်တကူ ပါလာသည်။

“ကိုထွန်း...မြန်မြန်လုပ်...ဟိုမှာ မာလီကြီးလာပြီ”

အလန့်တကြား ထခုန်၍ ပြောလိုက်သော နွယ်အသံကြောင့် တင့်ဝေထွန်း လန့်ဖျပ် သွားပြီး အပင်ကို လှစ်ကနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်၏ ။

“ဗြစ်...”

အပြင်မှကြားရသောအသံ မဟုတ်သော်လည်း တင့်ဝေထွန်းရင်ထဲတွင် ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ကြီး ကြားလိုက်ရ၏ ။

လက်ဖျံတစ်ခုလုံး ပူကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟယ်...ကိုထွန်းလက်နဲ့ သံဆူးကြိုး ခြစ်မိသွားပြီ”

တင့်ဝေထွန်းက လက်ကအနာကို ဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ မြောင်းဘေးတွင် ပုကပ်နေလိုက် ပြီး နွယ်ကိုလှမ်း၍ ...

“မာလီကြီးကောနွယ်...ရှိသေးလား”

နွယ်က ကျောင်းဝင်းထဲ လှမ်းကြည့်၍ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်...

“ရှိတော့ရှိတယ် ကိုထွန်း...ဒါပေမယ့် နွယ်တို့ကို မမြင်ဘူး။

ဟိုဘက်ကြည့်နေတယ်။ ပေး ပေး အပင်လေး...နွယ်ကို ပေးလိုက်”

အပင် ဇောက်နေသည့် နွယ်က သူ့အပင်လေး ပြန်ပါသွားမည်စိုး၍ လားမသိ။ အလျင် စလို လှမ်းတောင်းသည်။ တင့်ဝေထွန်းက နွယ်ကိုမကြည်မလင်

ပြန်ကြည့်ပြီး အပင်လေး ကမ်းပေးလိုက်သည်။

နွယ်မျက်လုံးလေး ဝိုင်းကနဲဖြစ်သွား၏ ။

လှမ်းသောလက်သည်လည်း တို့ကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ယူလေ”

တင့်ဝေထွန်းက နွယ်အမူအရာကို သတိမပြုမိသေးဘဲ
ဘေးဘီအကဲခတ်ကြည့်ယင်း လှမ်းပေး၏ ။ နွယ်က အသံတုန်တုန်လေးနှင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ကို...ကိုထွန်း...ကိုထွန်း လက်မှာသွေးတွေ...”

သည်တော့မှ သူက ကပျာကယာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်၏ ။

သူလက်ဖျံ တခုလုံး သွေးတို့ဖြင့် ရဲရဲတောက်လျက်ရှိနေသည် တကား။

*

“ဟဲ့ မပြီးသေးဘူးလား”

နွယ်က စောစောက တင့်ဝေထွန်း တူးထားသည့် တွင်းထဲတွင်
စိန်ပန်းပင်လေးကို စိုက် ပြီး ဘေးမှမြေစာခဲများဖြင့် ပြန်ဖို့သည်။ တင့်ဝေထွန်းသည်
နွယ်လုပ်နေ ကိုင်နေသည်ကို ကြည့်နေယင်း တွေးနေရာက အဘဦးကျော်ဇံ
အသံကြောင့် သတိဖြတ်ကနဲ ဝင်သည်။

နွယ်က လက်စသတ်မြေဖို့လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဘက် ရိုက်ခါ၍ ...

“ပြီးပါပြီ အဘရဲ့။ အဘကလဲ လောလိုက်တာ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“နွယ်...လူကြီးကို ဒီလိုမပြောနဲ့လေ”

သူ့ဟန်အတိုင်း နွယ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သဖြင့် တင့်ဝေထွန်းက ဝင်ဟန့်လိုက် သည်။ နွယ်ကတော့ ဂရုဆိုတာလေးကို နည်းနည်းမှပင်မစိုက်။ အဘဦးကျော်ဇံကလည်း ရယ် နေရာက...

“အောင်မာ...ငါကအကောင်းပြောမလို့ ဥစ္စာများ ဘာလုပ်မလို့လဲလေး ဘာလေးနဲ့ပ။ အေး...မလာချင်နေပေါ့။ ငါက သွန်းဘုရားသွားမလို့ တစ်ယောက်တဲ ပျင်းနေတာနဲ့ နင်တို့ ခေါ်သွားမလား စဉ်းစားထားတာ။ မလိုက်ချင်နေပေါ့”

ဦးကျော်ဇံက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာကထသည်။

နွယ်မျက်နှာလေးဝင်းကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။ ထို့နောက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မျှ ပျော်သွားပြီး...

“ဟေ့...ဒါမှ တို့အဘကွ။ ဒီလိုသွားလို့ ဘယ်ရမလဲ။ နွယ်တို့လဲ လိုက်မှာပေါ့”

အော်ယင်းနှင့် အဘ ဦးကျော်ဇံဆီပြေးသည်။ ထို့နောက် တဘက်သို့လှည့်၍ သွားရန် ပြင်နေသော ဦးကျော်ဇံကို နောက်ဘက်မှခုန်၍ ဖက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...နင့်လက်က မြေကြီးတွေ ငါ့ ပေကုန်ပြီဟဲ့။ သောက်ကောင်မလေးရဲ့”

ဦးကျော်ဇံက နောက်မှနေ၍ သူ့ကို တအားဖက်ထားသည့် နွယ်လက်များကို တဟဲ့ဟဲ့ နှင့် ဖယ်ချယင်းအော်သည်။

တင့်ဝေထွန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ ရယ်နေလိုက်သည်။

“ဦးလေး...ကလေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

နွယ်တို့ခြံနှင့် ကပ်လျက် တင့်ဝေထွန်းတို့အိမ်မှ တင့်ဝေထွန်း မိခင်

ဒေါ်လေးခင်က ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြည့်ယင်းရယ်ကာမေးလိုက်၏။

ဦးကျော်ဇံက ဒေါ်လေးခင်ကို တချက်လည်ပြန်ကြည့်ပြီး...

“ဟာ...ဒီသောက်ကောင်မလေးနဲ့ မလွယ်ပါဘူး လေးခင်ရာ။
နင့်သားကလဲ ရပ်ပဲကြည့် နေတာပဲ”

ဒေါ်လေးခင်ရာ တင့်ဝေထွန်းပါ ရယ်လိုက်သည်။

နွယ်က ဖက်ထားသောလက်ကို မလွှတ်ပဲ...

“အဘ...နွယ်တို့ကိုခေါ်မယ်ဆိုမှ လွှတ်မယ်။ ခေါ်မလား
မခေါ်ဘူးလားပြော...ဒါပဲ”

အဘ ဦးကျော်ဇံကရယ်သည်။

“အေးပါဟာ...ခေါ်ပါ့မယ်...ဖယ်...ဖယ်...ငါ့အကျွေးတွေ ပေကုန်ပြီ”

“တကယ်ခေါ်မယ်နော်”

နွယ်က ထုံးစံအတိုင်း ထပ်ဆိုးနေပြန်၏။

“တကယ်ပါဟာ...”

“အဘ...ဘုရားစူး”

“စူး”

“မိုးကြိုးပစ်”

“ပစ်”

“မြွေကိုက်”

“ကိုက်”

“အေး...ဒါမှ တို့အဘကွ။ နွယ်တို့ကိုမခေါ်ယင်

အဘမြေ့ကိုက်သေတော့မယ်”

နွယ်က ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။ ဦးကျော်ဇံ၏
မျက်ခုံးဖြူဖြူကြီးများ ပင့်တက် သွားပြီး...

“ဟာ...ဒီသောက်ကောင်မလေး...နမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိ။ ဖွဟဲ့...လွဲပါစေ
ဖယ်ပါစေ”

ဤသို့ဖြင့် တင့်ဝေထွန်းနှင့် နွယ်တို့ကျောင်းပိတ်ရက် စနေနေ့လေးသည်
များစွာ တန်ဖိုးရှိသွားတော့၏

၄

တင့်ဝေထွန်းနှင့် နွယ်တို့ ဆိုက်ကားပေါ်ထိုင်မိသောအခါ အဘ
ဦးကျော်ဇံက ကျပ်တန် တရွက်ထုတ်၍ ဆိုက်ကားဆရာကို ပေးယင်း...

“ငလှိုင်...ဟိုကျယ်ငါ့မရောက်မချင်း မင်းစောင့်နေနော်။
ဒီမျောက်နှစ်ကောင်က သိပ် လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“စိတ်ချပါ...ဦးလေးရ”

ဆိုက်ကားဆရာကိုလှိုင်က ရယ်၍ ပြန်ပြောယင်း
ဦးကျော်ဇံလှမ်းပေးသည့် ကျပ်တန်ကို လှမ်းယူပြီး အိတ်ထဲထည့်သည်။ ထို့နောက်
တင့်ဝေထွန်းတို့ဘက်လှည့်၍ ...

“ကဲ...ဦးလေးပြောတဲ့ မျောက်နှစ်ကောင်၊ ငြိမ်ငြိမ်လဲထိုင်စီး။ ပြီးတော့...
အောက်စလဲ လွတ်မယ်။ လုံလုံခြုံခြုံထိုင်” ပြောယင်းနှင့် ဆိုက်ကားကိုစနင်းသည်။

တင့်ဝေထွန်းဘေးမှ နွယ်က ကိုလှိုင်ကို မျက်စောင်းလှမ်းခဲယင်း
ဂါဝန်စကို သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် သိမ်းလိုက်သည်။

ကိုလှိုင်က သူတို့ကိုစ၍ ပြောလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း

သုံးခွမြို့က ဆိုက်ကား မှာ တကယ် အောက်စလွတ်တတ်၏။

ဆိုက်တွဲဟုလည်း ခေါ်သေးသော သုံးခွဆိုက်ကားသည် မြန်မာပြည်တွင် အတော်ရှား ပါးသော ဆိုက်ကားမျိုးဖြစ်၏။

ပထမဆုံး အခြားအရပ်မှ ဆိုက်ကားများနှင့် မတူသော အချက်များမှာ သုံးခွဆိုက်ကား သည် ရှေ့တယောက် နောက်တယောက် ကျောချင်းကပ်စီးရသော အခြားမြို့မှ ဆိုက်ကား များနှင့်မတူပဲ လူနှစ်ယောက် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်စီးရသော အမျိုးအစားဖြစ်၏။

လူနှစ်ယောက် ခပ်ကျပ်ကျပ် ဘေးချင်းကပ် ထိုင်စီးနိုင်ရန် ထိုင်ခုံပြုလုပ်ထားရသဖြင့် လည်း ဆိုက်ကား၏ နောက်ဘီးနှစ်ခုမှာ အတော်လှမ်းသည်။

ထိုင်ခုံဝမ်းကလည်း တခြားမြို့မှ ဆိုက်ကားများလို ခြေချပေါက်ထား၍ ခြေနင်းခုံ လုပ် ကာ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရသည့်ပုံစံမျိုး လုပ်ထားခြင်းမဟုတ်ပဲ အောက်အပိတ်၊ ခပ်ပြားပြား၊ ခြေဆင်းပြီး ဒူးနည်းနည်းထောင်ကာ ထိုင်ရသောခုံမျိုးဖြစ်ရာ အထိုင်မတော်လျှင် အောက်စ လွတ်၍ ဖော်ပင်နေတတ်၏။

တင့်ဝေထွန်းစိတ်ထဲတွင် သူတို့သုံးခွကိုရောက်စက သူ့ဖခင်အား နွယ်ဖခင် ဦးမြတ်ခင် ၏ ဝမ်းကွဲဦးလေးတော်သည့် အဘ ဦးကျော်ဇံပြောသော စကားများကို အမှတ်ရလိုက်သည်။

“ဒီလိုလေ မောင်တင်စိုးရဲ့။ တို့မြို့မှာက ဆိုက်ကားကို လူတွေစီးတာထက် ကုန်တွေ စီးတာက ပိုများတယ်။ နောက်ပြီး သုံးခွမြို့က လမ်းတွေကလည်း မြင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ငါ့ အသက် ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။ သုံးခွမှာ တခါမှ ခြေထောက်ဖြောင့်ဖြောင့်ထားပြီး လမ်းမလျှောက် ရသေးဘူး။ ချိုင့်မရှိယင် လမ်းအင်္ဂါရပ်နဲ့ မညီဘူးလို့များ မြူနီစပယ်က ဆုံးဖြတ်ထားလား မသိ ပါဘူးကွာ။ ဒီလောက်ဆိုးတဲ့လမ်းမှာ ရန်ကုန်က ဆိုက်ကားမျိုး သွားလုပ်ယင် တနေ့တနေ့ အဲ့ဒီ

ဆိုက်ကားတွေ ကျွမ်းခုနစ်ပတ်လောက် ထိုးရလိမ့်မယ်။ ဒီတော့
ဘီးခွင့်လဲကျယ်အောင်၊ ကုန် တင်လို့လဲပိုဆံ့အောင် ဘေးတိုက်တွဲ လုပ်ထားရတာ
ပေါ့။ ဆန်သုံးအိတ်လောက်ကတော့ တို့ ဆိုက်ကားတွေက ဖြိုကို မဖြိုဘူးပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဦးလေးရာ...မောင်နှမတွေဆို ဒီဆိုက်ကား ဘယ်လိုလုပ်
စီးမလဲ”

“တို့ဆီမှာ မောင်နှမတို့၊ ယောက်ျား-မိန်းမမိတ်ဆွေ၊ အသိ ဘယ်တော့မှ
ဆိုင်ကား အတူတူမစီးဘူး။ အတော်ရဲတဲ့ သမီးရည်းစားနဲ့ လင်မယားပဲ
တစ်စီးတဲစီးတာ။ ဟိုး...တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဟန်ကျသကွ။ ဆိုက်ကားတွေမှာ
လန်ချားလိုပဲ ဘဏ္ဍာအမိုးတပ်ထား တယ်။ ရှေ့မှာ ကန့်လန့်ကာလဲရှိတယ်။
လုံလုံခြံခြံသွားချင်ယင် အမိုးဆွဲမလိုက်ပြီး ရှေ့က အကာချထားလိုက်။
အကြိုက်လုံသွားတာပဲ။ ဟီး...တို့ငယ်ငယ်တုန်းက မှတ်မိသေးသကွာ။ ရည်းစားနဲ့
ကျောင်းပြေးပြေးပြီး...”

တင့်ဝေထွန်းကပြုံးလိုက်၏ ။

သူ့ဘေးမှ နွယ်ကိုလည်း တချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ နွယ်က သူ့ကို
မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း ကြီးများဖြင့် ပြန်ကြည့်သည်။

သူ့ရင်ထဲ လုပ်ကနဲဖြစ်သွား၏ ။

ကိုးနှစ်သား အရွယ်မျှသာရှိသေးသဖြင့် သူ့ရင် လုပ်ကနဲခုန်ခြင်း၏
အနက်သည် သိပ် ထွေထွေထူးထူး မရှိသေးသော်လည်း ဆိုက်ကားများတွင်
အမိုးဖြုတ်ပစ်လိုက်ကြသော ကိစ္စ အတွက် အကြိုက်ကို
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

ဘာရယ်ကြောင့်...မသိ။

ဆောက်လက်စ လင်းရောင်ဦး ရုပ်ရှင်ရုံသစ်ကြီးကို
ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် အောင်ဇေယျလမ်းမှ တပင်ရွှေထီးသို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး
မကြာမီ သွန်းဘုရားကြီးရှေ့သို့ ရောက် သည်။

နှစ်ယောက်သား ဆိုက်ကားပေါ်တွင် ဇိမ်ကျနေသဖြင့် နောက်မှ
လမ်းလျှောက်၍ လိုက်လာသော အဘဦးကျော်ဇံကို အောက်ဆင်း၍ မစောင့်တော့ပဲ
ဆိုက်ကားပေါ်တွင်ပင် ထိုင်နေလိုက်၏ ။

ကိုလှိုင်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အောက်မဆင်းလျှင် ပိုပြီးအထိန်းရ
သက်သာ သည်ဟု သဘောထားလေသလားမသိ။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခေါင်းကို
အသာပုတ်လိုက်ပြီး ဆိုက်ကားဘေးတွင် မှီရပ်၍ ...

“မင်းတို့စုံတွဲကတော့ ဒီပေါ်မှာပဲ ဇိမ်ရှိရှိနဲ့ နေလိုက်ဦးကွာ”

“ကိုလှိုင်နော်...”

ရစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်ရှိကြပြီဖြစ်သဖြင့် စကားလုံး၏ အနက်စစ် အနက်မှန်ကို
ကောင်းစွာမသိ သော်လည်း စုံတွဲဆိုသည့်စကားကိုမူ ‘ရှက်စရာ’ ဟု
သိနားလည်နေပြီဖြစ်သဖြင့် တင့်ဝေထွန်း ရှက်သွားသည်။ နွယ်ကလည်း
မျက်နှာလေးရဲ၍ ကိုလှိုင်ကျောကိုလှမ်းရိုက်၏ ။

ကိုလှိုင်က တဟဲဟဲရယ်၍ ဘာမှဆက်မပြောတော့။

ခဏနေသောအခါ တပင်ရွှေထီးလမ်းထိပ်သို့ ချိုးဝင်လာသော
အဘဦးကျော်ဇံကို မြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို အဘ ဦးကျော်ဇံ
တယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ အဖော်တယောက်ပါ ပါလာသဖြင့် နွယ်မျက်နှာ

ရှုံ့ကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ...အဘကလဲ ဒီကိုကောက်ကြီးကို ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်လာရလဲ မသိပြန်ပါဘူး”

နွယ်က စုစုအောင်အောင်ပြော၍ ဆိုက်ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ အောက် အရောက်တွင် ယိုင်၍ လဲလုလုဖြစ်သွားသဖြင့် တင့်ဝေထွန်းက လှမ်းကိုင်၍ ထိန်းပေးလိုက်ပြီး သူပါ အောက်ဆင်းလိုက်သည်။

သူကတော့ နွယ်ဖခင်၏ လုပ်ငန်းမိတ်ဆွေဖြစ်သော ဦးချန်တိတ်၏ သား တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားလက်သစ် အကောက်ပါလာခြင်းအတွက် နွယ်လောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ် မသွားသော်လည်း စိတ်ဓာတ်တော့ကျသွားသည်။

အကောက်ဆိုသည့် လူကြီးကို သူကြည့်မရ။ နွယ်လည်းကြည့်မရ။ အလွန်စကားကြီး စကားကျယ်များပြော၍ ဖန်ခေါင်းကျယ်သောကြောင့်ဖြစ်၏ ။

သူတို့နှစ်ယောက် အောက်ကိုရောက်၍ လက်ချင်းဆုပ်မိသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက် နေပြီဖြစ်သော အဘဦးကျော်ဇံနှင့် အကောက်ထံမှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အသံတခု ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့...ချာတိတ်တွေ၊ မင်းတို့ပါ ပါတယ်လာတယ်ဆိုလို့ ငါပါ လိုက်လာတာကွ။ မင်းတို့ ကလေးတွေဆော့နေယင် အဘတယောက်ထဲ မထိန်းနိုင်မှာစိုးလို့။ ငါကတော့ မင်းတို့သိပ် ဆော့ယင် သွယ်မှာပဲနော်။ တေ့လား သုတ်”

စဝင်လာကတည်းက အကောက်က လက်ထဲမှ ဝါးခြမ်းပြားကို လွှင့်ကာ ဝင့်ကာနှင့် ဝင်လာသည်။

တင့်ဝေထွန်း မကြည်မလင်ဖြစ်သွားသည်။

“တောက်...တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလဲ ဆိုသေးတယ်။

စကားတောင်ပီအောင် မပြော နိုင်ပဲနဲ့ တို့ကိုများ တုတ်နဲ့ သွယ်မလိုတဲ့နွယ်။
တွေ့လား”

နွယ်ကလည်း မဲ့ရွဲ့ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဘယ်ကတုတ်နဲ့တွယ်ရမှာလဲ ကိုထွန်းရဲ့။ သုတ်နဲ့သွယ်မှာပါ ခစ်ခစ်”
နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရယ်လိုက်ခြင်းကို စကားမပီသော
သက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ အဲ လေ...တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား
လက်သစ်တယောက်က မည်သို့သဘောပေါက် နားလည် သွားသည်မသိ။
သူ့ပါးစပ်ကို တတောင်လောက်ပြည့်အောင် ဟ၍ ရယ်ယင်း...

“မင်းတို့ လိမ်လိမ်မာမာနေယင် မင်းတို့ကို ငါသက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ
ကြုံခဲ့တဲ့ အသွေ့ အကြုံတွေ ပြောပြမယ်ကွ။ အကြိုက်ပျော်စရာကောင်းတယ်။
နားထောင်မလား”

“ဟင့်အင်း”

နွယ်က တောက်ကနဲ ကောက်ပြောလိုက်သည်။ အကောက်မျက်နှာ
ကွက်ကနဲ ပျက် ၏ ။ သို့သော် ချက်ချင်း မျက်နှာပြင်၍
တင့်ဝေထွန်းဘက်လှည့်ကာ...

“မင်းကတော့ နားထောင်မှာပါ...မဟုတ်လား”

တင့်ဝေထွန်းက ရယ်၍ ...

“ကိုအကောက် စကားပီအောင်ပြောယင် နားထောင်မယ်။ သက္ကသိုလ်
အသွေ့အကြုံ ဆိုယင်တော့ လာမပြောနဲ့”

ကျန်သည့်သူအားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ကိုလှိုင်ကလည်းရယ်၍ ...

“အကောက်ရာ...မင်းကလဲ ကလေးတွေပြောလဲ ပြောချင်စရာ”

အကောက်၏ မျက်နှာမှာ အီးကိုးဆယ့်ကိုးလုံး ရှုထားရသကဲ့သို့

ရှုံ့တွသွား၏ ။

သုံးခုမြို့ အောင်မြေလောကသွန်းဘုရားကြီး၏ အကျဉ်းချုပ် သမိုင်းတော်

ဘုရားတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တင့်ဝေထွန်းက မန္တလေးလက်ရာ
မဟာမြတ်မုနိပုံ သွန်းဘုရားကြီးကို ဦးချလိုက်ပြီး..အတွင်းလိုက်ပေါက်နံရံအဝတွင်
ကပ်ထားသည့် ကြေးပြား ပေါ်တွင် ရေးထားသည့်စာကို လှမ်းဖတ်လိုက်သည်။

အထက်ပါအတိုင်း ရေးထားသော ခေါင်းစည်း စာတန်းအောက်မှ
စာသားများကို လက် ဖြင့်ထောက်၍ သေသေချာချာဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၂၆၄ ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ ည၌ (၆) နာရီကစ၍
ကြေးရည်ကျို လောင်းရာ (၁၅) ရက်နေ့ နံနက် (၄) နာရီအချိန် အပြီးသို့ရောက်၏ ။

ဘုရားကြီးသွန်းရာ၌ ရတနာများမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်၏ ။

၁။ ရွှေအချိန် ၂၁ ကျပ် - ၈ ပဲ

၂။ မိုးကြိုး ၁၁ ကျပ် - ၄ ပဲ

၃။ ငွေ ၁၀၆ ကျပ် - ၀ ပဲ

၄။ ဓာတ်တော်ကြုတ်ရွှေနှင့်ငွေ ၂၉ ကျပ် - ၈ ပဲ

၅။ ကြေးအချိန် ၃၆၅၅ ပိဿာ

ဉာဏ်တော် ခုနစ်တောင်တမိုက်ရှိ ဆင်းတုတော် သွန်းရာ၌ ကြေးဖိုးနှင့်
လက်ခပါ ငွေ (၁၂၇၅၀) ကျပ်ပေးရ၏ ။

ဘုရားဓာတ်တော် အဆူ (၂၀၀)။ ရဟန္တာဓာတ်တော် (၁၀) ဆူကို
ဓာတ်တော်ကြုတ်၌ ဌာပနာပြီး...

(၁၂၆၅) ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း (၁၅) ရက်နေ့ နံနက် (၁၀) နာရီအချိန်
ပလ္လင်တော် ထက်သို့ ကြွရောက်တော်မူသည်။

“ကောင်လေး၊ နင်ဒီလိုရေးထားသာ သိလား။ အဲ့ဒါ (၂၁) ကျပ်
ရှစ်ပဲသားလို့ ရေးထား တာကွ”

တင့်ဝေထွန်း ဖတ်နေစဉ် ဘယ်အချိန်က
အနောက်ရောက်လာမှန်းမသိသော အကောက်က ဝင်၍ ဆရာလုပ်သည်။
တင့်ဝေထွန်းက ပေစောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်ပြီး...

“သိပါတယ် ကိုအကောက်ရာ။ ခင်ဗျားကလဲ သက်သက်
ဆရာလာလုပ်ပြန်ပြီ”

“အင်းလေ စကားလဲ မပီပဲနဲ့”

တင့်ဝေထွန်း စကားအဆုံးတွင် နွယ်ကလည်း
အသားလွတ်ဝင်တွယ်သည်။ အဘ ဦးကျော်ဇံက ရယ်၍ ...

“မင်းကလဲ ဆရာလုပ်ချင် ကလေးတွေကလဲ
ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံနဲ့တော့ နင်တော့ ဒုက္ခပဲ အကောက်ရေ”

သည်လောက်ဝင်ပြောလျှင် သိဖို့ကောင်းပြီ ဖြစ်သော်လည်း
အကောက်က မမှတ် သေး။ အဝင်မုခ်အပေါ်ဝရှိ အရပ်တရပ်ကို လှမ်းကြည့်၍
လက်ညှန်ပြီး...

“ချာသိတ်တွေ..ဟိုမှာကြည့်စမ်း..သိမ်းငှက်ကြီး မြွေနှစ်ကောင်ကို
ဖမ်းလာတာ”

တင့်ဝေထွန်းမျက်နှာ ရှုံ့ကနဲဖြစ်သွား၏ ။ ဦးကျော်ဇံက ရယ်သည်။

နွယ်က ပက်ကနဲဝင်၍ ...

“မတတ်လဲ မပြောပါနဲ့ ကိုကောက်ရာ...ဂဠုန်က နဂါးနှစ်ကောင် သုတ်လာတာများ သိမ်းငှက်ကြီး မြွေနှစ်ကောင်ဖမ်းလာတာတဲ့”

သူတို့ပြောနေစဉ် တင့်ဝေထွန်းက တန်ဆောင်း၏ မြောက်ဘက် မျက်နှာစာ နံရံတွင် ရေးဆွဲချိတ်ထားသော ပန်းချီဆရာ ဦးထွန်းစ၏ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော် ပန်းချီကားကို မော့ ကြည့်လိုက်သည်။

ဂဏှာနှင့် ဇာလီ နှစ်ယောက်အား ကြိုးတုပ်ခေါ်လာသည့် ဇူစကာပုဏ္ဏား စပိုးနှင့် သေနသည့်ပုံကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏ ။

*

“ဒီသင်ပုတ်ပလ္လင်တွေရဲ့ အထဲမှာ လှူတဲ့လူတွေရဲ့ အရိုးအိုးတွေ ရှိတယ်ကွ”

ဦးကျော်ဇံက ဘုရားတန်ဆောင်းအပြင်ဘက် မြောက်ဘက်မြက်ခင်းတွင် ဟိုတခု သညီတခုရှိနေသော ဘုရားဆွမ်းတော်စွန့်သည့် အုတ်ခုံပလ္လင်များကိုပြသည်။

သင်ပုတ်ပလ္လင်များသည် ဆင်ဝပ်နေသည့်ပုံ၊ ဒေါင်းပုံစသဖြင့် ရုပ်ပုံအမျိုးမျိုးလုပ်ထား သည်။

“အဘ...ဟိုထောင့်က ကျွန်းလုံး ဘုရားကြီးကိုသွားရအောင်”

နောက်တခါ ဘာဆရာလုပ်ရန် ကျန်သေးသည်မသိ။ အကောက်က ဘုရားဝင်း၏ အနောက်တောင်ထောင့်တွင်ရှိသော မတ်ရပ်တော် တန်ဆောင်းကို လက်ညှန်ပြသည်။

အဘ ဦးကျော်ဇွန်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အေး...ကောင်းသားပဲ။ သွားရအောင်”

အလှူဒါယိကာ ဒေါ်ရွှေအပ်၏

မတ်ရပ်တော်တန်ဆောင်းရောက်သောအခါ ကျွန်းပင် တပင်တည်းကို ထွင်းထုထားသည့် ဉာဏ်တော်ရှစ်တောင်ခန့် မတ်ရပ်ကိုယ်တော် တဆူကို ဖူးရသည်။

“ဘုရားခြေတော်ရင်းကို သွားကြည့်ကွ။ အောက်မှာ အုတ်မြစ်သဘောမျိုး ခံထားတဲ့ တဆက်တဲ ကျွန်းလုံးကြီးရှိသေးတယ်”

အဘ ဦးကျော်ဇွန်က ပြောသဖြင့် တင့်ဝေထွန်းနှင့် နွယ်တို့ပြေးသွားကြည့်သည်။ မတ်ရပ်ကိုယ်တော်၏ ခြေတော်အစုံနှင့် တဆက်တည်း အခံကျွန်းလုံး မျက်နှာပြင်ကိုမြင်ရ သည်။

“နည်းတဲ့ ကျွန်းပင်ကြီးမဟုတ်ဘူးကွ။ အပေါ်မှာ ဆယ့်နှစ်ပေ၊ မြေဝင်စိုက်ထားတာ ခြောက်ပေခန့်ပေရှိသေးတယ်”

“နည်းတဲ့လုံးပတ်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာကြည့်ပါလား”

ဦးကျော်ဇွန်ကားကို နားစိုက်ထောင်နေခိုက်၊

အကောက်ကလည်းဝင်ပြောသည်။ အကောက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အကောက်က သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ဖြန့်ကားယင်း ကိုယ်တော်၏ သင်္ကန်းစကားနေသော နေရာကိုတိုင်းပြ၏ ။

ကျွန်းလုံး၏ အချင်းမျဉ်းနေရာ ဖြစ်ဟန်တူသော ထောင့်ဖြတ်အလျားသည် အကောက် ၏ လက်နှစ်ဘက်ဆန့်ထားသည့် အကွာအဝေးထက် အနည်းငယ်ပိုရှည်နေသေးသည်။

“အင်းနော်...အကြီးကြီးပဲ”

တင့်ဝေထွန်းက အံ့ဩတကြီး ဝင်ပြောသည်။ နွယ်ကလည်း
စိတ်ဝင်စားစွာ စူးစူးစိုက် စိုက်လေး ကြည့်နေ၏။

သူ့စကားကို ဒီတခါ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နားထောင်လိုက်သဖြင့်
ကျေနပ်သွားသော အကောက်က ဝမ်းသာအားရဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပြီးတော့ ဘုရားရဲ့ လက်သော်ထဲကိုကြည့်ကွ။ သွေ့လား
ပြသရှင်လုံး”

အကောက်၏ မပီသောအသံက သူတို့နှစ်ယောက်နားထဲသို့
ထော်လော်ကန့်လန့် ဝင် သွားသည်။

“ပြဒါးရှင်လုံး လုပ်စမ်းပါဗျာ”

တင့်ဝေထွန်းက မနေနိုင်စွာဝင်ပြောသည်။ နွယ်က ခစ်ကနဲရယ်၏။
အကောက်သည် နီသွားသောမျက်နှာကို ကမန်းကမတန်းပြင်ယင်း...

“အေးပါ...မင်းသို့ကလဲ ဒါပဲပြောနေတာပဲ။ ငါပြောသာ
သေသေချာချာနားထောင်စမ်း ပါ။ ပြသရှင်လုံးဆိုတာသိလား။ သိပ်သန်ခိုးကြီးတာ။
မြေလျှိုးလို့လဲ ရသယ်၊ မိုးပျံလို့လဲရသယ်၊ ကိုယ်ပျောက်လို့လဲရသယ်၊
အကုန်လုပ်လို့ရသယ်”

“ဟာ...အဲ့ဒီ ပြဒါးရှင်လုံးရယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

နွယ်ကပြောသည်။ အကောက်က မျက်နှာတခုလုံး ဝင်းသွားပြီး...

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ အရမ်းသန်ခိုးကြီးတာ နွယ်ရ။ နင်
ဘာလုပ်ချင်လဲ အကုန်လုပ် လို့ရသယ်”

နွယ်က တင့်ဝေထွန်းကို တချက်ပြီးကြည့်ယင်း...

“နွယ်ကတော့ မလိုချင်ပါဘူး။ နွယ်မှာ ဘာမှလုပ်စရာမရှိပဲ။
ကိုကောက်သာ ရဖို့ ကောင်းတာ။ ပြဒါးရှင်လုံး ရယင် ကိုကောက်စကားမပီတာ

ဝိအောင်လုပ်ခိုင်းမလို့။ အကုန်လုပ် လို့ရတယ်ဆို”

ဦးကျော်ဇေပင် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ပဲ အားရပါးရရယ်သည်။ ပြီးမှ အကောက်ကို ခပ် မာန်မာန်လေသံဖြင့်...

“အကောက်ရာ...မင်းကလဲ မဟုတ်တာကို အကုန်ပြောတော့မယ်။ အဲ့ဒါ ပြဒါးရှင်လုံး မဟုတ်ဘူးကွ။ စွတ်ပြီးမနေနဲ့။ ငါတို့တောင် ဒီအကြောင်းကို သေသေချာချာမသိဘူး။ ရှေးလူ ကြီးတွေ ပြောတာကတော့ အဲ့ဒါ ငရဲမီးလုံးလို့ ခေါ်တယ်လို့ပြောတယ်။ ဘုရားလက်ထက်က ဘုရားကို ပြစ်မှားလို့ ဒေဝဒတ်မြေမြိုခံရတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့ဖခင် ပြောထားဖူးသဖြင့် တင့်ဝေထွန်းက ဟုတ်ကဲ့လိုက်သည်။

“အဲ့ဒီဒေဝဒတ်ဟာ မဟာအင်္ဂါစင်္ဂရဲအထိ ကျသွားတယ်။ အဲ့ဒါကိုသိတဲ့ မြတ်စွာဘုရား က ကရုဏာတော် ရှေ့ထားပြီး တန်ခိုးအရာမှာ ဧတဒဂ်ရတဲ့၊ ဧတဒဂ်ဆိုတာသိတယ်မဟုတ် လား အတော်ဆုံးလို့ပြောတာ။ အဲ...ဘုရားကလွဲယင် တန်ခိုးအကြီးဆုံး ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကိုခေါ် ပြီး ဒေဝဒတ်ကို သွားတရားပြခိုင်းတယ်။

ဒါနဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ငရဲပြည်ကိုကြွတာပေါ့။ အဲ့ဒီမှာ ဒေဝဒတ်ကလဲ သံဃာဆို မကြည် ညိုတဲ့လူဖြစ်တော့ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တောင် အနားကပ်လို့မရအောင် အနားက သံတွေဟာ သံချင်းခတ်ပြီး မီးတွေ ပွင့်ပွင့်လာတယ်တဲ့။ အတိုချုပ်ပြောရယင်တော့ကွာ အဲ့ဒီမှာ အတိတ်က ဝဋ်ကြွေးရှိခဲ့ဖူးတော့ ငရဲမီးတွေဟာ ရှင်မောဂ္ဂလာန်နောက်က လိုက်လာတယ်တဲ့။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်လဲ တန်ခိုးအရာမှာ ဧတဒဂ်ရပေမယ့် ဝဋ်ကြွေးဆိုတော့ သူလဲမတတ်နိုင်ဘူး ပေါ့။ ဒီတော့ ဘုရားရှင်က ကြိုပြီးသိတော်မူနေလို့ သူနဲ့အတူပေးလိုက်တဲ့ ပရိတ်အိုးနဲ့ တား ထားပြီး အလွတ်ရုန်း ပြန်ကြွရတာ ပေါ့။

နောက်ဆုံး ဘုရားရှင်ရှေ့မှောက် ရောက်လာတယ်။ အဲ့ဒီတော့မှ

ဘုရားရှင်က ငရဲမီး တွေကို လက်နဲ့ယူပြီး ဖျောက်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့။ တချို့ လက်ထဲမှာယူပြီး လုံးပစ်လိုက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ခု ဘုရားရဲ့ လက်ထဲက အလုံးဟာ အဲဒီငရဲမီးလုံး”

ဦးကျော်ဇံ၏ စကားဆုံးသောအခါ တင့်ဝေထွန်းနှင့် နွယ်တို့က အကောက်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

အင်မတန်ကြီးမားသော ကျွန်းတုံးကို ထုလုပ်ထားသည့် မတ်တတ်ရပ် ကိုယ်တော် အနီးမှ အကောက်၏ မျက်နှာသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အသေးငယ်ဆုံး မျက်နှာလေးတခုဖြစ်နေ၏ ။

၆

တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ညဖြစ်သဖြင့် ပြည့်ပြည့်ဝဝသာနေသော လရောင်သည် ခြံစည်းရိုးသားခြားသော သူတို့နှစ်ခြိုလုံးတွင် ထိန်လင်းနေအောင် ဖြာကျ၏ ။

နွယ်တို့ခြံထဲရှိ ဗာဒံရိပ်အောက် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသော တင့်ဝေထွန်း၏ အဖေနှင့်အမေ၊ နွယ်ဖခင်နှင့် ဦးကျော်ဇံတို့၏ အသံများ တချက်တချက် သူတို့ ဆီကို ပျံ့လွင့်လာသည်။

“အေးဗျာ...ဒီလိုညမျိုးလေးကျတော့လဲ...သမီးလေးနွယ်ရဲ့ လောကကြီးမှာ မရှိတော့ တဲ့အမေ...နှင်းသွယ်ကို သတိရလိုက်တာ...”

“မင်းကို ငါ တပင်ထူပါလို့ ပြောသားပဲ မြတ်ခင်ရ...”

နွယ်ဖခင် ဦးမြတ်ခင်၏ စကားအဆုံး ဦးကျော်ဇံက ဝင်ပြောသည်။

“ဪ...ဦးလေးရာ၊ သမီးလေးနွယ်မရှိလို့ကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်မှာ ဒီ သမီးလေးပဲ သံယောဇဉ်ဆိုလို့ ကျန်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်

တခုခုအလုပ်မှားလို့ သမီးလေးသာ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုယင်...လောကကြီးမှာ ကျွန်တော်ဘယ်နေလို့ ကောင်းပါတော့မလဲဗျာ...”

တင့်ဝေထွန်းက နွယ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နွယ်က မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်၏ ။

“နင့်အမေကို နင်မြင်ဖူးလိုက်လား...နွယ်”

နွယ်ကခေါင်းခါပြသည်။ ပြုတ်ကျလာသော မျက်ရည်စက်လေးတခုသည် တင့်ဝေထွန်း လက်ဖမိုးပေါ် ရောက်လာ၏ ။

နှစ်ယောက်သား တင့်ဝေထွန်းတို့အိမ်၊ အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်တွင် သင်ဖြူးတချပ်ခင်း၍ ခူးကလေး ကိုယ်စီတုပ်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသည်။ အိမ်တံစက်မြိတ်အောက်နားတွင် သွယ်တန်းထွန်းညှိထားသော လျှပ်စစ်ဓာတ်မီးလုံး ရောင်စုံအလင်းကြောင့် နွယ်မျက်နှာမှ မျက်ရည်ဥလေးများကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။

“နွယ်...မေမေ့ကို ဓာတ်ပုံပဲ မြင်ဖူးလိုက်တယ်”

“နွယ်မေမေက နင်နဲ့တူလားနွယ်”

နွယ်မျက်နှာလေး ငေးကနဲ ငိုငံသွားသည်။ ကွပ်ပျစ်ဆီမှ အသံတခုရောက်လာသည်။ နွယ်သည် တင့်ဝေထွန်းအမေးကို ဖြေစရာမလိုတော့။

“နွယ်ဟာ...နှင်းသွယ်ရဲ့ ကိုယ်ပွားပဲ ဦးတင်စိုး။ ဦးတင်စိုးတို့ ဒေါ်လေးခင်တို့ မမြင်ဖူးတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး မနှင်းသွယ်ကို မြင်ဖူးချင်ယင် သမီးနွယ်ကိုပဲကြည့်။ တရုပ်တဲပဲ”

နွယ်ထံမှ ရှိုက်သံလေးတချက်ပေါ်လာသည်။ တင့်ဝေထွန်းရင်ထဲတွင် နင့်ကနဲဖြစ်သွား ၍ နွယ်ပါးပေါ်မှ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးများကို လက်ဖြင့်ဖယ်ပေးပြီး...

“မငိုပါနဲ့နွယ်ရာ...နင် ငိုယင် ငါလဲငိုချင်တယ်”

ပြောခါမှ နွယ်က တင့်ဝေထွန်း၏ လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး
တရှိုက်ရှိုက်ငိုချလိုက်သည်။

ခဏာကာမှ နွယ်ကအငိုရပ်ပြီး မျက်ရည်ဝဲနေသော
မျက်လုံးလေးများဖြင့်...

“မေမေ့ကို သတိရတိုင်း အမြဲတမ်း နွယ် ငိုရတယ် ကိုထွန်းရယ်။
တခါတလေ ညဘက် မှာ မိုးတွေရွာလာပြီဆို နွယ်တအားကြောက်တာပဲ။
အဲ့ဒီအချိန်ဆို နွယ်လေ မေမေ့ရှိယင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဆိုပြီး မေမေ့ကို
သတိရလို့ တညလုံးငိုပစ်လိုက်တယ်”

တင့်ဝေထွန်း မျက်လုံးအစုံတွင် မျက်ရည်များဝိုင်းသွားသည်။ မိုးရွာသော
ညများတွင် ကြောက်ကြောက်နှင့် သူဝင်တိုးဝှေ့နေခဲ့သည့် မေမေ့ရင်ခွင်မျိုး နွယ်မှာ
မရှိခဲ့ပါလားဟု တွေး၍ နွယ်ကို အရမ်းသနားသွားသည်။

ကြာလျှင် သူပါ ရောငိုမိတော့မည်ဖြစ်သဖြင့်
နွယ်အာရုံပြောင်းသွားစိမ့်သောငှာ...

“လာပါနွယ်ရာ...စိတ်ညစ်စရာကောင်းတဲ့ စကားတွေမပြောကြတာပဲ
ကောင်းပါတယ်။ တို့...ဟိုတခါက စိုက်ထားတဲ့ စိန်ပန်းပင်လေးသွားကြည့်ရအောင်။
တော်တော်ကြီးနေရောပေါ့”

နွယ်အကြည့်တချက်ဝှေ့ကနဲ သူ့ထံရောက်လာသည်။
နွယ်မျက်လုံးများသည် တင့်ဝေထွန်း၏ မျက်နှာမှတဆင့် လက်ဖျံဆီရောက်သွား၏ ။
နွယ်လက်မောင်းလေးကို ကိုင် ထားသော တင့်ဝေထွန်း၏ လက်တွင်
တလက်မခွဲသာသာ အမာရွတ်ဖြူဖြူလေးတခုကို ရောင်
စုံမီးရောင်အောက်တွင်မြင်ရ၏ ။

နွယ်အကြည့်ကို နားလည်သွားဟန်ငြိမ့် တင့်ဝေထွန်းက
ခပ်ပေါ့ပေါ့တချက်ရယ်လိုက် ပြီး...

“အမှတ်တရပေါ့ နွယ်ရာ...”

စောစောက ညှိုးနေသော နွယ်မျက်နှာလေးတွင်
ပြုံးရိပ်ရေးရေးထင်သည်။

ထိုစဉ် ကွပ်ပျစ်ပေါ် စကားဝိုင်းမှ နွယ်ဖခင်၏ အသံကို
ထပ်မံကြားလိုက်ရပြန်၏ ။

“သမီးလေး စိတ်ဆင်းရဲမယ့် အလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော်
ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး ဦးလေး ဦးကျော်ဇံ”

*

“အမေ့”

ယိုင်ကနဲဖြစ်သွားသော နွယ်ကိုယ်ကလေးအား လှမ်းပွေ့လိုက်သည်။
နီးကပ်သွားသော နွယ်ပါးမို့မို့လေးမှ သနပ်ခါးနံ့လေး
ခပ်သင်းသင်းမွှေး၏ ။

“ဟင်...ပေကုန်ပြီ...စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

နွယ်က ခေါင်းကိုတဘက်ငဲ့၍ ရွံ့အိုင်ထဲချော်ကျသွားသော
ခြေထောက်ကို ငဲ့ကြည့် ယင်းပြောသည်။

ခြေနစ်ဘက်လုံး မြေမာပေါ်ရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် တင့်ဝေထွန်းက
ပွေ့ထားသော လက်ကိုလွှတ်လိုက်သည်။ နွယ်ခြေထောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ရေသွားဆေးလိုက်ရအောင် နွယ်။ လာ...အိမ်ဘေးက နောက်ဖေးကို ပတ်သွားမယ်”

“ကိုထွန်းကလဲ ရွံ့တွေရှိနေတာတောင် မပြောဘူး”

နွယ်က တင့်ဝေထွန်းခေါ်ရာသို့ လိုက်လာယင်း သူ့အပြစ်ကို ပခုံးပြောင်းသည်။ တင့်ဝေထွန်းက ရယ်၍ ...

“ငါလဲ သတိမထားမိလိုက်ဘူးလေဟာ...လရောင်နဲ့ဆိုတော့ နွယ်မြင်တယ်ပဲ အောက် မေ့တာပေါ့”

“မြင်တယ်ပဲ အောက်မေ့မနေနဲ့။ သွားပြီ...နွယ်ဖိနပ်လေးတော့ ပစ်ရပြီ”

နွယ်က မနက်ကမှထုတ်စီးသည့် ဖိနပ်လေးကို ကြည့်ယင်း နှမြေတသစွာ ပြောသည်။ တင့်ဝေထွန်းကရယ်သည်။

“ရေဆေးလိုက်ယင် စင်ပါတယ် နွယ်ရဲ့”

“ရွံ့တော့စင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဖိနပ်က ရေစိုယင်ပျက်မှာ...”

“ကဲ...နွယ်။ ထပ်တော့ငိုမနေနဲ့။ သိပ်နှမြောနေယင် ငါ ပိုက်ဆံစုပြီး ပြန်ဝယ်ပေးမယ်”

“ကိုထွန်းက တကယ်ဝယ်ပေးမှာလား”

“အိုး...ဝယ်ပေးပါမယ်လို့ဆို”

“ဘယ်တော့ ဝယ်ပေးမှာလဲ”

“အဲ့ဒါတော့ မသိသေးဘူး။ ငါ ပိုက်ဆံ စုရအုံးမှာနွယ်ရ”

“တကယ်”

“တကယ်”

“ဘုရားစူး...”

“ဘုရားစူး...”

“မိုးကြိုးပစ်”

“မိုးကြိုးပစ်၊ မြွေကိုက်၊ ကားတိုက်သေ နွယ်ရာ။ ကဲ..တခုစီ
ကျိန်ခိုင်းမနေနဲ့။ အကုန် ဖြစ်...ကျေနပ်ပလား”

“အေး...အဲ့ဒါမှ နွယ်ကိုထွန်းကွ”

နွယ်က ဝမ်းသာအားရအော်၍ သူ့ကိုတအားကျုံးဖက်သည်။

သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ကနဲဖို၏ ။

ဘာကြောင့် ဖိုသွားမှန်းတော့မသိ။

*

“နောက်ဘက် နည်းနည်းကျန်သေးတယ် ကိုထွန်းရဲ့...”

နွယ်က ဂါဝန်လေးကို သိမ်း၍ မပြီး ခြေဖနောင့်လေးကို လှည့်ပြသည်။
လရောင် အောက်တွင် နွယ်ခြေထောက်လေးမှာ ဖြူဝင်းနေသည်။ လသည်ပင်
နွယ်ခြေထောက်လောက် မဖြူချင်။

တင့်ဝေထွန်းက ခွက်နှင့်ခပ်၍ ရေလောင်းပေးနေရာမှ
ကိုယ်ကိုကိုင်းလိုက်ပြီး ဖနောင့် သား ဖွေးဖွေးလေး၌ ကပ်နေသော ရွှံ့စက်များကို
လက်ဖြင့်ပွတ်သည်။

“လက်နဲ့မလုပ်ပါနဲ့ ကိုထွန်းရဲ့။ နွယ်ငရဲကြီးပါ့မယ်”

တင့်ဝေထွန်းက ခပ်ပေပေ ပြန်ကြည့်ယင်း...

“လက်နဲ့မပွတ်လို့ ရမလားဟ။ ရွှံ့က ကပ်နေတဲ့ဥစ္စာ။ ရေနဲ့
လောင်းရုံလောင်းလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ...”

“ဒါဖြင့် ကန်တော့နော် ကိုထွန်း”

ခူးကွေးထိုင်နေသော တင့်ဝေထွန်းအား နွယ်က ခါးလေးကိုင်း၍
လက်အုပ်ချီသည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်လိုက်သော နွယ်အမူအရာကြောင့်
တင့်ဝေထွန်း နွယ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေး ကြည့်သည်။

နွယ်မျက်နှာတွင် ကြည်လင်သောအပြုံးလေး ထင်နေ၏ ။

ရင်ထဲသို့ အရွယ်နှင့်မမျှသော ခံစားမှုလေးတခု တိုးဝင်လာသည်။
အမှတ်မထင် စကား တခွန်း နှုတ်မှ လွတ်ကနဲထွက်၏ ။

“နင် သိပ်လှတာပဲ နွယ်...”

နွယ်အပြုံးလေးပိုလှသည်။

“တကယ်...”

“တကယ် တကယ်။ ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်၊ မြွေကိုက်...”

သူ့စကားမဆုံးမီ နွယ်က သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းပိတ်၍ ...

“တော်ပြီ...တော်ပြီ။ မကျိန်နဲ့တော့ ကိုထွန်းပြောယင် နွယ်ယုံပါပြီ...”

“ငါပြောယင် နင်တကယ်ယုံမလား နွယ်...”

“အင်း...”

“ဒါဖြင့် ငါပြောပြမယ်...”

“အင်း...”

“ကြီးလာယင် နင်နဲ့ငါ အတူတူနေကြမယ် သိလား”

“တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့...”

“ဟင်...ဒါတော့ နွယ်မယုံပါဘူး။ ကိုထွန်းတို့က နွယ်တို့မြို့ကို အဝေးကြီးကနေ ပြောင်း လာတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ နောက်ကျယ် အဝေးကြီးကို ပြန်မသွားဘူးလို့ ပြောနိုင်လား”

“အိုး...ဘယ်လောက် ဝေးဝေးပေါ့ဟ။ ငါ လူကြီးဖြစ်လာတော့ နင့်ဆီကို ငါရောက် အောင်လာခဲ့မှာပေါ့...”

“တကယ်...”

နွယ့်မျက်နှာလေး ဝင်းကနဲလက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ဒါဆိုယင်...ရော့...”

နွယ်က လက်ဝါးလေးတဘက် ထောင်၍ ပြသည်။

တင့်ဝေထွန်းက သူ့လက်ဝါးနှင့် နွယ့်လက်ဝါးကို ကပ်လိုက်သည်။
အေးသောရေစက် လေးများ စိုနေကြသော်လည်း လက်ဝါးလေးနှစ်ခုစလုံး
နွေးထွေးသွားကြသည်။

အနီးရှိ ပေပင်၏ အရွက်လေးများသည် ဝှေ့ကနဲတိုက်လိုက်သော
မြောက်လေဦး ကြောင့် အနားလေး ဖျပ်ဖျပ်ခါသွားကြသည်။

လရောင်သည် ချမ်းမြအေးစိမ့်လျက်...

အေးစိမ့်သောလေထဲမှ ဆိတ်ဖလူးနံ့ကို ပြန်သတိပြုမိသည်။

ပုဂ္ဂလိကခံစားမှု...

မည်သူမျှမဖတ်ရဟု ရေးထားသည့် မှတ်တမ်းလွှာစာအုပ်ထဲမှ စာသားလေးတချို့ကို အမှတ်ရသည်။

ပေတသီး ကျီးတသားဆိုတာ ဒဏ္ဍာရီထဲက ယုံတမ်းဖွဲ့ထားတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့တခု မဟုတ်ပါ လား နွယ်...။

ပေပင်ဟာ တဘဝမှာ တခါပဲသီးတတ်သလို ကျီးဆိုတာလဲ တဘဝမှာ တသားပဲ ပေါက်တတ်ပါတယ်။

ကိုယ့်အချစ်ဟာ ပေမျိုး၊ ကျီးမျိုးပါ...

ကလေးဘဝတုန်းက ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ပဲ တယောက်အပေါ် တယောက် တွယ်တာခင်မင်ကြရုံသက်သက်နဲ့ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ကြတဲ့ စကားလေးတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် တဘဝစာ လုံလောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်ကတိလေးတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ အစကတော့ ဘယ်တွေးမိခဲ့မှာလဲ။ တကယ်တော့ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ကြပေမယ့် နက္ခတ်တွေ ကြယ်တွေ ညီလာခံဝင်ပြီး စုံစုံညီညီ ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ သုံးခွမြို့တုန်းက တန်ဆောင်တိုင်ညလေးမှာပဲ... ကိုယ့်ကမ္ဘာလေးမှာ နက္ခတ်စုံခဲ့ပါတယ်...

ငယ်သွားလဲပြီးစအရွယ်က စကားတွေကို အမှတ်တရထားပြီး တွယ်တာယင်တော့ မင်းရူးတာပေါ့ကွာ။ ကလေးစကားတွေများ အရေးတယူလုပ်လို့...ဆိုပြီး အပြစ်တင်ချင်လဲ တင်ကြလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့နွယ်။ ကိုယ်လဲ အစကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါ။ ဒါပေ မယ့် လောကမှာ အမှန်စကားကိုပြောတာ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးပဲရှိတယ်မို့လား။ အရူး၊ သဘင်သည်၊ ကလေးလေ...။

ဒါကြောင့် နောင်အခါမှာ သဘင်သည်ဘဝနဲ့ နွယ်လာမယ့်
အချစ်ရူးတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးစကားဆိုတော့ သတ်စေ့နှက်သုံးချက်ညီ
အဝီဆုံးစကားလဲ ဖြစ်သွားရပြန်တာပေါ့...

အချစ်ဆိုတာ ဆန်းတယ်နွယ်...

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရိုးဆုံးဟာ အဆန်းဆုံးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့
ရှေးစကားအတိုင်းပဲ။ အချစ်ဆိုတာရဲ့ စတင်ပေါက်ပွား ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့
ဘဝတလျှောက်ဟာ အရိုးသားဆုံးအဖြစ် ကလေးတွေပဲရှိခဲ့တယ်မဟုတ်လား...။

ကိုယ်တို့အချစ်ဟာလဲ ရိုးရိုးလေးပေါက်ဖွားခဲ့ရသလို ရိုးရိုးလေးပဲ
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ ပါ။

*

အပိုင်း (၂)(က)

၁

သရဲကြီးက သူ၏ မည်းမည်းနက်သောသွားများကို သုံးဆယ်နှစ်ချောင်းလုံး ပေါ်အောင် ပြုံးယင်း အားရပါးရပြောသည်။

“ဟီး...ဟီး...မင်းဇာတ်လမ်းလေးက တယ်ဟုတ်ပါလား။ အဲဒီညက မင်းတို့ အိမ်နောက် ဖေးမှာ နှစ်ယောက်တဲရှိတာ။ မင်း ဘာမှမလုပ်လိုက်ဘူးလား။”

“ဟာ...မင်းကလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ အဲဒီတုန်းက နွယ်ရော ငါရော ကလေးတွေက...”

တင့်ဝေထွန်း၏ ပျာပျာသလဲစကားသံအဆုံး ကီဝီကဝင်ပြောပြန်၏ ။

“အချိန်အခါနဲ့ အရွယ်ကိုလဲ နည်းနည်းဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ပါအုံး သရဲရာ။ နင့် စိတ် ထဲမလဲ ဒီပိုးထဖို့ကလွဲယင် တခြားမရှိတော့ဘူးလား။”

သူ့အမေ သူ့အား ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့စဉ်က ကီဝီဖိနပ်တိုက်ဆေးနှင့် ချောကလက် မှား စားမိသဖြင့် သူ့မွေးသောအခါ အသားမည်းလာရသည်ဟု ယူဆခဲ့ရပြီး ကီဝီအမည်တွင်ခံရ သည့် တင့်ဆွေက ဝင်ထောင်းမှ သရဲခေါ် လှဌေးငြိမ်သွားသည်။

တင့်ဝေထွန်း စပြောကတည်းက ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ကျော်သက်ကမူ သရဲနှင့် ကီဝီ ဝင်ရှုပ်သည်ကို မကြည်မလင်လှမ်းကြည့်ပြီး...

“နေစမ်းပါကွာ...မင်းတို့ ဝင်ရှုပ်တာနဲ့ ဇာတ်တောင် ပျက်သွားတယ်။ လုပ်ကွာ တင့်ဝေ ဆက်ပြော။ နောက်ဘာဖြစ်သေးလဲ”

တင့်ဝေထွန်းကရယ်လိုက်သည်။

“နောက်တော့ ဘာမှသိပ်မဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုမျိုးလေးတွေပဲ ဟိုသွားလိုက်၊ ဒီသွား လိုက်လုပ်တာလေးတွေနဲ့ ကျောင်းတက်ကြတာလောက်ပဲရှိတော့တယ်။ အဲ့ဒီနှစ်ကုန်တော့ ငါတို့လဲ တောင်ငူပြောင်းခဲ့ရတာ ပဲ”

“ဟာကွာ...မင်းဥစ္စာကလဲ”

“မင်းဥစ္စာမလဲနဲ့လေ ကျော်သက်။ ငါ့အဖေအလုပ်က ဒီလိုပဲ ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်း ပြောင်းနေရတဲ့ဥစ္စာ...”

“တောင်ငူပြောင်းပြီးနောက်ပိုင်းမှာ စာတွေဘာတွေကော မဆက်သွယ်ဘူးလား”

သရဲက ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိယင်းလှမ်းမေးသည်။
တင့်ဝေထွန်းကပြုံး၍ ...

“ဟာ...မင်းတို့ကလဲ ငါပြောတုန်းက သေသေချာချာနားမထောင်ခဲ့ဘူးထင်တယ်။ မင်းတို့ စိတ်ထဲမြင်နေရတဲ့နွယ်နဲ့ ငါ့အရွယ်တွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ။ အဲ့ဒီတုန်းက ငါက ကိုးနှစ်၊ နွယ်က ရှစ်နှစ်ကွ။ နှစ်တန်းကျောင်းသား၊ တတန်းကျောင်းသူပဲရှိသေးတယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုးနှစ်မှာ နှစ်တန်းရသေးတာလဲ”

ကီဝီကဝင်မေးသည်။ ဤတွင် အကွက်ရပြီဖြစ်သော သရဲကရယ်၍ ...

“ဟေ့ကောင် မင်းပြောတော့ ငါလဲ ငယ်ငယ်တုန်းက အင်္ဂလိပ်ကျောင်း နေခဲ့တာပါဆို။ စပြီး...မှတ်ထားကွ။ သာသနာပြု မစ်ရှင်ကျောင်းတွေမှာ

သူငယ်တန်းချည် သုံးနှစ်နေရတယ်။ အယ်လ်ကေဂျီ၊ အမ်ကေဂျီနဲ့ အိပ်ချ်ကေဂျီ၊
ငါးနှစ်မှာ ကျောင်းစထားယင် ကိုးနှစ်မှ တတန်း၊ နှစ်တန်းရဦးမှာ
မင်းမသိဘူးမဟုတ်လား...နချီးထူး”

တင့်ဝေထွန်းနှင့် ကျော်သက်ရယ်သည်။ သည်တခါ ကီဝီပြန်ငြိမ်သွား၏ ။

“ဒါဖြင့် ခုဆို နွယ်ကဆယ်တန်းပေါ့”

တင့်ဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကြားမှာ သူလဲဆယ်တန်းစာမေးပွဲမကျခဲ့ယင် ဆယ်တန်းပေါ့ကွာ။ ငါမှ
ပထမနှစ် ရှိ သေးတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟေ့ကောင်...တင့်ဝေ”

ကျော်သက်က လိုရင်းကို တခါတည်းပြောမချသေးပဲ တင့်ဝေထွန်း
လှမ်းအကြည့်ကို စောင့်သည်။ တင့်ဝေထွန်းကြည့်မှ...

“သုံးခွ သွားပါလား နီးနီးလေးပဲ ဥစ္စာ။ နေ့ချင်းပြန်လို့ ရနေတာပဲ”

ကျော်သက်စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ကနဲဖြစ်သည်။

ကျော်သက်ပြောသည်မှာ ဖြစ် နိုင်သည်။ ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ်မျှ ဝေးကွာခဲ့ပြီဖြစ်သော
အတိတ်မှ နွယ်မျက်နှာလေးကိုလည်း ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိ၏ ။

ခုဆိုယင် နွယ်သိပ်လှနေမှာပဲ...

အတွေးနှင့် ရင်ခုန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ကောင်...သွားမလား”

ကျော်သက်က ထပ်မေး၏ ။ သူ ငိုငင်နေရာမှ ဖြတ်ကနဲ သတိဝင်သည်။

ပြီးမှ တစုံတခု ကို စဉ်းစားမိပြီး လေသံလျော့လျော့ဖြင့် ပြန်ဖြေ၏ ။ “သွားတော့
သိပ်သွားချင်တာပဲ ကျော်သက်။ ဒါပေမယ့် ခုနေမှာ သူငါ့ကို မှတ်မိချင်မှ

မှတ်မိတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတောင် သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လာဆုံယင် မှတ်မိမှ မှတ်မိ ပါမလားလို့ စဉ်းစားမိလို့ပဲ။ အချိန်တွေကသိပ်ကြာခဲ့ပြီလေကွာ...”

နှုတ်ဖျားမှ ထွက်သောလေသံ ဖြစ်ပါလျက် သူ့အသံသည် အလွန်ဝေးကွာသော အရပ် မှ ပြောနေသလို ပြန်ကြားနေရသည်။

“ဒီလောက်ကြာမှတော့ အားလုံးလဲ ပြောင်းလဲနေရောပေါ့”

သူ့အသံအဆုံး တိုင်းလုံး ငြိမ်သွားသည်။

ကံ့ကော်တောဘက်မှ လွင့်ပြန့်လာသော ဥဩငှက်၏ ဆွေးမြည့်ဖွယ် တေးသံမှအပ တက္ကသိုလ်တခုလုံး အေးချမ်းနေလေသည်တကား။

J

အင်းလျားဆောင်ရှေ့မှ မယ်ဒလင်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

လရောင်ထိန်နေသဖြင့် အင်းလျားလမ်းသည် အပြာရောင်မြူထုကြားတွင် ငွေရောင် လင်းလတ်နေသည်။

“ဒဂုန်တာရာရဲ့ လေနဲ့ ပြောရယင်တော့ လရောင်အောက်တွင် အင်းလျားလမ်းမကြီး သည် ဝတ်လစ်စလစ်ပဲကွ”

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဟု ကြော့ကြော့မော့မော့ လှလှပပ နေထိုင်သောခေတ်ကို မည်သည့် နာကျည်းချက်ဖြင့် ကဖျက်ယဖျက်လုပ်နေသည်မသိ။ အသားမည်းမည်း ဝဝပြပြနှင့် ညစ်တီးညစ်ပတ် အဝတ်အစားဝတ်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲနေသောသ သရဲက ဗလုံးဗထွေး လူ အသံဖြင့်ပြောသည်။

ကျော်သက်က ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဝတ်လစ်စလစ်ဆိုလို့ ဝင်းဝါကိုသတိရလိုက်တာ...”

သူပြောသည့်အနက်ကို အားလုံးသိပြီးဖြစ်၍ ရယ်လိုက်ကြသည်။

တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းနေသော အင်းလျားလမ်းတလျှောက်တွင်
သူတို့လေးဦးသာရှိသည်။

တင့်ဝေထွန်းက ရယ်ယင်းနှင့် ဝင်းဝါဖြစ်ခဲ့ပုံကို ပြန်တွေးသည်။

ဖြစ်ပုံက သည်လို...

ဝင်းဝါ၏ နာမည်သည် နဂိုကဝင်းဝါမဟုတ်။ နာမည်ရှိသည်။ သူလည်း
တင့်ဝေထွန်းတို့ အုပ်စုလိုပင် ကဗျာလေး စာလေး မတောက်တခေါက်
ရေးကြဖွဲ့ကြစပ်ကြသည့် စာသမား၊ စာရူး ပေရူးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညက ယခုလိုပင် လသာနေ၏ ။ လသာပြီဆိုလျှင် အဆောင်ထဲ၌
ဘယ်လိုမှ အိပ်မရဖြစ်ကုန်ကြသော သူတို့အုပ်စု၏ ထုံးစံအတိုင်း ထိုနေ့ကလည်း
သရဲ၊ ကီဝီ၊ ကျော်သက်၊ တင့်ဝေထွန်းတို့နှင့်အတူ ဝင်းဝါလည်း
လမ်းလျှောက်လိုက်လာခဲ့၏ ။

သီရိဆောင်ရွှေ ရောက်သောအခါ ဝင်းဝါစဖောက်သည်။

“မင်းတို့ ဆက်လျှောက်တော့ကွာ။ ငါ မလိုက်တော့ဘူး။ ဒီနားမှာ
နေခဲ့မယ်”

အားလုံးက ဝင်းဝါကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်အောက်တွင်
ဝင်းဝါ၏ မျက်နှာ လေးသည် ညှိုးငယ်ဆွေးမြည့်နေ၏ ။ တရုတ်ကပြားမို့
မျက်ရစ်မပါသော မျက်လုံးကျဉ်းကျဉ်း တွင် ဆွေးရိပ်နှင့်အတူ မျက်ရည်ကြည်များ
ဝိုင်းနေသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ လဲ...”

အားလုံးအတူတူ စိတ်တူသဘောတူ ထွက်လာပြီး နေရစ်ခဲ့မည်ဟု
ဖောက်လာသဖြင့် ကီဝီက မကျေမနပ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

ခပ်ဝေးဝေးမှ သံချောင်းခေါက်သံ ဆယ့်နှစ်ချက်ကို ကြားရ၏ ။

ဝင်းဝါ၏ ဦးခေါင်းသည် ရုတ်ခြည်း ညွတ်ကိုင်းသွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ ဒီနားလေးမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာလို့ပါ။
မင်းတို့ပဲ သွားကြပါ။ ငါ ဒီနားမှာပဲ စောင့်နေမယ်”

ဝင်းဝါ၏ စကားကို အားလုံး နားလည်လိုက်ပါသည်။
တက္ကသိုလ်ရောက်၍ မှ မကြာ သေး မိန်းမပိုးတတ်နေသော သည်တရုတ်
ဆွေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏ ။

သီရိဆောင်မှာ သူပိုးနေသည့် ကောင်မလေးရှိသည်။ ဘယ်ဘဝကလာ
ရေစက်အတူ သစ္စာပြုခဲ့သည်မသိ။ ကောင်းမလေးကလည်း ဝင်းဝါဆိုလျှင်
တစက်ကလေးမှ ကြည့်မရ။

တက္ကသိုလ်ရောက်၍ လေးငါးခြောက်လအတွင်း ဝင်းဝါ၏
စာအစောင်နှစ်ဆယ်ခန့်ကို ကောင်မလေးက ဆုတ်ဖြုတ်ခဲ့သလို၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်
တနေရာရာတွင် ကြုံတိုင်းလည်း ထမီ ကို မသိမသာ စွန့်တောင်ဆွဲမ၊
ထွီကနဲလုပ်ကာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ သရုပ်ကို ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။

သည်ကြားထဲက သူမှ သူဆိုသလိုဖြစ်နေသော ဝင်းဝါမှာ ညစဉ်ညတိုင်း
ကဗျာလေး များဖွဲ့၍ လွမ်းနေရုံနှင့်အားမရ၊ ခုလိုလသာညကျတော့လည်း
အဆောင်ရှေ့မှာ ခြင်အကိုက်ခံ၍ ရူးကြောင်ကြောင် လုပ်ချင်နေပြန်သည်။

ဝင်းဝါဖြစ်နေပုံကိုကြည့်၍ သရဲက အမြင်ကတ်လာဟန်ဖြင့်
ဆေးပြင်းလိပ်ဖင်မှ ဆေး ရွက်ကြီးအစကို သွားဖြင့်ကိုက်ဖြတ်လိုက်ပြီး...

“ထွီ...ဟေ့ကောင်တရုတ်။ မပေါက်နဲ့ကွာ။ ညကြီးမင်းကြီး ဒီနားမှာ

တစ်ယောက်တဲ နေလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာ သီရိလာခိုးတဲ့ ထဘီသူခိုးမှတ်ပြီး ဝိုင်းရိုက်လို့ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံရောက်နေအုံးမယ်”

အမှန်က သူပြောတာလည်းဟုတ်သည်။ ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ ယခု တက္ကသိုလ်ကဲ့သို့ လုံလုံခြုံခြုံ စည်းကမ်းတကျသိပ်ရှိလှသည်မဟုတ်။ ဘာညာ ဘာညာ ကိစ္စ လေးတွေကလည်း ရှုပ်သည်။

“အေးကွာ...လုပ်မနေပါနဲ့။ ခုချိန်ဆို မင်းကောင်မလေးက တဘီတခြား လူတခြားနဲ့ အိပ်မက်ကောင်းတွေ မက်နေပါပြီ။ လွမ်းမနေပါနဲ့...”

တင့်ဝေထွန်းကလည်း ဝင်ပြောသည်။ သို့သော် ဝင်းဝါကတော့ ပြော၍ ရပုံမပေါ်တော့...

ဂျိဆင်မျှော်စင်အစွန်းမှ ပြူထွက်၍ သီရိဆောင်ရှေ့ ရေတမာတန်းကို လွှမ်းနေပြီဖြစ် သော လရောင်သည် သူ့ကိုကောင်းစွာ ပြုစားထားနိုင်လိုက်လေပြီ...။

“ခဏလေးပါကွာ...ငါဒီနားလေးမှာ နေချင်လို့ပါ။ မင်းတို့သွားနှင့်ပါ။ ငါ့အတွက် ဘာမှ မပူပါနဲ့...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သီရိဆောင်ရှေ့ အုတ်ခုံကလေးရှိရာသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လျှောက်သွားသည်။

တင့်ဝေထွန်းတို့လည်း သည်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ခုချိန်တွင် သိကြားနီကြီး နားကင်းတဝင်းဝင်းနှင့် လာဆင်းချွတ်တောင်မှ ကျွတ်နိုင်တော့မည်မထင်သဖြင့် အချင်းချင်း မျက်ရိပ်ပြ၍ ထွက်လာခဲ့ သည်။

ဝါးထရုံကာ အေအီးအဆောင်များအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဝင်းဝါ၏ တရုတ်သံဝဲနေ သော ခံစားချက်အသံလေးကို ကြားလိုက်ရ၏ ။

“စိမ်းမြမြ...စိမ်းရက်လေသည်...မသက်ညာသူကြီး...ရဲ့... ရတက်ဖြင့်ပွေရတော့သည်...ချစ်ကံငယ်...ခေလွန်းသူမတော့...”

သီချင်းရှင်၏ အလွမ်းဓာတ်ခံသည် ကြားရသူ၏ စိတ်နှလုံးကို မည်မျှ
ဆွဲဆောင်နိုင်ပါသနည်း ဆိုသော်...

ဝင်းဝါ၏ အသံ ကြားသည်နှင့် သူတို့လေးယောက်သား
ဝါးကနဲရယ်လိုက်ကြ၏။

*

သူတို့လေးယောက် သီရိဆောင်နားသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
ညတနာရီပင် ထိုးတော့ မည်။

သီရိရှေ့ အုတ်ခုံကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်...ဟိုကောင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

လရောင်အောက်ရှိ အုတ်ခုံလေးသည် ထိုင်သူကင်းမဲ့၍
လွတ်ဟာနေသည်။ တချက် တချက် ဝေ့တိုက်လာသော လေရှူးကြောင့်
လှုပ်ခတ်ကုန်ကြသော ရေတမာနှင့် ကုံကော်ရွက် များ၏ အသံမှအပ
တက္ကသိုလ်တခုလုံး ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် ဟိုသည်ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လူရောင်လူရိပ် လုံးဝမတွေ့ရ...။

“ဟ...ဒီကောင် ပြန်များသွားပလား”

“ပြောတုန်းကတော့ တို့ပြန်အလာကို စောင့်မယ်လို့ ပြောတာပဲလေကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ပြန်တော့ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်
အလွမ်းသီချင်းကြားလို့ တယောက်ယောက်က သောက်မြင်ကတ်ပြီး

ဝင်ရိုက်သွားသလားပဲ မပြောတတ်ဘူး။ အလောင်းလေး ဘာလေးလဲ ရှာကြပါအုံး”

တယောက်တပေါက်ပြော၍ ဟိုသည်လျှောက်ကြည့်လည်း ဝင်းဝါကို အစအနပင် မတွေ့ရ။

“အဆောင်ပြန်ပြီနဲ့ တူပါတယ်ကွာ...”

အားလုံး စိတ်ပူစပြုလာသည်။ အဆောင်ပြန်လျှင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်။ သို့သော် ပြန်လိမ့်မည်ဟု မည်သူမျှမထင်။

“တို့နောက်များ လိုက်သွားလားမသိဘူး။ တို့မလာတာကြာလို့ စိတ်မရှည်ပဲ ဒီကောင် ထိလိုက်ချင် လိုက်ခဲ့မှာ...”

“ပြန်လိုက်ရှာမလား”

ကျော်သက်၏ အမေးကို သရဲက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား၍ ...

“ဒီလိုလုပ်ကွာ...တို့အရင် အဆောင်ကို ပြန်ကြည့်မယ်... အဆောင်ရောက်လို့ မတွေ့မှ တခေါက်ပြန်ထွက်ရှာတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ရှိုး...ရှိုး...ဟေ့ကောင်တွေ...”

တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသော အသံတခုကို ကြားလိုက်ရ၏ ။ အသံက တိတ်ဆိတ်နေ သော ညထဲတွင်ပင် တိုးနေသည်။

အားလုံး၏ ခေါင်းများသည် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ချာချာပါအောင် လှည့်သွားကြ သည်။ မတွေ့...

“ဟေ့ကောင်...မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“ရှူး...တိုးတိုး...အရမ်းမအော်နဲ့ကွ...ငါဒီမှာ...ဂျိဆင်အောက် လာခဲ့”

ဝင်းဝါအသံ ထပ်ကြားရသည်။ သည်တော့မှ တင့်ဝေထွန်းတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးများ ဂျိဆင်ဘုရားကျောင်းအောက်သို့ စုပြုံရောက်ရှိသွားကာ...

“ဟယ်...ဟေ့ကောင်တရုတ်...မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မြတ်စွာဘုရား”

အာမေဍိတ်သံများနှင့်အတူ အားလုံး၏ မျက်လုံးများ

ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

လရောင်ရိပ်ရိပ် ဖြာကျနေသော ဂျဒ်ဆင်အဆောက်အအုံဆင်ဝင်အောက်
မှောင်ရိပ်ထဲ တွင် ဖြူဖွေးဝင်းဝါနေသော ဖောင်ပြင် ဝင်းဝါကို တွေ့ရ၏ ။

“နေစမ်းပါ...နောက်မှမေး။ တယောက်ယောက် အကျူးဖြစ်ဖြစ်
ချွတ်ပေးစမ်းကွာ။ ဒီမှာ ချမ်းလှပြီ သေတော့မယ်”

အားလုံးက ဝင်းဝါကိုကြည့်၍ တခစ်ခစ်ဖြစ်နေ၏ ။ အေးစိမ့်စိမ့်
လရောင်အောက်တွင် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေသဖြင့် တကိုယ်လုံး
တခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ် ဟူ၍
တထွာစပိတ်ပင်မရှိတော့...။

ဖွားဘက်တော် နေရာကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ကာ၍
တုန်တုန်ကွေးကွေးဖြစ်နေသော ဝင်းဝါမှာ သနားစရာနှင့် ရယ်စရာဖြစ်နေ၏ ။

တင့်ဝေထွန်းက သူ့အပေါ်တိုက်ပုံကို ချွတ်၍ ပစ်ပေးလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ...”

“ဟာ...မပြောချင်ဘူး။ မင်းတို့ ထွက်သွားလို့မှ ဘာမှမကြာဘူး။
လူလေးငါးယောက် တအုပ်စု ရောက်လာတယ်။ ငါ့ကို ဓားမြှောင်နဲ့ချိန်ပြီး
ရှိတာထုတ်ခိုင်းတာပဲ။ ငါ့လဲ မင်းတို့ သိတဲ့အတိုင်း ဘာမှအိတ်ထဲမပါတော့ ရတာ
ယူမယ်ဆိုပြီး အဝတ်အစားတွေ အကုန်လုံး ချွတ် သွားကြတယ်ကွာ...ရိုးတဲ့မှပဲ
အောက်ခံဘောင်းဘီလေး ချန်ခဲ့ပါဆိုတာတောင် တောင်းပန်လို့ မရဘူး...
မအေပေးတွေ”

ဝင်းဝါက တိုက်ပုံအကျ...ဖြင့် ကိုယ်ကိုပတ်ယင်းပြောသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ လရောင်အောက်တွင် ဝင်းဝါနေသော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို
အကြောင်းပြု၍ ဝင်းဝါဟုခေါ်ကြလေတော့၏ ။

ဝင်းဝါကတော့ ငွေလရောင်အောက်တွင် ဝတ်လစ်စလစ်...

*

ဝင်းဝါအကြောင်း ပြန်တွေးမိပြီး တင့်ဝေထွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

စောစောက ခပ်သဲ့သဲ့မျှ ကြားနေရသော မယ်ဒလင်သံသည်
တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာ သည်။

“နားထောင်စမ်း ဟောကောင်တွေ...အဲ့ဒါ ကိုလူစိမ်းအသံ မဟုတ်လား”

သရဲက ဆေးပြင်းလိပ် ခဲသည့်ကြားမှ ခပ်လုံးလုံး
အသံဖြင့်မေးလိုက်သည်။

အားလုံးနားစွင့်လိုက်၏ ။

မယ်ဒလင်သံသည် တဖြည်းဖြည်းပီသလာသည်။ မယ်ဒလင်နှင့်
တွဲလျက် အဆိုကို လည်း ကြားရသည်။ တိတ်ဆိတ်နေ၍
အင်းလျားကန်စောင်းဘက်မှ တစီစီအော်နေသော ပုစဉ်းရင်ကွဲအသံနှင့်အတူ
သီချင်းသံပီသလာသည်။

“ဆက်သွယ်...သန္နတိ...မမြဲသော ရုပ်နာမ်...ပြောင်းလဲမှုရယ်...
ဖြစ်ပြန်ပျက်ပြန်...အချစ် မှန်တရားရယ်...မူလွန်းတဲ့သူရယ်...ပွင့်ဦးကြွေမှဖြင့်ကွယ်
မပန်စေချင်ရက်တော့တယ်၊ စံပယ် ဖြူတုံးကာမှ...”

“ဟုတ်တယ်...ကိုလူစိမ်းကွ”

“သွားနောက်မလား ဟေ့ကောင်...ဒီလူကြီး ရေရေလည်လည် ဆွေးနေတယ်”

အသားမည်းသလို စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းမရှိသော ကီဝီကထချန်သည်။ ကျော်သက်က ခေါင်းယမ်း၍ ...

“ဟာကွာ မလုပ်ပါနဲ့ ဒီလူကြီးက တကယ်ဆွေးနေတာပါ။ သွားမလုပ်ပါနဲ့...သနားပါ တယ်”

ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့ထက် တတန်းကြီး၍ ကြီးသောအတန်းမှာပင် တနှစ် ကျနေခဲ့သည့် ကိုလူစိမ်း၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ကျောင်းထဲမှ လူတော်တော်များများ သိထားပြီးဖြစ် ၏ ။

မနှစ်က သူစာမေးပွဲကျသည့်နှစ်၌ ပင် အင်းလျားဆောင်မှ သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးမှာ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

သည်ထဲက ညဘက်ညဘက်တိုင်းတွင် အင်းလျားဆောင်ရှေ့အုတ်ခုံ၌ ကိုလူစိမ်းကို အမြဲတွေ့ရသည်။ မောင်လူစိမ်းဟု အလွမ်းကဗျာလေးများ ရေးဖွဲ့တတ်သည့်အခါ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်သည် မယ်ဒလင်တလက်နှင့် အင်းလျား၏ ညများကို ပွင့်ဦးသီချင်းဆို၍ လွန်မြောက်စေ တော့သည်။

ကိုလူစိမ်း၏ ရင်ထဲမှအတိတ်သည် မည်မျှကြေကွဲဖွယ်ကောင်းကြောင်းကို သူအမြဲ ဆိုတတ်သည့် ဂီတနက်သန် ကိုစောငြိမ်း၏ ပွင့်ဦးကို နားထောင်ဖူးသူတိုင်း နားလည်ခဲ့ရ သည်။

တလမ်းလုံး စကားတပြောပြော လုပ်လာကြသည့် သူတို့အုပ်စုပင် ကိုလူစိမ်းနှင့် နီးလာ သောအခါ ကိုလူစိမ်း၏ ကြေကွဲစရာအသံအောက်တွင် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“အရိုင်းစံပယ်မို့ပစ်မယ်၊ ပန်တော်မဝင်တယ်၊ ငွေသင်ကြေးမွေးကို၊
သူရွေးပြီးထင်အား ငယ်၊ တွက်ရေသော် ရက်တွေခြား...စောင့်စားယင်းမြေမှာ၊
ကြွေ...ကြွေကာ...နွမ်းလေပြီကွယ်၊ ငွေချပ်လွှာ...ဆွေး၊ မာလာ...ဖွေးရနံ့ပြယ်...”

တင့်ဝေထွန်းမျက်လုံးထဲတွင် နွယ်ကိုမြင်သည်။

စိတ်၏ ကြည်လင်နေသောအာရုံထဲသို့ ဆွေးမြည့်မြည့်ခံစားမှုလေးတရပ်
ဝင်ရောက် လာသည်။

ကိုစောငြိမ်း၏ သီချင်းလေးမှာ သူလည်းအလွန်စွဲမက်သည့် သီချင်းမို့
စာသားအားလုံး ၏ အနက်ကို သူ ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်သည်။

ဘယ်နှစ်ခေါက်မှန်းမသိ ဤသီချင်းကိုသာ ပြန်ကျော့၍
ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ငယ်ချစ်ဦးကို တမ်းတသီဆို ငိုကြွေးနေသော
ကိုလူစိမ်း၏ ပွင့်ဦး စာပိုဒ်ကလေး ပြန်ကျော့လာ ပြန်သည်။

“အသည်းလွှာ...မြေဝယ်၊ အမြစ်ဖြာယှက်သွယ်၊ အချက်ညှာ
ခက်ကာနွယ်...မာလာပင် နန်း...ချစ်ပန်းပွင့်ဦးစအရွယ်...ချူ...တော်မူလာနိုး
မျှော်ကိုးကာမူဗျာပါကြွယ်...ရည်ရွယ်သွယ် ညွတ်ပြောင်း...ကြာလေ...
ညှာကြွေညောင်းမျှရယ်”

သူနားထဲတွင် “ချစ်ပန်းပွင့်ဦးစအရွယ်” ဆိုသော စကားလုံးလေး
ပဲ့တင်ထပ်နေ၏ ။

လရောင်နှင့် ရောပါလာသော လေအေးသည် တင့်ဝေထွန်း၏ ရင်ကို
မအေးစေနိုင် တော့။

ပူလောင်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း စွဲမက်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသည့်
‘အလွမ်း’ ၏ အရသာကို မက်မက်မောမောလေး ခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲတွင် အသံလေးတခု တိုးတိုးပေါ်လာ၏ ။

“ဒါတော့ နွယ်မယုံပါဘူး။ ကိုထွန်းတို့က နွယ်တို့မြို့ကို အဝေးကြီးကနေ ပြောင်းလာ တာမှ မကြာသေးဘူး၊ နောက်ကျယ် အဝေးကြီးကို ပြန်မသွားဘူးလို့ ပြောနိုင်လား...”

“အို...ဘယ်လောက် ဝေးဝေးပေါ့ဟ၊ ငါ လူကြီးဖြစ်လာတော့ နင့်ဆီကို ငါရောက် အောင်လာခဲ့မှာပေါ့”

“တကယ်...”

စိတ်ထဲမှနေ၍ နွယ်ကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ အခု လူကြီးဖြစ်နေပါပြီ နွယ်ရာ...နင့်ဆီကို ငါရောက်အောင် လာချင်လိုက်တာ။ ဒါ ပေမယ့်...”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ယခုအခါတွင် အတော်ကြီးနေတော့မည်ဖြစ်သော သူနှင့် နွယ်တို့၏ စိန်ပန်းပင်လေးကို အမှတ်ရ၏ ။

ချစ်ပန်းပွင့်ဦးစ အရွယ်ကပါတကား။

၃

ခေါင်းလောင်းမချို့...

တက္ကသိုလ်ဝယ် နေညိုချိန်များမှာတော့

အင်းလျားရတနာ

ကန်တော်သာမှာ...

ပြာပြာလဲ့လဲ့...

လှိုင်ဘောင်ဘင်ဖွဲ့တော့ကို

မိခင်ရဲ့ သားပျိုမှာ

အလိုလို ရင်ဖိုလေးကာမှ

ဆွေးမိတော့တယ်...။

ဆရာမင်းသူဝဏ်၏ ‘ခါနွေဆန်းတော့ လွမ်းမိတယ်’ ကဗျာရှည်ကြီးထဲမှ အပိုဒ်ကလေး ကို တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ကျော်သက်၏ စကားသံကို နားထဲတွင် ကြားယောင်လာ၏ ။

“သုံးခွသွားပါလား။ နီးနီးလေးပဲဥစ္စာ။ နေ့ချင်းပြန်လို့ရတာ ပဲ...”

စိတ်ထဲမှနေ၍ ကျော်သက်ကို ပြန်ပြောမိသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးဆယ်နှစ်ကို နေ့ချင်းပြန်လို့ ရပါ့မလားဆိုတာပဲ အရေးကြီးတယ် ကျော်သက်ရယ်၊ သုံးခွမြို့လေး မဝေးဘူးဆိုတာတော့ ငါလဲသိတာပေါ့”

ဦးဆုံး ခြောက်လှန့်လာသော အတွေးသည်...နွယ် သူ့ကို မှတ်မိပါ့မလားဟူသော စိုးရိမ် မှုဖြစ်၏ ။

ထို့နောက် အရာအားလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဆိုသော အချိန်၏ တန်ခိုး...

“ခုလိုနေရတာ ကမှ တို့ရင်ထဲက နွယ်ဟာ...အခုထိ တို့ကို ခင်တွယ်နေသေးတယ်။ တကယ်လို့ နွယ်နဲ့ တော့တော့ဆိုင်ဆိုင် ဆုံကြပြီဆိုမှ နွယ်က ပြောင်းလဲနေပြီဆိုယင်...”

စာအုပ်ကြားမှ စကာဖြူပွင့်ခြောက်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်၏ ။

“နွယ်ကို တွေ့တဲ့အချိန်မှာ နွယ်နံဘေးမှာ တယောက်ယောက်ကိုများ တွေ့လိုက်မိ ယင်...တို့ ရင်ကျိုးရလိမ့်မယ် နွယ်”

နားထဲတွင် ဆည်းလည်းသံလေးများ ကြားယောင်လာ၏။

“အို...နွယ်ကတော့ ဒီလိုပြောင်းလဲမယ် မထင်ပါဘူး။ နွယ်နဲ့ ငါ့ကြားက သံယောဇဉ်က နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ...”

“တခုတော့ရှိတာပေါ့ နွယ်၊ နွယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက နွယ်ကလေးဟာ ကာလ အတော်ကြာကြာ ရေမလောင်း ပေါင်းမသင်ပဲ ခြောက်သွေ့ပူပြင်းတဲ့ ကန္တာရထဲကို ရောက်နေ မယ်ဆိုယင်တော့ သည်နွယ်ကလေးဟာ ဘယ်လိုမှ အခက်အညွန့်တွေ သန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့...”

တင့်ဝေထွန်းက စားပွဲပေါ်တွင် လက်ထဲမှဖောင်တိန်လေးကို ချလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှ ထရပ်သည်။

အခန်းတံခါးဖွင့်၍ အဆောင်ဝရန်တာ လက်ရန်းသို့ထွက်ခဲ့၏။

အဆောင်အပေါ်ထပ် ကော်ရစ်ဒါနှင့် မျက်လုံးတပြေးတည်း ဖြစ်နေသောနေရာတွင် အဆောင်ရှေ့မှ ကံ့ကော်ပင်များ၏ အဖျားကို မြင်ရသည်။

ကံ့ကော်ရွက်နု နီကြင်ကြင်လေးများ လန်းဆန်းနေ၏။

နွယ်ကိုသတိရသည်။

ခွဲခွာကာနီးတုန်းက ဖြစ်ရပ်က ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း မကြာသေးသော ဖြစ်ရပ်များ...။

*

“ဒါဖြင့်...မနက်ဖြန်ဆို ကိုထွန်းတို့ အဝေးကြီး ပြောင်းရတော့မှာပေါ့နော်...”

ရင်ပြင်အရှေ့ဘက် လွမ်းစေတီအနီးရှိ စကားဖြူပင်ကို မှီရပ်ယင်း
နွယ်က ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ နွယ်အကြည့်သည် အဝေးတနေရာသို့
ရောက်ရှိနေသည်။ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်လုံး အိမ် ဖြူပြာပြာလေးထဲတွင်
အရည်ကြည်တထပ် လွမ်းနေ၏ ။

“အေးကွယ်...ဖေဖေတို့အလုပ်ကလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဟိုပြောင်း
ဒီပြောင်း ပြောင်းနေရလဲ မသိဘူးနော်”

နွယ်က တွေးငေးငေးနှင့်ပင်...

“ကိုထွန်းဖေဖေချည့် ပြောင်းသွားပြီး ကိုထွန်းနဲ့ ကိုထွန်းမေမေတို့
ဒီမှာပဲနေခဲ့လို့ မရ ဘူးလားဟင်...”

တင့်ဝေထွန်း ခေါင်းခါသည်။

“မရလို့ပေါ့...နွယ်ရယ်။ ခုလို ခဏခဏ ဟိုပြောင်းဒီပြောင်း
ပြောင်းရတာ ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေကလဲ စိတ်ညစ်ကြတာပဲဥစ္စာ...”

နွယ်က နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်လိုက်သည်။ အရှေ့ဘက် ရင်ပြင်ပေါ်မှ
အဆင်းလှေကား တွင် စကားပြောနေကြသော တင့်ဝေထွန်း၏ မိခင်နှင့်
အဘဦးကျော်ဇံတို့ဘက်လှည့်၍ ရှုံ့မဲ့ ယင်း...

“ကိုထွန်း ဖေဖေနဲ့ မေမေက စိတ်ညစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ကိုထွန်းရာ။
ဟိုမှာကြည့်ပါလား သူတို့က ပျော်တောင်နေကြသေး...”

တင့်ဝေထွန်းစကားကို နွယ် မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမှတော့
ထပ်မပြောတော့...။

အဘဦးကျော်ဇံ၏ အားရပါးရပြောနေသော စကားသံသည်
သူတို့ရှိနေသည့်နေရာမှ ပီပီသသကြားနေရ၏ ။

“တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဟောဒီ လေးကျွန်း မာန်အောင်ဘုရားမှာ

မြွေကြီးတစ်ကောင် လာဖူး ဖူးတယ်။ နည်းတဲ့မြွေကြီးမဟုတ်ဘူး။
ငန်းတော်ကျားကြီး။ အမြီးပိုင်းက ဟောဟို ပိန်း တောထဲမှာ ပျောက်နေတယ်။
ဒီလှေကားပေါ်မှာက ကိုယ်၊ ခေါင်းက ဟောဟိုမုခ်ပေါက်မှာ သွား
ခေါင်းတင်နေတယ်”

ဦးကျော်ဇံက လှေကားထိပ်တွင်ထိုင်နေရာမှ ပေနစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသော
လိုဏ်ဂူမုခ် ပေါက်ကို လှမ်းညွှန်ပြ၏ ။

“တညလုံး ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေမှန်းမသိဘူး။
အာရုံတက်တော့တွေ့ရတာ ။ တမြို့လုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွားတာပေါ့။
တို့လဲ လာကြည့်ကြတယ်။ ငါ့မျက်စိနဲ့ကို မြင်လိုက်ရတာ ။ မြွေကြီးက ဘယ်သူမှလဲ
အန္တရာယ်မပေးဘူး။ အဲ့ဒါ ဇရပ်ကျောင်းက ဦးဇင်းညို က မြွေကြီးရဲ့
တဘက်တချက်မှာ ကုလားလက်ဆွဲ မှန်အိမ်လေးတွေ ချထားပေးတယ်။
ရောင်နီလာတော့မှ တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်ပြီး ပြန်ဆင်းသွားတာ။
လိုက်ရှာတော့လဲ မတွေ့ တော့ဘူး”

ခါတိုင်းလိုသာဆိုပါက သည်လိုအကြောင်းမျိုး အဘ
ဦးကျော်ဇံပြောသည့်အခါတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ဟိုမေးသည်မေးနှင့်
အရမ်းစိတ်ဝင်စားကြပေမည်။

ယခုမူ အဘဦးကျော်ဇံ၏ စကားများသည် နားတွင်းသို့
တိမ်တိမ်လေးမျှသာ ရောက် လာ၏ ။ တင့်ဝေထွန်းက ပင်ခြေမှ ကြွေကျနေသော
စံကားပွင့်လေးကို လက်ဖြင့်ကောက်ယူ လှည့်ကစားနေသည့် နွယ်ကို
ကြည့်လိုက်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤလေးကျွန်းမာန်အောင်ဘုရား ရောက်ပြီဆိုပါက
လူကြီးတွေကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ထားခဲ့ပြီး နွယ်နှင့် တင့်ဝေထွန်းသည် ဘုရား၏
လိုဏ်ဂူနှစ်ထပ်မှ အပြင် လိုဏ်ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်လေးများတွင်

ပြေးဆော့ကစား၍ မဝခဲ့။

လိုဏ်ဂူတွင်း၌ မကစားလျှင်လည်း ကားလမ်းမမှ စေတီရင်ပြင်အထိ လွန်စွာရှည်လျား သော တန်ဆောင်းတလျှောက် အမိုးတန်းများတွင် ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားများနှင့် အညွန့် စာများကို တယောက်တခွန်း သံပြိုင် အနိုင်အထက်အော်၍ လုဖတ်နေကျ...

တင့်ဝေထွန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကိုထွန်းက အဘပြောတဲ့မြွေကြီးနဲ့ သိပ်တူတာပဲနော်”

အဆက်အစပ်မရှိ လှမ်းပြောလိုက်သော နွယ်စကားကြောင့် တင့်ဝေထွန်း ပျာပျသလဲ ကြည့်ပြီး...

“ဟာ...မဟုတ်တာ...နွယ်ကလဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့...အဲ့ဒီမြွေကြီးက ဘယ်ကလာမှန်းလဲမသိဘူး။ နောက်ပြီး ခဏပဲနေ တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး ပြန်သွားတယ်။ အဘတို့သာ တသက်လုံး ပြောပြီး ကျန်နေခဲ့ရတာ ...”

အရွယ်နှင့် မလိုက်သော နွယ်စကားကို တင့်ဝေထွန်းက ရယ်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ...နွယ်က အဘလိုပဲ တသက်လုံး သတိရပြီး ကျန်နေခဲ့မှာမို့လား”

“ဒါပေါ့...ကိုထွန်းရယ်။ ကိုထွန်းကတော့ နွယ်ကိုကြာယင် မေ့သွားမှာပါ”

“မဟုတ်တာဟာ နင်ကလဲ ငါက ဘာဖြစ်လို့မေ့ရမှာလဲ”

ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော နွယ်နားကပ်၍ နွယ်လက်ထဲမှ စကားဖြူပွင့်လေးကို လှမ်းယူယင်း ပြောသည်။

“မေ့မှာပါ ကိုထွန်းရယ်...ကိုထွန်းက နွယ်ကိုဆို အမြဲမေ့တာပဲဟာ”

“ဟာ...မမေ့ပါဘူး နွယ်ရ...”

“မေ့တာပေါ့...ဟိုးတခါတုန်းက ကိုထွန်းပိုက်ဆံစုပြီး ဝယ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့
ဖိနပ်ကလေး ကော ဘယ်မလဲ။ တခါတဲ မေ့သွားတာပဲမဟုတ်လား”

သည်တော့ တင့်ဝေထွန်း သတိရသည်။

“ဟာ...ငါမေ့တာမဟုတ်ပါဘူး နွယ်ရာ။ ငါ့မှာ ခုထိပိုက်ဆံစုပြီးသား
ဘာမှမရှိသေးလို့ ပါ။ နင်ပြောတာနဲ့ ငါတောင်ငိုချင်လာပြီ။ တို့ကလဲ
မနက်ဖန်ပြောင်းတော့မှာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရ မယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“ဖိနပ်က အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုထွန်းက နွယ်ကို တကယ်မေ့မသွားနဲ့”

“မမေ့ပါဘူး နွယ်ရယ်...တကယ်ပါ”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ နွယ်ရယ်”

“ဘုရားစူး”

“ဟောလုပ်ပြန်ပြီ။ ကဲ...ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ်၊ မြွေ...”

နွယ်လက်ကလေးက သူ့ပါးစပ်ဆီ ရောက်လာပြန်သည်။

ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော နွယ် မျက်နှာလေးတွင် အပြုံးရိပ်ရိပ်ထင်၏ ။

“တော်ပါပြီ၊ ကျိန်တော့ အများကြီးမကျိန်ပါနဲ့။ တော်ကြာ အမှတ်တမဲ့နဲ့
မေ့သွားလို့ ကိုထွန်း ဒုက္ခရောက်နေမယ်”

အပြုံးရိပ်ကြားမှ နွယ်မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ဝဲလာပြန်သည်။

တင့်ဝေထွန်း လက်ထဲမှ စံကားဖြူပွင့်လေးသည် အမှတ်တမဲ့နှင့်
သူ့အိတ်ထဲရောက် သွား၏ ။

နောက်တနေ့တွင် တင့်ဝေထွန်းတို့ သုံးခွမြို့မှ ပြောင်း၏။

နံနက်အစောကြီးဖြစ်သဖြင့် လူကြီးများက နွယ်ကိုအိပ်ရာမှ မနှိုးတော့။

အိပ်ရာမှနိုးသောအခါ သူ့ကိုမတွေ့လျှင် နွယ်မည်သို့

ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူမသိ လိုက်ရတော့ချေတကား။

၄

အသင်းခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ မမသီက အပြုံးနှင့်ကြို၍
နှုတ်ဆက်သည်။

“အထွန်း...နင့်ကို ငါပြောထားတဲ့ ကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ”

တင့်ဝေထွန်းက ရယ်လိုက်သည်။ မမသီ၏ ရှေ့

ပလတ်စတစ်မေ့တွက်တာ ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ယင်း...

“နေပါအုံး မမသီရာ...မမသီပြောတဲ့ပုံစံကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။

ကျွန်တော် စမ်းပြီးတော့လဲ ရေးကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ် အဆီအငေါ်
မတည့်သေးဘူးထင်လို့...”

“အလကား မမသီ...ဒီကောင် လျှောက်ပြီးနေတာ။ ဘာမှ

မလုပ်ရသေးဘူး။ တည တညလဲ သူ ကလေးဘဝ ပေါက်စနတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့
ကောင်မလေးကိုပဲ တွေးပြီး ဆွေးနေ တာပဲ”

တရုတ်ကတ်ကို ကျောပေးပြီး ထိုင်နေသည့် ကျော်သက်က

ဝင်ထောင်သည်။ တင့်ဝေထွန်း မျက်နှာတွင် ရှက်ပြီးတချက်ပေါ်လာသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမသီရာ...ကျွန်တော် လွမ်းတာက တခါတလေပါ။

ကျွန်တော်ကိုက အရမ်းနှေးလို့ပါ။ ကျွန်တော် ရာမဇာတ်ထဲက အကွက်တကွက်ကို
အော်ပရာလုပ်မလို့ စဉ်းစား ထားပါတယ်”

“အင်းပေါ့လေ...မမသီတို့ကတော့ အထွန်းပြောသမျှပဲယုံရမှာပေါ့”

မမသီစကားကို သူတို့ပြန်မချေတော့ ရယ်၍ သာ နေလိုက်သည်။

မမသီက သူတို့ထက် တနှစ်ကြီးသော ကျောင်းသူဖြစ်သလို
အနုပညာအသင်းတွင်လည်း သမ္မာနည်းနည်းရင့်နေပြီ ဖြစ်သော
အသင်းသူဖြစ်သည်။ သူရှောင်ကွေ့နေ၍ လည်း အပိုပင်ဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်
လိုက်၏ ။

“မမသီပြောတာ အရှင်းလေးပဲ အထွန်းရာ...မင်းက စာလဲအဖတ်များပြီး
ဝတ္ထုတို့ ကဗျာတို့ ရေးနေတဲ့သူပဲ။ မဖြစ်နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ လုပ်စမ်းပါ။ နောက်နှစ်ဆို
တက္ကသိုလ် ရွှေရတုပဲကွ။ အထွန်းဇာတ် တခုခုကြည့်ချင်လို့ပါ”

မမသီက အရင်ထဲက သူပြောထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း
နောက်အကြိမ်ထပ်၍ တိုက် တိုက်တွန်းတွန်းလေး ပြောလိုက်သည်။

“နောက်နှစ်မှ ကရမှာပဲ မမသီရာ...ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ဪ...အထွန်းကို တို့ပြောတာကလဲ အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပြီးနေဖို့ပြောတာ မဟုတ် ပါဘူး။ အိုင်ဒီယာကောင်းကောင်းလေး
ရှာထားလိုပြီဆိုတဲ့အခါကျတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ အောင်လို့...”

သူခေါင်းညိတ်သည်။

သူတို့ပြောနေသည့် စကားများကို နားစွင့်ထောင်နေသော
အတွင်းစားပွဲမှ ဆရာ ဦးစိုးလွင်ကလည်း ဝင်၍ ...

“ဟုတ်တယ် မောင်ထွန်း၊ လုပ်ထား၊ နောက်နှစ်က တို့တက္ကသိုလ်မှာ
ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ။ လက်စွမ်းလက်စလေး ပြလိုက်စမ်းပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်”

တင့်ဝေထွန်း၏ ပျာပျာသလဲ အဖြေစကားအဆုံး

ကျော်သက်ကရယ်သည်။ ပြီး တခန်း လုံး ကြားသာအောင် လေသံမြင့်၍ ...

“စိတ်ချပါဆရာ၊ ဒီကောင် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်မှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နောက် နှစ်ဆို သူ့ကောင်မလေးကလဲ
တက္ကသိုလ်ရောက်လာတော့မှာ...”

ကျော်သက်စကားကြောင့် မမသီက မျက်လုံးပြူး၍ ...

“ဟုတ်လား အထွန်း။ ဒါဖြင့် နင့်ကောင်မလေးက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းပေါ့”

တင့်ဝေထွန်း မျက်နှာ ရှိမ်းကနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျော်သက်ကိုလည်း
မကြည်မလင် လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

“ကျွန်တော့်ကောင်မလေး မဟုတ်သေးပါဘူး မမသီရာ။ ကျွန်တော်နဲ့
ဟိုးငယ်ငယ် တုန်းက ခင်လာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ...”

“သူငယ်ချင်းကို ခင်တာကလဲ ဘေးကလူတွေတောင် ရိပ်မိနေအောင်
ခက်ရသလား အထွန်းရယ်”

“အလကား မမသီ၊ ကောင်မလေးကတော့ မပြောတတ်ဘူး။

ဒီကောင်ကတော့ အဲ့ဒီ ငယ်ငယ်လေးထဲက ကြိုက်လာခဲ့တာ...”

“ဟာကွာ...မင်းကလဲ”

ကျော်သက်၏ တစ်တစ်ခွခွ စကားကြောင့် တင့်ဝေထွန်း ရှက်သွားပြီး
ကျော်သက်ကို လှမ်းမဲသည်။

မဲသာမဲလိုက်ရသည်။ ကျော်သက်စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ
လှုပ်ခနဲခုန်သွား၏ ၊

ဘာတဲ့...။

‘ငယ်ငယ်လေးတဲက ကြိုက်လာခဲ့တာ...ဆိုပါလား’

အသင်းခန်းမှ သူနှင့် ကျော်သက်ပြန်လာသောအခါ...

အဆောင်ရှေ့အုတ်ခုံတွင် စွပ်ကျယ် အကျ...များနှင့် မျောက်မှိုင့်မှိုင့်နေသော သရဲနှင့် ကီဝီတို့ကို တွေ့ရ၏။

“အဲ့ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အသည်းမည်းနှစ်ကောင်”

ကျော်သက်က လှမ်းမေးသည်။

ထိုနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှ ဘာသာတွဲချင်း မတူကြ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်း တက်ရတာ ချင်းလည်းမတူ။ သရဲနှင့် ကီဝီက မြန်မာစာအဓိက ဝိဇ္ဇာကျောင်းသားများဖြစ်၍ သူ နှင့် ကျော်သက်က ရူပဗေဒအဓိကသမား သိပ္ပံကျောင်းသားများဖြစ်သည်။

တနေ့လုံး တနေရာစီ အတန်းတက်နေရသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အသင်းခန်းမှ အပြန် တွေ့လိုက်ရသော ထိုနှစ်ယောက်၏ လင်းတက အဘားအဘား အော်ပြေးလုနီး မှိုင်တွေချနေရ သော အကြောင်းရင်း ဖြစ်ရပ်မှန်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမသိကြ...။

“တော်တော့ကွာ လာနောက်မနေနဲ့။ ဒီမှာ ရေရေလည်လည် စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေ ကြတယ်”

ကီဝီက သူ့ခေါင်းပေါ်မှ လိမ်ခွေ တွန့်ခေါက်နေသော ဆံပင်နီကြင်ကြင်များကို တဖြင်း ဖြင်းကုတ်ယင်း ပြန်ပြောသည်။

တင့်ဝေထွန်းက ဝင်၍ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ...မပြောချင်ဘူးကွာ...”

သရဲက ညည်း၏။ ကီဝီက သရဲကျောကို လှမ်းရိုက်သည်။

“ဟ...မပြောလို့ ဖြစ်မလားကွ။ တို့ကိစ္စက ဒီကောင်တွေပဲ အားကိုးရမယ့်ဟာ”

တယောက်နှင့်တယောက် အပြန်အလှန် စကားပေး စကားယူလုပ်ကာ ခေါ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် သူနှင့်ကျော်သက် တယောက်ကို တယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျော်သက်က မျက်စိမှိတ်ပြပြီး သရဲနှင့် ကီဝီဘက်လှည့်၍ ...

“ဒါဖြင့်လဲ နေတော့ကွာ။ မပြောနဲ့တော့။ လာ...တင့်ဝေ တို့လစ်မယ်”

“အမယ်...အမယ်၊ နေကြပါအုံး၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်သွားပါနဲ့”

စောစောက ပေတေတေလုပ်ပြနေသော သရဲက ကမန်းကတန်းထ၍ ကျော်သက်နှင့် တင့်ဝေထွန်းတို့၏ အကျေခံများကို ဆွဲသည်။

“ဟေ့ကောင်...လူတွေကို ဆွဲလားယမ်းလား မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းအသားကြီးနဲ့ တို့ အကျေခံအဖြူတွေ မည်းကုန်မယ်”

ကျော်သက်က နိုင်တုန်းဖိတွယ်သည်။ သရဲက ကျော်သက်စကားကို နည်းနည်းလေးမှ ဗွေယူဟန်မပြ။

“ပြောပါ...သူငယ်ချင်းရယ်၊ ပြောပါ၊ တို့မှာ မင်းပြောသမျှကို ခံရဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ဒါပေမယ့် တို့ကိုတော့ ပစ်ထားပါနဲ့၊ ရတနံသလောက်လေး ကူညီကြပါ...”

“ဟေ့ကောင် သရဲ...အပိုတွေလုပ်ပြီး ချွဲမနေနဲ့ကွာ။ မင်းရပ်နဲ့ မင်းအသံနဲ့ တစက် ကလေးမှ မစပ်အပ်ဘူး...ခုဘာဖြစ်လာသလဲ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ လိုရင်း

တိုရှင်း တခါတဲပြော”

တင့်ဝေထွန်းက ဝင်ဟောက်မှ သရဲက ကီဝီမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။
ပြောလိုက်ရ တော့မလားဆိုသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မေးကိုလည်းဆက်၍ ပြ၏။ ကီဝီက
ခေါင်းကိုညိတ်၍ ပြော ခိုင်းသည်။

“ဒီလိုကွာ...ဒီနေ့ ငါတို့ကို ဘိုနာ အဆွယ်ကောင်းတာနဲ့
အာအိုင်တီနားက အိမ်သွားပြီး ဂျင်ဖိုက်ကြတယ်”

ကျော်သက်မျက်နှာ တင်းကနဲဖြစ်သွား၏။ တင့်ဝေထွန်းကလည်း
ဆက်ကနဲ လှမ်း ကြည့်သည်။

“အဲ့ဒါ ရှုံးလာကြတယ် ဆိုပါတော့”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ တင့်ဝေထွန်းရာ၊ ငါတို့က ဒီအလုပ် လုပ်ဖူးတာမှ
မဟုတ်ပဲ။ ဘိုနာ က ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မင်းတို့ မရှုံးစေရဘူးဆိုလို့ လကုန်ရက်မှာ
ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းလေးထုခဲ့ပြီး လိုက်သွားကြတာပါ”

“အဲ့ဒီ သောက် ဘိုနာစကားကို မင်းတို့က ယုံရသလားကွ”

“ဪ...ကျော်သက်ရာ...အချင်းချင်းဆိုတော့လဲ ယုံမိတာပေါ့ကွ”

“တောက်...သူတောင်မှ ဘယ်တုန်းက ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်
ရှိဖူးလို့လဲကွာ။ မင်းတို့ကလဲ နည်းနည်းမှ မဆင်ခြင်ဘူး”

ဘိုနာဆိုသော ဇော်ဝင်းမှ ကီဝီနှင့် သရဲတို့ အတန်းထဲမှ
သူငယ်ချင်းတယောက်ဖြစ်၏။ တောမှလာ၍ တက္ကသိုလ်တက်သူဖြစ်သော်လည်း
ဗိုလ်ဆံအောင်ဟု ဆိုကာ ကျောင်းတက်ပြီး တပတ်ခန့်အကြာ ဘောင်းဘီတထည်
ကမန်းကတန်းချုပ်၍ ဝတ်သည်။ မချုပ်တတ် ချုပ်တတ်၊ မပြောတတ် မဆိုတတ်
သွားလုပ်လာသဖြင့် ဘောင်းဘီကပုံမကျ။ သို့သော် သူက နှစ်နှစ်ခြိုက်
ခြိုက်ဝတ်သည်။

အကြောင်းသိများဖြစ်သော သူတို့တသိုက်နှင့် တွေ့သောအခါ သရဲကစ၍

...

“ဟေ့ကောင် ဇော်ဝင်း...မင်း ခုလိုဝတ်စားလိုက်တဲ့အခါ မင်းပြောသလိုပဲ တကယ် ဗိုလ်ဆန်သွားတယ်ကွာ”

ဇော်ဝင်းမျက်နှာ ဝင်းကနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဗိုလ်တော့ တကယ့်ကို ဗိုလ်နဲ့တူသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗိုလ်အကောင်းနဲ့တော့ မတူ ဘူး။ ခုနစ်နှစ်လောက် နာတာရှည်ဖြစ်နေတဲ့ ဗိုလ်နာကြီးနဲ့သွားတူနေတယ်။ မင်းကို ဒီနေ့ကစ ပြီး ဘိုနာလို့ခေါ်တော့မယ်”

“ဟာ...ခွေးမသား”

ဇော်ဝင်းကထဆဲသည်။ သို့သော် ထိုနေ့မှစ၍ ဇော်ဝင်း၏ အမည်သည် တသက်လုံး ဘိုနာဟု တွင်ခဲ့လေတော့၏ ။ သည်ကောင်က ဂျင်သမား။

“အေးပေါ့ကွာ...ခုတော့ ငါတို့လဲမှတ်သွားပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ဖို့ အကျ...တောင်မရှိတော့ဘူး ကယ်ပါအုံးကွာ”

သည်တော့မှ သူတို့နှစ်ယောက် စွပ်ကျယ်စုတ်လေးများဖြင့် ထိုင်မှိုင်နေကြခြင်းကို သဘောပေါက်သည်။

“လကုန်ရက်ကြီးကွ...ငါတို့လဲ ပိုက်ဆံသိပ်မရှိဘူး”

“ရှိသလောက်လေးနဲ့ ကြံဖန်ပေးပါကွာ။ နို့မို့ တို့နှစ်ယောက် ပညာရည်နို့ မသောက်ဖို့ နိုင်ပဲ ရှိပါတော့မယ်။ တို့လဲနောင်တရနေပါပြီ။ ဘာတဲ့...သားမှားပြီ... မှားပြီ မေမေရဲ့ ဂျင်ဇော တွေကြွယ်...ဘိုနာကို ဦးစားပေးမိတယ်”

“ဟာ...ခွေးမသား တော်တော့”

သရဲက ပြောယင်းနှင့် သီချင်းထဆိုကာ ဖောက်၏ ။

အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။

တက္ကသိုလ်သည် ဤသို့ဖြစ်၏ ။

*

“ခုနေ လက်ဖက်ရည်လေး တငုံလောက် ငုံလိုက်ရယ် နတ်စည်းစိမ်
ဆယ်သက်... တကယ်မမက်ပါတယ်လို့ ပြောရမလိုဖြစ်နေပြီကွာ”

ထုံးစံအတိုင်း သူတို့အုပ်စု ညဆယ့်နှစ်နာရီလောက်
လမ်းထလျှောက်ဖြစ်ကြပြန် သည်။

ညနေတုန်းက သရဲနှင့် ကီဝီတို့ နှိပ်စက်ထားသဖြင့် ရှိသမျှ ခြစ်ခြုတ်စုပြီး
အကျပြန်ရွေး လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့လေးယောက်စလုံးတွင်
လက်ဖက်ရည်သောက်စရာ ခြူးတပြား မှပင် မရှိတော့။

ပြောရလျှင် ဆေးလိပ်တောင်မှ နေ့ခင်းက ဝယ်ထားသော
လက်ကျန်လေးပင်ရှိတော့ သည်။

သည်ကြားထဲက လက်ဖက်ရည်တငုံစာကို
တမ်းတမ်းတတပြောလိုက်သော သရဲ စကားကြောညင့် ကျန်သုံးယောက်
မျက်စောင်းများ ဒိုင်းကနဲ သူ့ဆီရောက်ကုန်ကြသည်။ သရဲ ကတော့ ဂရုမစိုက်။
ဆက်ပြောမြဲပြောသည်။

“ဪ...ဘိုနာ...ဘိုနာ...မင်းကတော့မသိဘူး။ မင်းအခုလို ငါတို့ကို
နှိပ်စက်သွားတဲ့ အကျိုးအားကြောင့် နောက်ဘဝမှ မင်း အဝီစိကနေ
တက်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သနား လိုက် ပါသေးရဲ့”

သရဲ သူထုံးစံအတိုင်း လေရှည်ကြီးနှင့်

ပေါက်တတ်ကရလျှောက်ပြောနေပြန်သည်။ ကြာတော့ ကီဝီပင်မခံနိုင်။

“တော်တော့ကွာသရဲ။ ကြာယင် မင်းကိုငါ ထတီးမိလိမ့်မယ်။

မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်မပြောနဲ့။ မင်းလိုပဲ လူတိုင်း

လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်နေတာပဲကွ”

“သိပါတယ် ကီဝီရာ။ လှည်းတန်းက ညလုံးပေါက်ဖွင့်တဲ့

တရုတ်ဆိုင်ကလဲ ငါတို့ကို မျှော်ရလွန်းလို့ လည်ပင်းကိုးတောင်ကျော်နေပါပြီ”

ကျော်သက်နှင့် တင့်ဝေထွန်းတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ တခွန်းမှ

ဝင်မပြောပဲ နှုတ်ဆိတ် နေ၏ ။

သူတို့လေးယောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်စိတ် ပျောက်ရန်

ဟိုပြောသည်ပြော လုပ်၍ လျှောက်လာကြောင်း အင်းလျားဆောင်အနီး

ရောက်လာကြသည်။

“ဆက်သွယ်...သန္တတိ...မမြသော ရုပ်နာမ် ပြောင်းလဲမှုရယ်...ဖြစ်ပြန်...

ပျက်ပြန်... အချစ်မှန်တရားရယ်...”

ထုံးစံအတိုင်းကြားနေကျ ကိုလူစိမ်း၏ အသံကို ကြားရသည်။

“ဟာ...ကိုလူစိမ်းကြီးအသံကွ...”

“အေးကွာ...ဒီလူကြီးက လွမ်းလို့ပဲ မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။ ငါဆိုယင်တော့

သူ့လောက် လွမ်းရမှာ ပျင်းတောင်လာတယ်”

သည်တခါတော့ တင့်ဝေထွန်း နှုတ်မဆိတ်တော့။ သရဲကို

နည်းနည်းချဉ်လာပြီမို့...

“ဪ...မင်းကိုတော့ စကားထဲ ထည့်ပြောလို့ ရမလားကွာ။ ဟိုလူက

မင်းလို သောက် ပျင်းထူပြီး တလမှ ရေတခါတောင် ချိုးတဲ့လူမှမဟုတ်ပဲ”

“အေးကွာ၊ သရဲကိုယ်က အမြဲနံ့နေတာပဲ”

ကီဝီကလည်း ဝင်ထောင်သည်။

“နံ့ပစေ သူငယ်ချင်း၊ ဒါမှ ငါ့အနားကို မိန်းမတွေ လာမကပ်မှာ။ ငါက မိန်းမဆို အနံ့ တောင်ခံလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဟေ့ကောင်၊ လူဝါးမဝနဲ့၊ မင်းကိုလဲ ဘယ်မိန်းမက လာကြိုက်မှာမို့လို့လဲ။ ရုပ်ကိုက ချေးလက်လေးသစ်နဲ့ သရဲရုပ်”

“ဪ...မင်းကလဲ ဒေါသကအရင်ပဲ။ ငါပြောတာလဲဆုံးအောင် နားထောင်ပါအုံး။ ငါက ဘယ်မိန်းမမှ အနံ့ခံလို့မရဘူး။ အနံ့ရယင် အတင်း မဟားတယား လုပ်မိမှာစိုးလို့...”

“ခွေးကောင်...နာဗူး”

အင်းလျားလမ်း၏ တိတ်ဆိတ်သော ညတွင်ရယ်သံများ ဆူညံသွားသည်။
အင်းလျား ဆောင်ရှေ့မှ ကိုလူစိမ်း မယ်ဒလင်သံပင် မကြားရတော့...။

*

ရှေ့နားရောက်သောအခါ အဆောင်ရှေ့မှ လွမ်းပြန်လာသော ကိုလူစိမ်းနှင့် တွေ့၏ ။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ခဏလေးနေအုံး၊ ငါတခု စဉ်းစားမိတယ်။ မင်းတို့ ကောင်တွေ ဘာမှ ဝင်မရှုပ်နဲ့။ ငြိမ်ငြိမ်လေးကြည့်နေ...”

သရဲက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

အားလုံးက သူ့စကားကို ဘာမှနားမလည်သဖြင့် ကြောင်ကြည့်နေဆဲ၊

သူက နှုတ်သွက် လျှာသွက်နှင့်...

“ကိုလူစိမ်း၊ ပြန်လာပလား ဗျ...”

သူ့အသံကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လာရာ လမ်းကို ပြန်လာသော
ကိုလူစိမ်း၏ ခေါင်းမော့လာသည်။

“ဟင်...”

ကိုလူစိမ်းက သူ့အတွေးနှင့်သူ ဖြစ်လာ၍ ထင်သည်။
ယောင်ကန်းကန်းနှင့် ပြန်မေး၏ ။

သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင်လည်း မျက်ရည်စများ ဝေ့ဝဲနေသည်။

“ဪ...ကိုလူစိမ်း ပြန်လာပြီလားလို့ မေးတာပါ”

သည်တခါမှ ကိုလူစိမ်းက ပီပီသသ ကြားသွားဟန်ဖြင့် မျက်တောင်
ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်၍ မျက်ရည်သိမ်းလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့ကော မပြန်သေးဘူးလား”

ကိုလူစိမ်း၏ အကြည့်က သူတို့လေးယောက်ထံဝဲသွားသည်။
သရဲတားထားသဖြင့် ကျန်သုံးယောက်က ဘာမှ ဝင်မပြောပဲ ငြိမ်နေသည်။
သရဲကသာ နှုတ်သွက် လျှာသွက်ပြန်ဖြေ ။

“မပြန်သေးဘူး ကိုလူစိမ်းရာ၊ လမ်းလျှောက်လာယင်း ကိုလူစိမ်း
သီချင်းသံ ကြားလို့ ရပ်နားထောင်နေကြတာ။ ကျွန်တော်တို့တောင်
မျက်ရည်လည်မိတယ်...”

သရဲ စကားအဆုံး ကိုလူစိမ်း တွေကနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ရီဝေနေသော သူ့
မျက်လုံးအိမ် တွင်လည်း မျက်ရည်ကြည်များ ပြန်ဝဲလာ၏ ။

“ဘဝရဲ့ ဝဋ်ကြွေးပေါ့ကွာ...”

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ပြန်တွေး ကြည့်မိတိုင်း ကိုလူစိမ်းနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ကြေကွဲ ရပါတယ်။ ကိုလူစိမ်းက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့”

ကိုလူစိမ်းက ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲမှု၏ အရိပ်အရောင်ကို သိသာထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုစဉ် သရဲက တစုံတခု သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဪ...ကိုလူစိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ကို တခုကူညီပါလားဗျာ...”

“ဟင်...ဘာလဲ...ပြောလေ...”

“ပြောရမှာ အားတော့နာတယ် ကိုလူစိမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာလဲ တင့်ဝေထွန်းဆိုတဲ့ ကောင်က ဝေဒနာသည်ပါ”

တင့်ဝေထွန်းရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ သရဲဘာများ လုပ်တော့မလို့လဲဟု စိုးရိမ် တကြီးဖြစ်သွား၏ ။

“အဲ့ဒါ...သူ့အတွက်လဲ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းလွှမ်းပေးချင်လို့၊ ဖြစ်နိုင်ယင် ကိုလူစိမ်း မယ်ဒလင်လေး ခဏငှားပါလားဗျာ။ မနက်ကျယင် ပြန်လာပေးပါ့မယ်။ ဒီနားမှာ သီချင်းနှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်လောက် ဆိုချင်လို့”

သရဲ ဘာပေါက်တာလည်းဟု တင့်ဝေထွန်းစိတ်ထဲ အောက်မေ့လိုက်သည်။ သူ သိသလောက် သူတို့အုပ်စုတွင် မယ်ဒလင်တီးတတ်သူ တယောက်မှမပါ...။

“ဪ...ရပါတယ်။ ယူထားလေ၊ ရော့ ရော့...”

ကိုလူစိမ်းက မယ်ဒလင်လေးကမ်းပေး၍ ခပ်ကုပ်ကုပ်ပုံစံဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်လေး ထွက်သွားသည်။

သရဲက မယ်ဒလင်လေးကို ကြိုးညှိသလို တချက်နှစ်ချက်စမ်းနေသည်။

“တံတျာတေရှင်...သံတျာတေရှင်...ဒလု...ဒလု...ထုံးကျန့်ကျန့်...”

ဟုတ်တိပတ်တိပုံစံဖြင့် မယ်ဒလင်ကို ဟိုခေါက်သည်ခေါက်
ခေါက်သည်။ ကိုလူစိမ်းနှင့် အတော်လေးဝေးမှ မယ်ဒလင်ကို အတီးရပ်လိုက်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ လာ...လစ်မယ်...”

တအုပ်စုလုံးက သူ့အပြုအမူကို သဘောမပေါက်သဖြင့်
ခပ်ကြောင်ကြောင်ကြည့်နေ သည်။ သူက အရေးတကြီးပုံစံဖြင့်
ခပ်လောလောလုပ်ယင်း...

“ဟေ့ကောင်တွေ လာ၊ လှည်းတန်းက တရုတ်ဆိုင်သွားမယ်။
လက်ဖက်ရည် သောက် ရအောင်”

“ဟာ...ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံရှိလို့လဲကွ”

“အိုး...ကျွတ်စ်၊ မင်းတို့ကလဲ အလိုက်တာ၊ ဒီမှာ မယ်ဒလင်ကြီး
တခုလုံးပါလာတာပဲ ကွ။ တရုတ်ကို ဒါကြီးပေါင်ပြီး သောက်မှာပေါ့”

သရဲစကားကြောင့် တင့်ဝေထွန်း မျက်လုံးပြူး၍ ...

“နို့...မင်းခုနကပြောတော့ လွမ်းဖို့ဆို...”

“ဟာ...ဒါကြီးနဲ့ လွမ်းရအောင် ငါက သောက်ရူးမှမဟုတ်ပဲ။
လုပ်မနေနဲ့...လာ ဒါ စားရ ကံကြုံလို့ မုတ်ဆိတ် မယ်ဒလင်လာကပ်တယ်
သဘောထား”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ မင်းစကားကို ငါထောက်ခံတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့မှ မယ်ဒလင်ပိုက်ထားသော သရဲကလစ်၏ ။
သူ့နောက်က သူ့ အဆိုကို ထောက်ခံသော ကီဝီကလိုက်၏ ။ တင့်ဝေထွန်းနှင့်
ကျော်သက်လည်း မနေသာတော့ ပဲ နောက်မှပြေးလိုက်သည်။

“အမလေး...လွမ်းလိုက်တာ...ကိုလူစိမ်းရာ၊ ခင်ဗျား မယ်ဒလင်လေးက တယ်ချို့တာပဲ..”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်၍ မယ်ဒလင်ပေါင်ပြီး သောက်လိုက်ရသော လက်ဖက်ရည် ၏ အရသာကို မြည်းယင်း သရဲက အားရပါးရ မြည်တမ်းသည်။

ကျော်သက်က ပြုံး၍ ...

“မနက်ဖြန် ကိုလူစိမ်းကြီးလွမ်းဖို့ မယ်ဒလင်မရှိယင် မင်း သေလိမ့်မယ် သရဲ...”

သရဲက ရယ်၍ ခေါင်းခါယင်း...

“မနက်ဖြန်ကျမှ သေတာတော့ သေပစေပေါ့ကွာ။ ဒီနေ့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရယင် ပြီးတာပဲ။ အမလေး...ကောင်းလိုက်တာ ကိုလူစိမ်းရဲ့...”

ပြောယင်းဆိုယင်း လက်ဖက်ရည်ကို အားရပါးရ သောက်သည်။

တင့်ဝေထွန်းတို့လည်း ကိုလူစိမ်းကို အားနာနာနှင့် လက်ဖက်ရည် ချို့ချို့လေးများကို အားရပါးရ သောက်လိုက်ကြတော့သည်။

ဪ...အတော် လွမ်းစရာကောင်းသည့် ည။

၅

မနှစ်က အဖြစ်အပျက်ဟောင်းလေးများရှိ ပြန်တွေးယင်း တင့်ဝေထွန်း ပြုံးလိုက်သည်။

မျှော်လင့်ထားသောအချိန် ရောက်လာပြီဟုလည်း တွေးလိုက်မိ၏ ။ အတွေးနှင့် အတူ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ကနဲခုန်သည်။ တက္ကသိုလ်၏ ဒုတိယနှစ် အချိန်များကိုလည်း အလောတကြီး တောင့်တလာမိသည်။

စောသွားသောစိတ်နှင့်အတူ ရထားပြတင်းမှ ခေါင်းပြု၍
ခေါင်းတွဲဘက်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ရထားကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်
မလှုပ်မယှက်နှင့် ပေရပ်နေသည်။

သည်နှစ်...

သည်နှစ်ကတော့...စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးနှစ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
တွေးမိသည်။ သည်နှစ် အတွက် ကျောင်းပိတ်ရက် တမိုးတွင်းလုံးလည်း
ရင်ခုန်ခဲ့ရပြီ။ ယခု...ကျောင်းနှင့် ပြန်နီးလာပြီ ဆိုတော့ ခုန်လက်စရင်သည် ပို၍
မြန်လာသည်။ သည်အခါမျိုးကျမှ ရထားကလည်း ရန်ကုန် ရောက်ခါနီး
ဒါးပိန်အဝင်ဝတွင် ကပ်၍ ပျက်ဖြစ်အောင် ပျက်ရသေး၏ ။

တင့်ဝေထွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဒါကတော့ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ခေါ်မရာဇဝင်ထဲက
ဟာကျူလီ လူစွမ်း ကောင်းဖြစ်လျှင်လည်း အကောင်းသား။ ပျက်နေသော
ရထားခေါင်းတွဲကို အမြင်ကတ်ကတ် နှင့် လမ်းဘေးက ဗွက်တောထဲ လွင့်ပစ်ပြီး
ရထားကိုဆွဲပြေးရမည်။ သို့သော်...သူက ဟာကျူလီမဟုတ်။

ထို့အတူ...ကျောင်းပိတ်ရက် တချိန်လုံး သဲသဲမဲမဲ ဖတ်လာခဲ့သည့်
မဟာရာမဇာတ် တော်ထဲမှ ဟနုမန်မျောက်ဖြစ်လျှင်လည်း အကောင်းသား။
ပျက်နေသော ခေါင်းတွဲကိုပါ ခပ် ချဉ်ချဉ်နှင့် ရောမ၍ ရန်ကုန်အရောက်
မိုးပျံခေါ်သွားရမည်။ သို့သော်...သူကလည်း ဟာနုမန် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်ထားသော ကိုယ်တပိုင်းကို
အထဲပြန်သွင်းယင်း စိတ် ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ခုံပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရင်ကမူ လူနှင့် အတူလိုက်၍ မငြိမ်။ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို
သက်သာမှ သက်သာပါ စေတော့ဟု တွေး၍ ပခုံးလွယ် သားရေအိတ်ထဲတွင်
ထည့်ယူလာသော စာအုပ်များထဲမှ စာအုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

စာအုပ်ကို တမျက်နှာ...နှစ်မျက်နှာ လှန်ကြည့်သည်။

အာရုံနှင့် စာလုံးများသည် စကြဝဠာ၏ အနားတဘက်စီ၌ ရောက်နေ၏

။

စာအုပ်ကိုပြန်ချသည်။

ပြတင်းမှ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏ ။

စက်တင်ဘာလဦးအချိန်ဖြစ်သဖြင့် လယ်ကွင်းပြင်သည်

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိတိုင် စိမ်းနေသည်။ ဟိုနားသည်နားတွင်

လယ်တဲလေးအချို့ကိုတွေ့ရသည်။

အကြည့်သည် လွတ်လပ်သော ကွင်းပြင်ကျယ်ကို

ဖြတ်သန်းလိုက်ရသဖြင့် စိတ်သည် ပေါ့ပါးလာ၏ ။ ရပ်နေသော ရထားသည်

သူနှင့်ဝေးလံစွာသော အရပ်သို့ရောက်သွားပြန်သည်။ စိတ်သည်

ကွင်းပြင်ကျယ်ကိုဖြတ်ပြေးသွား၏ ။

မနှစ်က နွယ်ဆီသွားခဲ့သော အဖြစ်ကလေးကို သတိရသည်...။

*

“နေပါအုံး...ဟိုက မင်းကို မှတ်မိပါ့မလားလို့သာ...မင်းက

တတွတ်တွတ် ပြောနေတာ၊ မင်းကကော သူ့ကိုတွေ့ယင်မှတ်မိပါ့မလား”

ကျော်သက်က သင်္ဘောလက်ရန်းကို မှီယင်းရယ်၍ မေးသည်။

တင့်ဝေထွန်းက ရှက် ရယ် ရယ်၍ ...

“အဲ့ဒါတော့...ငါလဲ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ ကျော်သက်ရာ...ရှစ်နှစ်၊

ကိုးနှစ်လောက် ဝေး နေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ အများကြီး
ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ။ နောက်ပြီး ဟိုတုန်းက ကလေးလေးတွေ ဥစ္စာ...”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်လိုရှာမယ် စဉ်းစားထားလို့လဲ...”

တင့်ဝေထွန်းပြီးသည်။

“ငါလဲ မသိသေးဘူး...ကြုံသလိုပေါ့...”

“အေး...ကောင်းတာပေါ့ကွာ...”

နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။

တင့်ဝေထွန်းရင်ထဲတွင် ဟိုရောက်လျှင် ကြုံရမည့်အဖြစ်၏
မှန်းဆမရနိုင်သေးသော အခြေအနေကြောင့် ဖိုသလိုဖြစ်သွားသည်။ သူ နွယ်ကို
တွေ့ချင်လွန်းသည်ဆိုသော ကိစ္စမှာမူ ထပ်မံပြောပြရန် မလိုအပ်သလောက်ပင်
လုံလောက်နေ၏ ။

သို့သော်...နွယ်ကို တွေ့မှတွေ့ပါ့မလား။ တွေ့ရင်ကော
မည်သို့ဖြစ်လာမည်နည်း။ နွယ် ကကော ဟိုတုန်းကစိတ်မျိုးရှိပါဦးမလား။
မတွေ့ရခင်တုန်းကတော့ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် လွမ်းနိုင်သည်။ တွေ့ကာမှ
မျှော်လင့်ချက် စိတ်ကူးလေး ပျက်သွားမလားဆိုသော အမေးများ သည်
သွားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သော မနေ့ကညနေမှစ၍ တညလုံးကို ဖြတ်သန်းပြီး ယခုတိုင်
အဖြေမရပဲရှိနေဆဲပင်...။

လှုပ်ရှားသောစိတ်ကို ထိန်းကွပ်ရန် အလို့ငှာ...လက်တန်းကို
ကျော်ပေးထားရာမှ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။ ဆောင်းနှောင်း၏ မြူထုများကို
ဖြတ်၍ လာသော လေပြည်သည် မျက်နှာကို လာတိုး၏ ။

ကွဲစပြုနေသော နှင်းကြားမှ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဘက်ကို
ရေးတေးတေးမြင်နေရပြီ။ သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းရောက်လျှင်

သုံးခွသွားကားကိုစီးရမည်။ သန်လျင်မျှ သုံးခွခရီးမှာ တစ်နာရီ
ကျော်ကျော်ပင်ကြာ၏။ ယခုသီတာသဘောကလည်း သန်လျင်ဆိပ်ကမ်းဆိုက်ရန်
မိနစ် နှစ်ဆယ်မျှလောက်သာ လိုတော့မည်။

ဘာလိုလိုနှင့် နွယ်ရှိရာအရပ်သို့ ရောက်ရန် နှစ်နာရီကျော်ကျော်လေးသာ
လိုတော့ သည်။

သဘောတိုးခွဲသွားသဖြင့် လူးလာခတ်ကျန်ခဲ့သော
လှိုင်းများရင်ထဲရောက်လာ၏။

“သူတို့အိမ်ကို တခါတဲ တန်းသွားပါလား တင့်ဝေ...ဟိုတုန်းက
အင်မတန်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သူတွေပဲ။ အခု ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်ယင်း
အလည်လာတယ်ပေါ့ကွာ...”

တင့်ဝေထွန်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါလဲ အဲ့လိုတော့ စဉ်းစားကြည့်တယ်...ဒါပေမယ့်...ငါ
တခုစဉ်းစားမိလို့...”

“ဘာလဲ”

“ကျော်သက်...မင်းနှစ်တန်း၊ သုံးတန်းလောက်တုန်းက ကွဲခဲ့တဲ့
သူငယ်ချင်းမရှိဘူးလား”

“ရှိသားပဲ...”

“ကွဲပြီး တခါမှ ပြန်မတွေ့တော့တဲ့ လူတွေလေ...”

“ရှိပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲ့ဒီလူတွေဆီ မင်းအခုသွားပြီး ဟိုတုန်းက
သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ပြောမယ်။ အဲ့ဒီအိမ် ကို
တရပ်တကျေးသွားလည်မယ်ဆိုပါတော့၊ မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ”

ကျော်သက်တွေသွားသည်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း မေးစေ့မှ
ငုတ်စိငုတ်စိထောင်နေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေး ငုတ်တိုလေးတပင်ကို ဆွဲနုတ်ယင်း...

“အေးကွ...ဟုတ်တော့ ဟုတ်သား။ ငါ ငယ်ငယ်က သာစည်မှာ
ကျောင်းနေခဲ့တာ ဒီလို ပဲပေါ့ကွာ။ နှစ်တန်းလောက်မှာ သာစည်ကပြောင်းတယ်။
အဲ့ဒါ မနှစ်ကရပ်ဝေးအခြေစိုက် လုပ် အားပေးနဲ့ တောင်ကြီးကိုသွားရတော့
သာစည်မှာ ရထားအကြာကြီးရပ်တာနဲ့ မြို့ထဲလျှောက် သွားတယ်။
သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဝင်ဖို့ နေနေသာသာ ငါနေခဲ့တဲ့ ငါ့ချက်မြှုပ်အိမ်၊ ငါ့ကို ငယ်
ငယ်ကထိန်းလာတဲ့ အဒေါ်ကြီးတွေဆီဝင်ဖို့ အတော်ခက်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဝင်ကို
မဝင်ရဲလို့ ဒီ အတိုင်းလှည့်ပြန်ခဲ့ရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကျော်သက်...ဝင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်လို့ မှတ်မိယင်
အကြောင်းမဟုတ် ဘူး။ မမှတ်မိယင် နောက်ပြီး...နာမည်တော့မှတ်မိပြီး
လူမမှတ်မိယင် သက်သက်မဲ့ တမျိုး အထင်ခံရမလား၊ ပိုဆိုးတာက ဒီခေတ်မှာ
ဒီလိုပုံစံမျိုးမျိုးနေတဲ့ လူလိမ်တွေကလဲ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

ကျော်သက်ခေါင်းညိတ်သည်။ လက်ထဲမှ စီးကရက်တိုကိုလည်း
ရေထဲသို့ တောက် ထုတ်လိုက်၏ ။

“ဒါပေါ့...ကိုယ်ကသာ ကိုယ့်အစွဲအလမ်းနဲ့ကိုယ်မို့ အမှတ်တရရှိနေတာ။
တဘက်က ကိုယ့်လိုသဘောထားမျိုး ကိုယ့်ကို ထား မထားဆိုတာကလဲ
ထည့်တွက်ရသေးတယ်”

“အဲ့ဒါ ငါပြောတာပေါ့။ ဖေဖေတို့ ပါလာယင်ကတော့
ဘာပြောစရာလိုလဲကွာ...ရဲရဲဝင် နှုတ်ဆက်၊ လည်ပတ်ဖြစ်တာပေါ့။
ငါ့ကိုဆိုတာကတော့ ခုချိန်မှာ နာမည်တောင်မှ မှတ်မိပါ့ မလားမသိဘူး”

ကျော်သက်ရယ်သည်။ သူတို့ထွက်လာသည့် ခရီး၏
အူကြောင်ကြောင်နိုင်ပုံကို အခုမှ တွေးမိသည်ထင်သည်။

“ဒါပေမယ့် ခုတဲက စိတ်ပျက်ပြီး လှည့်တော့မပြန်ပါနဲ့အုံး တင့်ဝေရာ...
ရောက်အောင် တော့ သွားကြည့်ပါအုံး။ ဘာမှ မထူးလာတော့လဲ အရင်းပေါ့။
ထူးလာတော့လဲ ပေါက်ကျိုင်း စကားလိုပဲ သွားပါများ ခရီးရောက်သွားတာပေါ့”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မပြတ်သောအတွေးစနှင့်အတူ
ကြည်လင်စပြုလာပြီဖြစ် သော ရေပြင်ကျယ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

အပြင်ကျယ်သဖြင့် ငြိမ်နေသည်ဟုထင်ရသော ရေပြင်သည်
သူထင်သကဲ့သို့ ငြိမ်မနေ ပဲ တဘက်သို့ဦးတည်၍ စီးနေကြောင်းသတိပြုမိလိုက်၏ ။

*

“ဒီအိမ်လို့ထင်တာပဲကွ”

မှတ်မိစရာဆို၍ လက်တဖောင်သာသာ မြင့်နေပြီဖြစ်သော
စိန်ပန်းပင်လေးသာ တွေ့ရ သည်။ အိမ်များကမူ လုံးဝမှတ်မိစရာမရှိတော့။
သူတို့နေခဲ့သောနေရာတွင်လည်း နှစ်ထပ် တိုက်ခံအိမ်ခန့်ခန့်ကြီးတခု
ရောက်နေသည်။ နွယ်တို့အိမ်နေရာတွင်လည်း နှစ်ထပ်တိုက် ဖြူဖြူ လေးတလုံး
အရှေ့၊ အနောက်၊ ဘေး၊ ပဲယာအိမ်များနေရာတွင်လည်း အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း များ
ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ သိပ်မပြောင်းလဲသည်က မြို့ကွက်။

ထို့အတွက် သည်နေရာဟု စိတ်ကအသေအချာသိနေသော်လည်း
ယောင်ဝါးဝါးမျှသာ ‘ထင်တယ်’ ဟု ထည့်သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏ ။

မမှားဘူးဆိုသည်ကိုတော့ သူ့ဘာသာသူ သိလိုက်၏ ။ နွယ်တို့ခြံထောင့်
ဗာဒံပင် အောက် ကွပ်ပျစ်မရှိတော့သော်လည်း သူတို့စိုက်ခဲ့သော နေရာလေးတွင်မူ
စိန်ပန်းပင်က ရှိနေသည်။

သို့သော် နွယ်တို့အိမ်ဟုတ် မဟုတ်ဆိုသောကိစ္စကမူ မည်သို့မျှ
မသေချာတော့။

ရင်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

“နွယ်တို့ သည်မြို့မှာ ရှိမှ ရှိပါအုံးမလား”

အတွေးနှင့်အတူ ရင်ပူသွား၏ ။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ တင့်ဝေ”

အမေးစကားဖြစ်သော်လည်း အဖြေကောင်းသည့်ပုံစံမဟုတ်သည့်
လေသံဖြင့် ကျော်သက်ကမေးသည်။ တင့်ဝေထွန်းခေါင်းထဲ အကြံတခုဝင်လာ၏ ။

“ဒီလိုလုပ်ရအောင်ကျော်သက်...ဒီနားမှာတော့ ဆိုင်မရှိဘူး။
ဟိုအိမ်နားက ကွမ်းယာ ဆိုင်သွားပြီး ဒီတိုက်ဟာ ဦးမြတ်ခင်တို့တိုက် ဟုတ် မဟုတ်နဲ့
မဟုတ်ယင်လဲ ဘယ်ပြောင်းသွား သလဲဆိုတာ မေးကြည့်ယင်ကောင်းမယ်”

“အေး...ကောင်းသားပဲ သွားလေ”

နှစ်ယောက်သား နောက်ပြန်ကွေ့၍
လမ်းချိုးကွမ်းယာဆိုင်ရှိရာသွားသည်။ မေးကြည့် သောအခါ ဆိုင်ရှင်က...

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲ့ဒါ ဦးမြတ်ခင်တို့ တိုက်ပဲပေါ့”

ရင်ထဲမှ အလုံးတခုလျှောကျ၏ ။

အံ့ဩစိတ်ကလေးလည်း ကပ်ပါလာသည်။

“နွယ်တို့ ပြောင်းလဲသွားလှချည်လား”

နွယ်ကော ပြောင်းလဲသွားပြီလား...သူပူပန်လာ၏ ။

“သူ့သမီး မြတ်မြတ်နွယ်က ဘယ်ကျောင်းမှာ တက်လဲဦးလေး”

ကွမ်းယာဆိုင်မှ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကိုကြည့်သော အကြည့်သည်
မသင်္ကာရိပ်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်းသွား၏

“ဒါတော့ မသိဘူးကွ...”

တင့်ဝေထွန်းနှင့် ကျော်သက် တယောက်မျက်နှာ
တယောက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကျော်သက်က...

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ ဦးလေး၊ သွားပါအုံးမယ်”

ဆိုင်ရှင်က ခေါင်းပင်မညိတ်ပြတော့။ စီးကရက်ဝယ်လိုက်သဖြင့်
ပိုနေသောအကြွေကို သာ အသံတိတ်ပြန်အမ်းသည်။

တခါက သူနေထိုင်ခဲ့သော အရပ်ဖြစ်သည်ဟူသော အသိကိုပင်
သံသယဖြစ်သွား၏ ။

*

လမ်း၏ ဟိုဘက်ထိပ် ဈေးမြောက်ဘက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်မိမှ
ကျော်သက် ကရယ်သည်။

“လမ်းစကတော့ တခုပဲရှိတော့တယ် တင့်ဝေ။ အိမ်ကို တခါတဲ
ဝင်မေးယင်မေး၊ မမေး ပဲ ဒီလမ်းကို နောက်နှစ်ခေါက်လောက် ဖြတ်ယင်တော့
အရိုက်ခံရတော့မယ်”

ကျော်သက်စကားကို နားမထောင်နိုင်သေးပဲ တင့်ဝေထွန်းက သူတို့ နွယ်အကြောင်း မေးပြီး ထွက်လာခဲ့သော ကွမ်းယာဆိုင်ထဲမှ ထလိုက်လာသည့် ဆံရှည်ကိုယ်တော် နှစ်ပုဂ္ဂိုလ် ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးက သူတို့ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်၍ ဆိုင်ရှေ့တွင် မယောင်မလည်လုပ်နေ၏ ။

“ဒီမြို့မှာ တခြားမင်းသိတဲ့လူကော မရှိတော့ဘူးလားကွာ”

တင့်ဝေထွန်းက ကျော်သက်အမေးကို ချက်ချင်းပြန်ဖြေသည်။

“ငါ သေသေချာချာ သိတယ်ပြောရမယ့် လူကလဲ နွယ်နဲ့ အဘဦးကျော်ဇံကြီးပဲ ရှိတော့တယ်ကွ။ အဘဦးကျော်ဇံကြီးကျတော့လဲ ဘယ်သွားရှာရမှန်းမသိဘူး။ သိလဲ ခုနလို မမှတ်မိမိ၊ မှတ်မိမိနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီး နွယ်နာမည်မေးယင် တမျိုးထင်မှ ပိုဆိုးမှာလဲ စိုးရိမ်သေး တယ်”

“အဲ့ဒီ အဘအိမ်ကော မမှတ်မိဘူးလား”

“အိမ်ကြီး တည့်တည့်မြင်နေရယင်တော့ သတိရတာ ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သွား တတ်တော့မလဲ။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်တောင် မနည်းပြန်ရှာနေရတဲ့ဥစ္စာ”

ကျော်သက်ရယ်သည်။ ရယ်သံ၏ အနက်သည် ဒီပုံဆိုယင်တော့ ပြန်ရုံရှိတာပဲပေါ့ဟူ သော အနက်ထွက်နေ၏ ။ ရယ်ယင်းနှင့် မျက်နှာပြူးသွားပြီး...

“ဟောဟိုကဟာလား...ဟေ့ကောင်...လှတော့လှတယ်”

တင့်ဝေထွန်းရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျော်သက်ပြသည့် နေရာသို့ ကမန်း ကတန်းကြည့်လိုက်သည်။

လက်ထဲက လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်သည် လမ်းတဝက်၌ ပင်တန့်ကနဲရပ်၏ ။

“ဟုတ်လား တင့်ဝေ”

ကျော်သက်က အားတက်သရောမေးသည်။

သူကရယ်၍ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ပြန်ချပြီး...

“ဟုတ်တယ်ဆိုလဲ ပြောလို့ရတယ်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုလဲ ပြောလို့ရတယ် ကျော်သက်။ ငါ့ မျက်စိထဲမှာ ကောင်မလေး ချောချောတွေ့တိုင်း နွယ်လို့ထင်နေတာပဲ”

“ငယ်ရပ်ကတော့ နည်းနည်းရှိအုံးမှာပေါ့ကွာ။ ရေးတေးတေး တူမတူတော့ သိရမှာ ပေါ့။ နည်းနည်းမှကို မတူတာလား”

“အဲ့ဒါလဲ ငါမဖြေတတ်ဘူး ဟေ့ကောင်။ ငါ့ဘာသာငါ နွယ်ပုံကို ပြန်ဖော်ကြည့်တာ တောင် ဇေဝေဇဝါဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ...နင့်မေကလွှားတဲ့မှ။ ဒီလိုဖြစ်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရှာတော့မလဲကွ...”

ဒေါသထွက်လာသော ကျော်သက် ထချဲ့သည်။ တင့်ဝေထွန်းရယ်လိုက်၏

။

“ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ ကျော်သက်ရာ၊ သုံးခွသွားလဲ အလကားပါပဲလို့။ နွယ်ကို ဂျပန်ဆံတောက်လေးနဲ့ ဂါဝန်လေး တဖားဖားပြန်မတွေ့ယင် ငါ ဘာမှ လုပ်တတ်မှာမဟုတ် ဘူး။ ဒါတောင် ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ရုပ်မျိုးဆို ငါ လူမှားအုံးမှာပဲ။ ခုနေခါတော့ ကောင်မလေး လှလှမြင်ယင် နွယ်ပဲလို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတာပဲ”

ရထားက ငြိမ့်ကနဲလှုပ်၍ စထွက်သည်။

တင့်ဝေထွန်းပြီးမိ၏ ။

အဲသည်တုန်းကလည်း သည်လိုပင် အူကြောင်ကြောင်ကြီးနှင့် ပြန်ခဲ့ရ၏
။ နောက် တစ်ခေါက်ဆိုသည်ကိုမူ စိတ်ထဲပင် မထည့်ဖြစ်ကြ။

သို့သော် အဲသည့်နေ့က ပြန်လာသည်ကစ၍ သူ့မှာ
ရောဂါတခုစွဲကပ်ခဲ့သည်။

ကြံဖန်၍ မျှော်လင့်သောရောဂါဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုရောဂါကြောင့် အကျိုးသက်ရောက်မှုတခုတော့ ရခဲ့၏ ။

ဆယ်တန်း အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့က ခြောက်ထပ်ရုံးသွား၍
ရန်ကုန်တိုင်း တတိုင်းလုံးမှ အောင်စာရင်းကို သွားရှာကြည့်သည်။ သုံးခွမြို့နယ်
အောင်စာရင်းထဲတွင် မြတ်မြတ်နွယ်ဆိုသော အမည်နှင့် နှစ်ယောက်အောင်၏ ။

သူတို့ စာမေးပွဲပြီးသောအခါ နယ်မပြန်မီ ရန်ကုန်မှ
သူငယ်ချင်းတယောက်ကို နှစ် မြတ်မြတ်နွယ်စလုံး၏ ခုနံပါတ်ပေး၍
တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်စာရင်းတွင် ရှာခိုင်းခဲ့၏ ။

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်စာရင်းများထွက်ပြီး ဆယ်ရက်ခန့်အကြာ သူ့ထံ
ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်း၏ စာရောက်သည်။

တ မြတ်မြတ်နွယ်သည် စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် မြို့ပြဘာသာရပ်ဖြင့်
ဝင်ခွင့်ရသည်။ နောက် တ မြတ်မြတ်နွယ်က ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံတက္ကသိုလ် ရုက္ခဗေဒ
အဓိကတွင် ဝင်ခွင့်ရသည်။

သည်ကတည်းက တင့်ဝေထွန်း ကျောင်းဖွင့်ရက်ကို မျှော်တော့၏။

ဘာပြောပြော တက္ကသိုလ်နယ်မြေဆိုသည်တော့ တရပ်တကျေး သူများရွာ
သွားရှာသလိုဖြစ်မည်မဟုတ်။ ဟိုမေး သည်မေး မေးကြည့်၍ လည်း ဂျစ်ကန်ကန်
အကြည့်ခံရရုံအပြင် သုံးခွတုန်းကလို အရိုက်ခံရလုနီးနီးတော့ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

အဲ...တခုပဲရှိသည်။

သုံးခွမှ ဆယ်တန်းအောင်လာသော မြတ်မြတ်နွယ် နှစ်ယောက်တွင်
တယောက်မှ သူ့ နွယ်မဟုတ်ယင်တော့ သူမတတ်နိုင်။

သည်လိုသာဆိုလျှင်လည်း ဘွဲ့နှင်း သဘင်အဆောက်အအုံခြေရင်းမှ
ခြင်္သေ့ရုပ် နှစ်ရုပ် ကို ခေါင်းနှင့် ဝင်ဝှေ့၍ ဖြစ်ဖြစ်၊ တက္ကသိုလ်အုပ်ချုပ်ရေး
ရုံးအောက်ရှိ ဓားသိုင်းရပ်များမှ ဓားဆွဲ ချိုး၍ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိုးပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်
သေလိုက်ရုံမျှသာရှိတော့၏။

*

အပိုင်း (၂)(ခ)

၆

“အာအိုင်တီက မြတ်မြတ်နွယ်ကတော့ နွယ် မဟုတ်တာ သေချာပြီ ကျော်သက်”

မနက်က အာအိုင်တီမှ တောင်ငူသား အောင်မြင့်ဆီသွားပြီး နွယ် ရှာပုံတော်ဖွင့်၍ ပြန်လာသည့် တင့်ဝေထွန်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောသည်။ ကျော်သက်က မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး...

“သေချာရဲ့လား ဟေ့ကောင်”

“သေချာပါတယ်...အောင်မြင့် အကြံအဖန်လုပ်ပြီး ရှာပေးလို့ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ မြတ်မြတ်နွယ် က ကုလားမကြီးကွ။ ကျစ်ဆံမြီးကြီးနဲ့”

ကျော်သက်က ရယ်ယင်း...

“နှစ်တွေ သိပ်ကြာလို့များ ကုလားမဖြစ်သွားတာလား တင့်ဝေထွန်းရာ၊ မင်းပြောသလို အချိန်ဆိုတာ အရာရာကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တာပဲဟာ”

“ဟာ...ဘယ်လောက် ပြောင်းပြောင်းပေါ့ကွာ၊ နှာခေါင်းကြီးက ဒီလောက် မတရား ခုံးတက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး...”

“ဘယ်ပြောနိုင်မလဲကွ။ မင်းကို လွမ်းတာနဲ့ ငိုယင်း နှပ်သုတ်ရတာ နဲ့ ပုံပြောင်းသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့...”

ကျော်သက်က ပြောသင်း တဟားဟားရယ်သည်။ တင့်ဝေထွန်းကတော့ လိုက်မရယ် နိုင်သေး။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းကဆံပင်ကိုဖွလိုက်သည်။

ပြီးမှ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်၏ ။ နဖူးပေါ် လက်နှစ်ဖက် ယှက်တင်လိုက်ပြီး ခပ်လေး လေးပြောလိုက်သည်။

“အင်း...ရာဇူးက တယောက်ပါ မဟုတ်တော့ယင်တော့ ခွက်ကိုင်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်...”

“အဲ့ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ ပြောပါတယ်။ ရာဇူးကဟာကို အရင်ရှာကြည့်ပါလို့၊ မင်း ဘာသာမင်း စွတ်အထင်ကြီးပြီး အာအိုင်တီသွားရှာတာကိုး။ ကိုယ့်လူကိုယ် ဒီလောက် အဖြစ် ရှိ မရှိ ထည့်တွက်ရသေးတယ်ကွ...”

တင့်ဝေထွန်း မျက်စောင်း ကျော်သက်ဆီ ဒိုင်းကနဲရောက်သည်။

“မျက်စောင်း မထိုးနဲ့ ကိုယ့်လူ။ မင်း လုပ်စရာ တလမ်းပဲရှိတော့တယ်။ မနက်ဖြန် ဘော့တနီ အခန်းရှာပြီး မန္တလေးဆောင်သွားရမယ်။ အေး... တခုပဲရှိတယ်။ လူနှစ်ရာလောက် ရှိတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဖင်ပြအောင်ရှာပေတော့...”

တင့်ဝေထွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

မနက်ဖြန်မှ မတွေ့ယင်တော့...

*

“မင်းဟာက ရူးသလိုပေါသလိုကြီး ဖြစ်မနေဘူးလားကွာ”

စန္ဒာမုခိလား စန္ဒာမုခလား မမှတ်မိသည့် တကောင်းရာဇဝင်ထဲက

ဘီလူးမပိုကာရှုံးပြီး မှိုင်နေသော ပုံစံဖြင့် ဆေးပြင်းလိပ်ခဲကာ ငေါင်နေသော သရဲက
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ လှမ်းပြော သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တင့်ဝေထွန်းက စားပွဲပေါ်မှ ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို
မီးညှိယင်းပြန်မေးသည်။ သရဲက သူ့ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသော
သွားမည်းမည်းကြီးများကို လှစ်ကနဲ ပေါ်အောင်ပြုံးယင်း...

“သူများတွေ ငယ်ကျွမ်းဆွေတို့ ဘာတို့ငါကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
မင်းလောက်တော့ လွန်မယ် မထင်ဘူးကွာ။ ဟိုးကလေးဘဝက ပေါက်စနီ
ပေါက်စနလေးတုန်းက ခင်ခဲ့တာများ မှတ်မှတ်တေးတေး လုပ်ပြီး
လိုက်ရှာနေရတယ်လို့...”

“အေးလေ...မင်းဥစ္စာက ဒီအသက် အရွယ်ထဲက ဒီစိတ်မျိုးပေါ်ရလား။”

တင့်ဝေထွန်း မျက်နှာတည်သွားသည်။ သရဲစကားကို ဝင်ထောက်ခံသော
ကီဝီကို ကြည့်ရင်း...

“ဟ...ဟိုတုန်းကတော့ ဒီစိတ်ပေါ်မလားကွ။ အဲ့ဒီတုန်းက
ကလေးစိတ်ဟာ ကလေး စိတ်ပေါ့...”

“ဒါဖြင့် ဒီကြားထဲမှာ တယောက်နဲ့ တယောက် မတွေ့ပဲ ဘယ်လိုလုပ်
စိတ်ဖောက်ပြန် သွားတာလဲ”

“ဖောက်ပြန်တယ်ရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကီဝီရာ...
အသက်ကလေးရလာတော့ လဲ သံယောဇဉ်ဆိုတာလေးတွေ ရှိလာတာပေါ့။
အဲ့ဒီကတဲက ငါ နွယ်ကို သိပ် သတိရနေခဲ့ တာ။ နွယ်ရဲ့ ခုရုပ်ရည်ကို မြင်ဖူးတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နွယ်လှတာ ချောတာထက် နွယ်ကို ငါသိပ်တွေ့ချင်တယ်။
ငါ့စိတ်ထဲမှာ နွယ်နဲ့ ငါမြင်တွေ့ရယင် ဘဝမှာ သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲလို့

ထင်နေမိတယ်...”

“နို့...မင်းနွယ်ကို ပြန်တွေ့လို့...နွယ်က သိပ်အရုပ်ဆိုးနေယင်ကော၊ လူဆိုတာ ကြီးရုပ် ငယ်ရုပ် တူတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငယ်ငယ်တုန်းက လှပေမယ့် ကြီးတော့ လှချင်မှ လှတာ”

သရဲ၏ စကားကို တင့်ဝေထွန်းက ပြုံး၍ နားထောင်ယင်း ပြန်ပြောသည်။

“ငါပြောခဲ့ပါရော...သရဲရာ။ နွယ်အပေါ် ငါ ထားတဲ့ သံယောဇဉ်မှာ လှတာချောတာ မပါပါဘူးလို့...ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့ နွယ်ဟာ ငါ့အတွက် လှကိုလှနေမှာပဲ...”

“နွယ်ကလှလဲလှပါရဲ့...မင်းနဲ့လဲ ပြန်တွေ့ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ ချစ်တဲ့သူ၊ ရည်ရွယ် ထားတဲ့သူ ရှိပြီးသားဖြစ်နေပြီ ဆိုယင်ကော...”

တင့်ဝေထွန်း၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် နံရံကို ကျောမှီ၍ ထိုင်နေယင်း ခုထိ စကားတခွန်းမှ ဝင်မပြောသေးသည့် ကျော်သက်က ပြုံးစစဖြင့် ဝင်မေးသည်။

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ကျော်သက်ရာ...သူနဲ့ ငါက သစ္စာတွေ ကတိတွေ ဆိုထား ရှိထားပြီးတဲ့ ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ပဲ...သူငယ်ချင်းပဲဟာ။ သူငယ်ချင်းတောင်မှ ကလေး သူငယ်ချင်း...ငါ့ဘက်က အမှတ်တရရှိသလို သူက မှတ်မှတ်ရရ ရှိချင်မှ ရှိမှာကိုး...”

“လွယ်ပါတယ် တင့်ဝေရာ...နွယ်ချင်းတူတာပဲ...ဒီနွယ်ကို မရတဲ့အဆုံး အာအိုင်တီက ကုလားမပဲ ပြေးယူပေါ့...ကျောင်းပြီးယင် ဖိုးဖစ်ဖတီး စကေးနော်... မနည်းဘူး...တသက်လုံး ဆာရီနား ခိုစားလို့ရတယ်”

တင့်ဝေထွန်းက ဖြတ်ကနဲ သရဲကို လှမ်းကြည့်၍ ခပ်ဆက်ဆက် ပြန်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်သရဲ...ငါက မင်းလို ကောင်စားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဒီဘဝမှာ ဒီတယောက်ပဲ ချစ်ဖူးတယ်။ ဒီတယောက်မရယင်လဲ ဘယ်တယောက်မှ မချစ်တော့ဘူး...လောကမှာ မိန်းမ မရလို့ သေမသွားဘူး နားလည်လား...”

သရဲက ရယ်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတဆက်ဆက်လုပ်၍ ...

“အေးလေ...ငယ်သေးတော့ ဒီစကားပြောမှာပေါ့...မှတ်ထားကွ တင့်ဝေ။ စကားကို အကုန်မပြောနဲ့၊ ဒီအရွယ်ငယ်တုန်းပဲ လူဆိုတာ ကောင်းတာ၊ ကြီးလာယင် သောက်ကျင့်တွေ က ယုတ်လာရော...”

“ဟေ့ကောင် မင်းဘာစကားပြောတာလဲ။ လူကြီးတွေအားလုံးကို မင်းလိုပဲ မှတ်နေ လား။ လူကြီးတွေကို သိမ်းရုံးပြီး မစော်ကားနဲ့”

“ဟေ့ကောင် ငါစော်ကားတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းမယုံယင် ကြိုက်တဲ့လူကြီးတွေ သွားမေး ကြည့်...ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ ခုကြီးလာမှ ဘယ်ဟာက ပိုရိုးသားလဲလို့၊ ခု ကြီးမှ ပိုရိုးသားလာ တယ်ပြောတဲ့လူတွေ့ယင် ငါ့ပါးလာရိုက်...”

အရှည်အရှည် အငြင်းပွားစရာ ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် အားလုံးငြိမ်နေလိုက်သည်။

မနက်ဖြန် မန္တလေးဆောင်တွင် နွယ်ကို သွားရှာရမည်ဆိုသော အသိဝင်လာသဖြင့် တင့်ဝေထွန်း၏ စိတ်သည် ပိုင်းထဲမှ အပြင်သို့ရောက်သွားသည်။

သရဲသည် အဆောင်ရှေ့က ကံ့ကော်ရွက်ကလေးများလို လှုပ်ခတ်နေ၏ ။

၇

“သူငယ်ချင်း...ဒါ...ဘာအခန်းလဲ”

သည်နှစ်အခန်းတည်ရှိပုံက မနှစ်ကနှင့် ကွဲလွဲကောင်း ကွဲလွဲနေနိုင်သဖြင့် အခန်း နောက်ဘက် အစွန်ဆုံး ထိုင်ခုံတံခါးပေါက်နားတွင်

ထိုင်နေသည့် ကျောင်းသား တယောက်ကို လက်တို့ မေးလိုက်သည်။

ကျောင်းသားက ဆရာသင်နေသည့်
ကျောက်သင်ပုန်းဘက်တချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်စွေစွေပြန်ကြည့်၍ ဘော့တနီဟု
ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြန်ပြောသည်။

တင့်ဝေထွန်းက ရုက္ခဗေဒအခန်း သေချာကြောင်း ကျော်သက်ကို
ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း ရှေ့ဘက်သို့လျှောက်လာ၏ ။

“ရှိုးတဲ့မှ...ဘာအခန်းလဲလို့ ပြန်ပြောရမှာတောင်
ဆရာ့ကိုလှမ်းကြည့်ရသေးတယ်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား
လက်သစ်မှန်းသိသာလိုက်တာ။ ပြီးတော့ မပြောချင်သလို ပြောချင် သလိုနဲ့။
အဲ့လိုကောင်မျိုးပေါ့...ဘွဲ့ရယင်လဲ လောကကြီးမှာ ဘာဖြစ်တော့မလို ညာဖြစ်တော့
မလို ဘဝင်တွေစွတ်မြင့်ပြီး နောက်ဆုံးအလုပ်ရှာမရ၊ ဘာမရနဲ့ ဆေးဆိုင်မှာ
အရောင်းစာရေး ဖြစ်မယ့်ကောင်တွေ...”

ကျော်သက်ကတော့ စောစောက ကျောင်းသားကို မကျေမနပ်နှင့်
တနင့်တပိုးကြီး မေတ္တာပို့နေ၏ ။ တင့်ဝေထွန်းက ပြုံးရုံသာပြုံး၍
စကားပြန်မပြောအားသေးပဲ အပြင်စင်ကြိုမှနေ၍ မြင်နိုင်သလောက် လူစုံအောင်
လိုက်ကြည့်သည်။

သည်လို ကျောင်းဖွင့်စရက်မျိုးကတော့ သည်လိုကြည့်သည်ကို ဘာမှ
အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်နေစရာမရှိ။ ဒီအချိန်မျိုးက ကျောင်းပေါင်းစုံ
လေ့လာရေးဆင်းသလို...ကျောင်းပေါင်းစုံမှ လူပျိုကြီး၊ လူပျိုလတ်၊ လူပျိုဆွေး၊
လူပျိုသိုးနှင့် တက်သစ်စ လူပျိုကောင်ပေါက်မကျန် ဖရက် ရှာလေးများကို
ကွင်းဆင်းလေ့လာနေသော အချိန်ဖြစ်၏ ။ စင်္ကြံတလျှောက်လုံး သည်လို
လူမျိုးများနှင့် ပြည့်နေသည်။

“တွေ့လား တင့်ဝေ”

ဆရာနှင့် တည့်တည့်တံခါးပေါက်လွန်၍ အတန်းကိုကျော်မိသောအခါ ကျော်သက်က မေးသည်။ တင့်ဝေထွန်းရယ်လိုက်၏။

“မပြောတတ်ဘူးလေကွာ၊ ခုထိ တွေ့ကိုမတွေ့သေးတာလား၊ တွေ့လျက်ရနဲ့ မမှတ်မိ တာလားတော့ ငါလဲမသိဘူး။ ခုထိ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ နွယ်ကို မမြင်သေးဘူး။ ဖြူဖြူ ဝိုင်းဝိုင်းတွေ့ယင်လဲ နွယ်လိုပဲ ထင်နေတာပဲ”

“ဘော့တနီက နှစ်ခန်းမဟုတ်လား”

“အေး...ဆက်ရှင်တူးဘက် သွားကြည့်ရအောင်...”

ကျော်သက်ခေါင်းညိတ်၏။

ခက်သည်က သူတို့ကျောင်းမှာက အာအိုင်တီတို့ ဘာတို့လို လူရှာရသိပ်မလွယ်။ အာအိုင်တီတို့ နေရာမျိုးက လူရှာရလွယ်သည်။ ထိုအချိန်က အာအိုင်တီ၏ ခုံနံပါတ်ပေးသော စနစ်သည် ပထမနှစ် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအမှတ်ပေါင်းအတိုင်း အဆင့်လိုက် စီထားသည် ဖြစ်ရာ ခုံနံပါတ်ကို ကြော်ငြာသင်ပုန်းတွင်ရှာတွေ့သည်နှင့် လူရှာရလွယ်၏။ တချို့အတန်းများ က ခုံနံပါတ်အလိုက် ထိုင်ခုံဇယားနှင့် ထိုင်ရခြင်းဖြစ်ရာ အတန်းထဲမှ သို့မဟုတ် အခန်းပြင်မှ မျက်နှာရဲရဲနှင့် ကြည့်မည့်သူရှိလျှင် ကိုယ်တွေ့ချင်သည့် ခုံနံပါတ်ရှင်ကို တန်းကနဲ တွေ့နိုင် သည်။ နောက်ပြီး လူလည်းနည်းသည်။

ရန်ကုန် ၀/သ လို ကျောင်းမျိုးကြတော့ သိပ်မလွယ်။ ခုံနံပါတ်သိသည်ထားဦး၊ ခုံနံပါတ်နှင့် ထိုင်သည့် အတန်းကရှား၏။ လက်တွေ့ခန်းလို နေရာမျိုးတောင်မှ အလွန်ဆုံးရှာ နိုင်လျှင် အုပ်စုနံပါတ်လောက်သာ သိနိုင်သည်။ ကိုယ်သိချင်သည့် ခုံနံပါတ်ရှင်ကို တိုက်ရိုက် ရှာနိုင်ဖို့မလွယ်။ လူကလည်းများသည်။

ရက္ခဗေဒ အတန်းခွဲနှစ်ရှေ့ရောက်သောအခါ ထုံးစံအတိုင်း

ပြတင်းပေါက်၊ တံခါး ပေါက်ရှိသမျှကနေ အတန်းထဲလှမ်းကြည့်ရန် ပြင်ရပြန်၏ ။

ဘာမှန်းမသိ။ ရင်ကလည်းခုန်ပြန်သည်။

တဘက်ခြမ်းတောက်လျှောက် အတန်းဆုံးသည့်တိုင် တင့်ဝေထွန်း၏ မျက်လုံးထဲတွင် နွယ်ဟုထင်ရသည့် ကျောင်းသူတဦး တယောက်မျှပင်မတွေ့။ တယောက်ကိုတော့ အမှတ်တမဲ့ နှင့် နွယ်ဟုထင်လိုက်သည်။

သို့သော် သေချာကြည့်သောအခါ ထို ကျောင်းသူ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် မဲ့ကလေး တစ်လုံး မြင်ရသည်။ ထိုအခါ နွယ်မဟုတ်ကြောင်း သေချာသွားပြန်၏ ။

ဤသို့ဖြင့် သည်ဘက်ခြမ်းက မြင်သမျှတွေအားလုံး ဇေဝဇဝါဖြစ်နေပြန်သဖြင့် အခြား တဘက်အခြမ်းကူးရန် အတန်းနောက်ဘက် စင်္ကြံတလျှောက်မှတဆင့် ပတ်ရပြန်၏ ။

တခြားဘက်ခြမ်းအရောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလျှောက်လာသော ကျောင်းသူ နှစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိသလို ဖြစ်သွားသဖြင့်...

“ဆောရီး” ဟုဆိုကာ ကွေ့ရှောင်လိုက်သည်။

ကျောင်းသူနှစ်ယောက်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ဘာမှမပြောပဲ ဆက်လျှောက်သည်။ တင့်ဝေထွန်း မျက်လုံးများ ညာဘက်က အမျိုးသမီးဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဟင်”

ထိတ်ကနဲ ရင်ခုန်မြန်သွား၏ ။

“ဘာလဲ ဟေ့ကောင် တွေ့ပလား”

ကျော်သက်က အမူအရာပြောင်းသွားသောသူ့ကို ကြည့်၍ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းမေး သည်။ သူကလည်း ပျာပျာသလဲနှင့်...

“ဟုတ်လားမသိဘူး ဖြူဖြူနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းတော့ ဖြူဖြူနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းပဲ။

လာကွာ...ရှေ့ကပတ် ကြည့်ရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ကမူးရှူးထိုးနှင့် တဘက်ကပတ်မိ အမှီပြေးကြ၏ ။

အခန်းကိုပတ်၍ တဝိုင်းပြေးမိသောအခါ စောစောက ကျောင်းသူနှစ်ယောက်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ဆိုင်မိသည်။

ကျောင်းသူနှစ်ယောက် အံ့အားတသင့်နှင့် သူတို့ကိုကြည့်၏ ။

တင့်ဝေထွန်းက သူထင်သည့် ကျောင်းသူကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

ဇေဝေဝါတော့ ဇေဝေဝါဖြစ်စရာပင်။

နွယ်...ဟု အပ်ချမတ်ချ မပြောနိုင်သော်လည်း

ဆင်သည်ဟုပြောလျှင်လည်းရ၏ ။ မဆင်ဘူးဟု ဆိုလျှင်လည်းရ၏ ။ သူ့ဟာသူ
ဝေခွဲမရ။

သို့သော် သူတို့ကြည့်ပုံ စူးရဲသွားသဖြင့် ကျောင်းသူနှစ်ယောက်

မျက်နှာတင်းကနဲဖြစ် သွားပြီး...

“ရုပ်တွေကိုက...”

တင့်ဝေထွန်းကြည့်သည့် ကျောင်းသူက ပွစိပွစ ရေရွတ်ယင်း

ခပ်သွက်သွက်ဆက် လျှောက်သည်။ အမှတ်တမဲ့နှင့် ထိုကျောင်းသူ၏ ခြေထောက်ကို
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တောက်မြင့်ကြိုးသိုင်း အဖြူလေးနှင့် ခြေထောက်လေးက မဆိုးဘူးဟု

ပြောလောက် စရာ လှနေသော်လည်း ဗယ်ဘက်ခြေသန်းလေးတွင် ခြေပွားလေးတခု
အပိုမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်လား”

ကျော်သက်က ခပ်တိုးတိုးမေး၏ ။

“မဟုတ်ဘူး”

တင့်ဝေထွန်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

*

မန္တလေးဆောင်မှ ပြန်လာပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အနုပညာ အသင်းခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြစဉ် မမသီက ပျာပျာ ပျာပျာနှင့် ဝင်လာ၍ တင့်ဝေထွန်းနှင့် ကျော်သက်ကို လှမ်း ပြောသည်။

“ဟော...အတော်ပဲ၊ နင်တို့ကို တွေ့ချင်တာနဲ့...အထွန်းကော၊ ကျော်သက်ကော တို့နဲ့ ခဏလိုကခဲ့။ နင်တို့ကို ငါ ခိုင်းစရာရှိလို့”

“ဘာရှိလို့လဲ မမသီ”

“ပဲလ်ကမ်းအတွက် နည်းနည်းပါးပါး ဇာတ်တိုက်ပေးမလို့၊ နင်တို့အားနေယဉ် လိုက်ခဲ့ ဟာ။ ဟိုမှာ ငါတယောက်ထဲ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတယ်”

တင့်ဝေထွန်းမျက်ခုံးပင့်၍ ကျော်သက်ကို လှမ်းကြည့်၏။
ကျော်သက်ကပြုံးသည်။

“ကဲ...လာ လာ ဟေ့ကောင်၊ ဘာမှ မျက်လုံးပြူးမပြန့်။ ဂျူတီဟာ ဂျူတီပဲ”

နှစ်ယောက်သား ထရပ်လိုက်သည်။ မမသီက တင့်ဝေထွန်းကို မျက်စောင်းထိုးကြည့် ပြီး...

“ဘာလဲ...ကျော်သက်၊ ဒီကောင် ပေကတ်ကတ်လုပ်နေလို့လား။ နေချင်ယဉ် နေခဲ့ခိုင်း လိုက်လေ၊ နောက်မှတော့ နောင်တရပြီး ငိုမနေနဲ့။ ငါ

စောစောထဲက နင်တို့ကို တခေါက်လာ ရှာ သေးတယ်”

မမသီစကား၏ အနက်အပြည့်အစုံကို နားမလည်လိုက်သော်လည်း
တမျိုးတော့ တမျိုး ပဲဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။

ကျော်သက်ကလည်း သူ့ကို ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်၏ ။

သူ့ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားသည်။

မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲအတွက် ဆိုပါလား။

တကျောင်းလုံး ကြိုပွဲကပြီးသွားပြီ။ ယခုကိစ္စက ဘာသာရပ်အလိုက်
ကြိုပွဲဖြစ်ရမည်။

သူ ရင်ခုန်လာ၏ ။

မမသီသည် ရုက္ခဗေ၏ တတိယနှစ် ကျောင်းသူ။

ပြီးတော့...

မမသီသည် သူ့အကြောင်းကို အပြည့်အစုံနီးပါး သိနေသောသူကဖြစ်၏

။

မမသီ၏ စကားသည် ထူးလှသည်။

“နောက်မှတော့ နောင်တရပြီး ငိုမနေနဲ့”...ဆိုပါလား...။

*

သူ့နှလုံးသွေးများ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်ထင်လိုက်ရ၏ ။

တကိုယ်လုံးမှ အာရုံကြောများအားလုံးကို တနေရာတည်းမှစု၍

ဆောင့်ဆွဲသလို ခံစား လိုက်ရ၏။

ဆိုင်းဝိုင်းခန်းဝတွင် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းများ တုံ့ကနဲ ရပ်၍
တကယ်လုံး ကျောက်ရုပ် လိုဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ့...လာလေ အထွန်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ သိပ်အံ့ဩသွားလား”

သူ့မျက်လုံးများက ဆိုင်းဝိုင်းရှေ့တွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသာ
ကျောင်းသူထံမှ လုံးဝ ခွာမရ။

မမသီ၏ စကားကြောင့် ကျောင်းသူ၏ အကြည့်သည်လည်း သူ့ထံ
ဖြတ်ကနဲ ရောက် လာသည်။

“အို...”

ကျောင်းသူ၏ နှုတ်ဖျားမှ အာမေဗိုတ်သံတခု လွှတ်ကနဲထွက်လာသည်။

တင့်ဝေထွန်းရင်ဝသို့ အလုံးတလုံးပြေးဆောင့်၏။

“နွယ်...နွယ်...မဟုတ်လား...ဟင်...”

ကျောင်းသူက ခူးတုပ်ထိုင်နေရာမှ ဆက်ကနဲ ထရပ်၏။

“ကိုထွန်း...ကိုထွန်းနော်...”

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ်နွယ်...နွယ်...နွယ်နော်...”

ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသော စိတ်နှင့်အတူ နွယ်ဆီ တအားပြေးသွားရန်
ခြေလှမ်းပြင် မိ၏။

“ဟေ့...ဟေ့...နေအုံးလေ၊ နွယ်နဲ့ မင်းက သူငယ်ချင်းတွေ...”

သူ့ခြေလှမ်းများကို ကပျာကယာ ထိန်းလိုက်ရ၏။

ဦးနှောက်ထဲမှ အချိန်မီ သတိပေးချက်သာ ရောက်မလာပါက နွယ်အား

တအားပြေး ဖက်မိမှာ သေချာလှသည်။

ဝမ်းသာအားရ တအားပြေးလာရန်ပြင်လိုက်သော
နွယ်ခြေလှမ်းများသည်လည်း တန့်ကနဲရပ်၏ ။

နွယ်မျက်လုံးလေးများ ကြည်လင် ရွန်းလဲ့၍ ဝိုင်းစက်နေသည်။
ဝမ်းသာသွားသော အရိပ်အယောင်ကို နွယ်မျက်လုံးများတွင် အထင်းသား
မြင်လိုက်ရသည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ အထွန်း၊ မလိုက်ချင်ဘူးဆို...”

မမသီ၏ ရယ်သံစွက်နေသော စကားသံ ကြားရသည်။
အံ့ဩဝမ်းသာသော စိတ်နှင့် အတူ တင့်ဝေထွန်း၏ အသံသည်
တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွား၏ ။

“ကျော်သက်...ဒါ...ငါပြောတဲ့နွယ်...လေ...”

၈

“ဒါဖြင့်နွယ်က ကိုယ့်အကြောင်းကို အစောကြီးတဲ့ သိနေတာပေါ့”

သူ့အမေးကို နွယ်က ရှက်ပြီးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ တုံ့ပြန်သည်။

“ဒါနဲ့များ မမသီရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စောစောကများ ပြောပါတော့လား၊
ကျွန်တော့်မှာ နွယ်ကိုရှာရတာ ဖက်ဖက်မောနေပြီ။ အာအိုင်တီလဲ ရောက်တယ်၊
မန္တလေးဆောင်မှာလဲ နို့နေ တာပဲ”

တင့်ဝေထွန်း၏ အပြစ်တင်စကားကို မမသီက မျက်စောင်းထိုးယင်း
ပြန်ပြော၏ ။

“ဪ...မမသီက မပြောတာသာ ပြောတာကိုး။ ပြောရအောင်
အထွန်းကကော ဘယ် တုန်းက အသင်းခန်းရောက်လာလို့လဲ။ ဖရက်ရှာ

ဝဲလ်ကမ်းနေကတည်းက တခါမှ မတွေ့တဲ့ ဥစ္စာ...”

မမသီပြောမှ သူသတိရ၏။ တကျောင်းလုံး သစ်လွင်ကြိုပွဲနေကစ၍ သူနှင့် ကျော်သက် နွယ်ရှာပုံတော် ဖွင့်နေသဖြင့် အသင်းခန်းမရောက်မီ။ မမသီနှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော်မေသွားလို့ မမသီ၊ ဆောရီး ဆောရီး ဝဲလ်ကမ်းနေတဲက နွယ် ကိုရှာနေတာ။ ကွန်ဗိုတုန်းက နွယ်ကို မတွေ့မိပါလား။”

ဘွဲ့နှင်းသဘင်ခန်းမတွင် ကျင်းပသည့် သစ်လွင်ကြိုပွဲတွင် နွယ်ကို မတွေ့သည့်ကိစ္စကို မေးလိုက်သည်။ နွယ်က မျက်လုံးဝိုင်း၍ ...

“နွယ်တက်ပါတယ် ကိုထွန်းရဲ့။ ကိုထွန်းမျက်စိ ရှမ်းသွားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နွယ် က တော့ လူတွေအများကြီး ဝိုင်းနေတာနဲ့ ဘေးကိုကြည့်မှ မကြည့်ရဲတာ”

“နွယ်ရောက်တာ စောလို့ထင်တယ် တင့်ဝေရ။ ငါတို့က အီကိုကင်တင်းမှာ ဟိုကောင် တွေနဲ့ စကားကောင်းနေလို့ နောက်ကျသွားတာပဲ”

ကျော်သက်က ဝင်ပြောသည်။ တင့်ဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်၏။ နွယ်က...

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ကိုထွန်း၊ အဲ့ဒီနေ့က နွယ်ရောက်တာ စောတယ်”

“အဲ့ဒါပေါ့ နီးလျက်နဲ့ဝေးဆိုတာ၊ မမသီက နွယ်အဆောင်ကို ရောက်လာတော့ သုံးခွ ကလဲသုံးခွ၊ နာမည်ကလဲ မြတ်မြတ်နွယ်ဆိုတော့ အထွန်းပြောတဲ့ နွယ်များဖြစ်နေမလား မသိ ဘူးဆိုပြီး သွားစပ်စုကြည့်တာအတော်ပဲ။ နွယ်ကလဲ တင့်ဝေထွန်းကို သိလားမေးတာနဲ့ ဟာ... သိတာပေါ့ မမသီရဲ့၊ ကိုထွန်းဒီမှာရှိလားဆိုပြီး တခါတဲ ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားတာပဲ”

“အို...မမသီကလဲ...”

ဟန်နှင့် ပန်နှင့်အားရပါးရ ပြောလိုက်သော မမသီ၏ စကားကြောင့် နွယ်ပါးမို့လေးတွင် ပန်းရောင်သမ်းသွားပြီး ခေါင်းငုံ့သည်။

“အမယ်...ဒီကောင်ကလဲ ကဲပေါ့ မမသီရာ၊ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်စာရင်းထဲက စုံစမ်းထားပြီး သုံးခွက မြတ်မြတ်နွယ် နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ အာအိုင်တီတောင် သွားရှာသေးတယ်။ ဟို မြတ်မြတ်နွယ်က ကုလားမကြီးဖြစ်နေလို့ ပြန်လာရတာ ”

ရယ်သံလေးများ လှိုင်းသွားသည်။

“မနှစ်ကလဲ သုံးခွသွားကြသေးတယ်”

“ဟင်...”

ကျော်သက်စကားအဆုံး နွယ်က ခေါင်းမော၍ အံ့သြစွာကြည့်သည်။

“ကိုထွန်း သုံးခွကို လာသေးတယ် ဟုတ်လား”

တင့်ဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ဟုတ်တယ်နွယ်၊ နွယ်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက်ခဲ့တယ်၊

အိမ်ကလဲပြောင်းလဲနေ၊ ပြီးတော့ နွယ်ကလဲ မှတ်မှ မှတ်မိပါ့မလားဆိုတာကလဲ တွေးမိ၊ ဝင်မေးဖို့ သတ္တိမွေးနေတုန်း၊ လမ်းထဲက ကောင်နှစ်ကောင်ကလဲ ဂျစ်ကန်ကန် လာကြည့်နေတာနဲ့ မမေးရဲတော့ပဲ ခပ်ကုပ်ကုပ် ပြန်လာ ခဲ့ရတာ ”

“ဪ...ဝင်မေးလိုက်ပြီးရော ကိုထွန်းရယ်၊ နွယ်က မမှတ်မိပဲ နေမလား။ ခုတောင် နွယ် ကိုထွန်းကို တွေ့တွေ့ချင်း မှတ်မိတယ်”

“မဟုတ်ဘူး နွယ်၊ နွယ်က မမှတ်မိမှာ စိုးတာထက် ဒီကောင်ကကို နွယ်ကို မှတ်မိပါ့ မလား၊ ဇေဝေဝါဖြစ်နေတာ”

ကျော်သက်က ဝင်ထောင်ပေးသည်။

“ဟုတ်လား ကိုထွန်း”

“အင်း...ဟုတ်တယ်ပဲ ပြောရမယ် နွယ်၊ နွယ်ကို မတွေ့ခင်တုန်းကတော့ နွယ်ကို မှတ်မိ ပါ့မလား ဆိုတာရော၊ နွယ်က မှတ်မိပါ့မလားဆိုတာရော ပူမိတာပဲ။ နှစ်ကကြာပြီမဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လဲ နွယ်ကို တွေ့တွေ့ချင်း မှတ်မိပါတယ်”

နွယ် မျက်နှာတွင် ကျေနပ်ပြီးလေးတခု ဝင်းကနဲ လက်၏ ။

“ကဲ...သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တို့ကို ဘာကျွေးမလဲ အထွန်း၊ ကျွေးယင် မြန်မြန်ကျွေး၊ ဒီမှာ နွယ်တို့အဖွဲ့ကို အကတိုက်ပေးစရာရှိသေးတယ်”

မမသီက နွယ်မမြင်အောင် မျက်လုံးတဘက်မှိတ်၍ တင့်ဝေထွန်းကို လှမ်းပြော၏ ။ မမသီ၏ စကားထဲမှ ‘သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်’ ဆိုသော စကားကို မှတ်မှတ် ရရသတိထားမိလိုက်သည်။

မမသီသည် သူမည်မျှ နွယ်ကို ချစ်ကြောင်း၊ နွယ်အား ပြောမထားရသေးကြောင်း ထင်ရှားစေလို၍ လော၊ အများရှေ့မို့ စကားလှအောင် သုံးလိုက်သည်လော...သူမသိ။

ဒါမှမဟုတ် ပြန်ဆိုရတာ သိပ်ဝမ်းမသာနဲ့အုံး၊ ခုထိ သူငယ်ချင်းပဲရှိသေးတယ်နော်၊ နောက်ထပ် ဆက်လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်ဟု သတိပေးလိုက်လေ သလားလည်း မပြော တတ်...

နွယ်ကတော့ ပြုံးနေလေ၏ ။

*

အနုပညာအသင်း၏ ဆိုင်းဝိုင်းခန်းသည် ခါတိုင်းထက်အဆများစွာ လှပနေသည်။

ကြားနေကျ အသံများထက် အဆများစွာ ချိုမြိန်သော
သီချင်းသံလေးကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“ဖူးစာနှစ်ခိုင်...သဘောတူ ပွင့်မယ်ကြိရွယ်...ချစ်ကဲ့လားကွယ်...
ကြိုကကဲ့လားကွယ်... မေးစမ်းပါရစေ...တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကွယ်...”

နွယ်အကြည့်လေး သူ့ထံရောက်လာသည်။ တင့်ဝေထွန်းက
ခေါင်းဆက်ကနဲညိတ်၍ ပြုံးပြ၏ ။ နွယ်မျက်နှာတွင် ကျေနပ်သော
အပြုံးလေးတခုထင်သည်။

“မင်းနွယ်က မဆိုးဘူးနော်...တင့်ဝေ။ အဆိုကော အကကော
အတော်နိုင်တယ်...”

ကျော်သက်၏ ချီးမွမ်းစကားကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံသည်။
သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း နွယ် ၏ ထူခြား ပြောင်းလဲလာမှုကို အံ့သြနေမိသည်။
နွယ်တယောက် သည်အက သည်အဆိုတွေ ဘယ်လိုများ
တတ်မြောက်လာခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ သူနှင့် ကွဲကွာလာခဲ့သော နွယ် သည်
ကလေးပီပီ အလွန်ဆုံးမှ ကလေးအဆို ကလေးအကလောက်သာရ၏ ။

သို့သော် သေချာပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း အထူးတလည်
အံ့သြစရာကြီးတော့ မဟုတ်။ ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်မျှသော အချိန်သည်
အတတ်ပညာတခုကို လေ့လာလိုက်စားရန် အတော်လေး အသင့်အတင့်
လုံလောက်မျှတသော အချိန်ဖြစ်၏ ။

ဟိုတုန်းက နွယ်လိုပင် ကလေးပဲဖြစ်သည့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင်
ယခုအခါ မဂ္ဂဇင်းတို့ စာစောင်တို့တွင် စာတိုပေစ၊ ကဗျာတို ကဗျာစလေးများ၊
ကြိုးကြား ကြိုးကြားပါလာနေသည့် ကလောင်သမား ပေါက်စဖြစ်နေပြီ
မဟုတ်ပါလား။

သည်ခံစားမှုနှင့်အတူ အတွေးစတင်ရသည်။ စင်စစ် လောက၌ လူတော်

လူညံ့၊ အတတ်ပညာရှိ၊ အတတ်ပညာမဲ့ ကွဲပြားနေရခြင်းမှာ ဤကဲ့သို့ အချိန်များကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်ခြင်းနှင့် အချိန်ကို အကျိုးရှိရှိ အတတ်ပညာ တခုခု၌ အာရုံစူးစိုက်နေခြင်း ခြားနားမှု ကြောင့်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်။

“တို့ကတော့ ဟန်ကျတာပဲ အထွန်း၊ နှင့် နွယ်က အဆိုရော အကရော ဖြစ်တယ်ဟ။ တို့ အနုပညာအသင်းမှာ အသင်းသူကောင်းတယောက်တော့ တိုးပြန်ပြီ”

မမသီက နွယ်ကိုကြည့်နေရာမှ တင့်ဝေထွန်းတို့ဘက် မယောင်မလည် လျှောက်လာ ယင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

တင့်ဝေထွန်းရင်ထဲ ကျေနပ်ကြည်နူးသွားသည်။ ကျော်သက်တို့ မမသီတို့ အားလုံးက အပြီးအပိုင် သတ်မှတ်ပေးလိုက်ကြပြီဖြစ်သော သူ နွယ်ကို သူတွေ့သောအခါ ဝမ်းသာရသလို သူ့အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများကပါ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာရသည်ဆိုတော့...

“နွယ်က နင်ပြောတာထက်တောင် ချစ်စရာကောင်းသေးတယ် အထွန်း”

တင့်ဝေထွန်းက ခုထိ ချီးမွမ်းခန်းမပြတ်သေးသော မမသီကို မော့ကြည့်ပြီးလျက်...

“မမသီကတော့ နွယ်ကို သဘောကျနေပြီနဲ့တူတယ်။ ချီးမွမ်းလို့ပဲ မဆုံးတော့ဘူး။ ဒါဖြင့် မမသီ နွယ်ကို ယောက်မအဖြစ် လက်ခံနိုင်ဖို့ သေချာသွားပြီပေါ့...”

သူ့အရွတ်အနောက်စကားကို မမသီက နှုတ်ခမ်းရွဲ့ မျက်စောင်းထိုး၍ တုံ့ပြန်ယင်း...

“အမယ်...ယောက်မဟုတ်ဘူး၊ နွယ်က မမသီ ညီမဖြစ်သွားပြီ။ တော်ရုံ တန်ရုံ ကဗျာ ဆရာယောင်ယောင် စာရေးဆရာယောင်ယောင်

အစုတ်ပလုတ်ကောင်နဲ့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ မမသီညီမက ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း ပညာလဲတတ်၊ အကအဆိုကလဲဖြစ်သေးတယ်။ သိရဲ့လား”

“ဟောဗျ...ကိုယ့်ဘက်ပါမလားလို့ စကားခေါ်မိပါတယ်။

အရင်းထဲကတောင် ပါသွား ပြီ...”

ကျော်သက်က ရယ်နေ၏ ။

နွယ်ထံမှ သီချင်းသံလေး နားထဲပြန်ရောက်လာသည်။ အာရုံသည် နွယ်ထံ ပြန်ရောက် သွား၏ ။

အထက်တန်းကျောင်းသူမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဘဝသို့ ကူးပြောင်းကာစ ဆံပင် လေး နှစ်ဘက်ခွဲစည်း၍ အကျ...အဖြူ၊ လုံချည် ကြည်ပြာရောင်လေးနှင့် ယိမ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့ ကနေ သော နွယ်သည် သူ့မျက်စိထဲ၌ ငယ်ငယ်က နွယ်ပင်ပြန်ဖြစ်နေ၏ ။

“ခရာတာတာ...ရှင့်မျက်နှာချိုလှတယ်...ညစဉ်မခွာကာပဲ...မကြာမီလဲ နောင်အမြဲနှစ်လ ရှည်...မြင်ရင်မှာ...မောင်ရယ်...တနာရီထဲ မောင်နဲ့ချစ်ပါရစေ” တဲ့...

၉

“ဒါဖြင့် မင်း ဒီဇာတ်ကိုတင်မယ်ပေါ့”

ကျော်သက်၏ အမေးကို တင့်ဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါတော့ သဘောမကျဘူးကွာ”

သရဲက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှချွတ်၍ ပြာခြွေယင်းပြောသည်။ တင့်ဝေထွန်းက မျက်ခုံးပင့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ ရာမဇာတ်ကိုဖတ်တိုင်း ရာမကို မင်းသားလို့မမြင်ဘူး။ ဒဿဂီရိကိုပဲ မင်းသားလို့မြင်နေတယ်။ ပိုဆိုးတာက မင်းပြောတဲ့အကွက် ရောက်တိုင်းပဲ”

ကျော်သက်လည်းဝင်၍ ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် တင့်ဝေ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒီဇာတ်မှာ ရာမနေရာ ကထက် ဒဿဂီရိ၊ ရောဇာဏပေါ့ကွာ၊ သူ့နေရာက ခံစားလို့ပိုရတယ်။ တကယ့် မိုက်မိုက် ကန်းကန်းအချစ်သမားစရိုက်ပီသတယ်။ ရာမကျတော့တမျိုးပဲ”

တင့်ဝေထွန်းက ပြုံးလိုက်၏ ။

သူတို့သုံးယောက် ထိုင်နေသော စားပွဲမှာ ဦးချစ်ဆိုင်၏ အပြင်ဘက် အစွန်ဆုံး ဗာဒံပင် ရိပ်ရောက်နေသည်ဖြစ်၍ အနားက စားပွဲများနှင့် အတော်လှမ်းနေသည်။

မိုးချုပ်ပြီဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်အတွင်း၌ လည်း လူရှင်းနေသည်။ တချက်တချက်ရောက်လာ သော မြောက်လေမှအပ သူတို့စကားဝိုင်းကို နှောင့်ယှက်မည့်သူမရှိ။

“မင်းတို့ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ငါနားလည်ပါတယ်။ မင်းတို့ပြောတဲ့ ခံစားမှုမျိုးကိုလဲ ခံစားလို့ရပါတယ်။ တို့ တက္ကသိုလ်အသိုင်းအဝိုင်းမှာလဲ ဒီအကြောင်းက အတော်ခေတ်စားနေ တာပဲဟာ။ ဒါပေမယ့် ငါ့ အမြင်ကြတော့ တမျိုးဖြစ်နေတယ်”

စင်စစ် သူ ဒီအကြောင်းစပြောသည်နှင့် ကျော်သက်ရော သရဲပါ ဤသို့ တုံ့ပြန်လာလိမ့် မည်ဟု သူတွက်ပြီးသားပင်။

သူက လာမည့် ဒီဇင်ဘာလတွင် ကျင်းပမည့် တက္ကသိုလ်

ရွှေရတုပွဲတော်တွင် အနု ပညာအသင်းမှ စင်တင်မည့် ကဇာတ်အတွက် ရာမဇာတ်မှ တကွက်တကွက်ကို အော်ပရာ ဆန်ဆန်လုပ်ပြချင်၏။

သူရွေးသည့်အကွက်ကလည်း ရာမဇာတ်တွင် လူတော်တော်များများ သိပ် သဘော မကျသည့် အခန်းဖြစ်သည်။ ရာမမင်းက ဒဿဂီရိဘီလူးကို အဗ္ဘစန္ဒာလက်နက်ဖြင့် ချေမှုန်းပြီး ဤ လင်္ကာဒီပသိဗိုဠ်ပြည်ကို သိမ်းသည်။ ထို့နောက် ဒဿဂီရိဘီလူး၏ ညီ ဘီကီသနဘီလူး အား သိဗိုဠ်ပြည်၏ နန်းကို အပ်၍ ပြီးမှ သော်ကဥယျာဉ်ရှိ သီတာရီရာသို့ သွားသည်။

ထို့နောက် သီတာဒေဝီသည် ရန်သူ ဘီလူးလက်၌ ကြာမြင့်စွာရောက်ရှိနေခဲ့သူဖြစ် သောကြောင့် မမေးမြန်း မစိစစ်ပဲ အဆောတလျင် မိဖုရားမြှောက်လျှင် လူအများ၏ ပြစ်တင် ကဲ့ရဲ့ဖွယ်ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် သီတာဒေဝီ ဖြောင့်မတ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြခိုင်း၏။

ထိုအခါ သီတာဒေဝီက အများတွင် ထင်ရှားအောင် မီးပုံတွင် ဆင်းပြမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကာ ကြီးစွာသော မီးပုံကိုစီရင်၍ ရာမမင်းအပေါ် သစ္စာစောင့်သိကြောင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြု၍ မီးပုံတွင်းသို့ ခုန်ဆင်း၏။

ထိုအခါ မီးပုံကြီးသည် ရေကဲ့သို့ ငြိမ်း၍ မီးပုံအလယ်မှ ပဒုမ္မာကြာပွင့်ကြီး ပေါက်လာပြီး သီတာဒေဝီသည် ကြာပွင့်၏ အလယ်၌ တည်၏။

သီတာမင်းသမီးလည်း မောင်တော်ရာမမင်းအား ဝမ်းနည်းသဖြင့် မီးပုံအလယ်မှ မထပဲ နေ၏။ ရာမမင်းက သီတာအား သီတာ၏ သစ္စာ၊ သီလနှင့် သမာဓကိုယုံကြောင်း၊ ခပ်သိမ်း သော အများဗိုလ်ပါ၏ ယုံမှားခြင်းကို ဖျောက်ရန်ပြုရသည်ဖြစ်ကြောင်း တောင်းပန်သည်။ ထိုအခါမှ သီတာမင်းသမီးကျေနပ်သည်။ လက်တော်ကမ်းပေးသော ရာမမင်း၏ လက်ကိုဆွဲ၍ မီးပုံမှတက်သည်။

“ငါ့သဘောကတော့ ရာမဇာတ်ကို ဒဿဂီရိ ဘက်ကနေပြောင်းပြန်

ပြန်ကယ်ပိုင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွာ...တမျိုးဆန်းတာပေါ့”

တင့်ဝေထွန်းက ကျော်သက်၏ စကားကို ခေါင်းခါပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကျော်သက်...ရာမဇာတ်လို ဇာတ်မျိုးက
ပြောင်းပြန်ပြန်လို့ရတဲ့ ဇာတ် မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...ပထမအချက် ဘာသာရေးစကားနဲ့ ပြောရယင်
ရာမဟာ ဟိန္ဒူမှာ ဘုရားတဆူကွ၊ ရာမဇာတ်ကို သေသေချာချာဖတ်ကြည့်၊
သုတေသနအလင်းက ထုတ်တဲ့ ရာမပတ္တမြာ ဒဿဂီရိကို ရာမမင်းက
အဗ္ဗစန္ဒာလက်နက်နဲ့ ပစ်မယ်လုပ်တော့ ဒဿဂီရိက အလောင်းတော်ဖြစ်တဲ့
ရာမမင်းမြတ်ကို တထောင်မျှလောက်သော အပြစ်ကို အကျွန်ုပ်ပြစ်မှားမိသည်ကို
သည်းခံတော်မူပါ။ အရှင်မြတ်ဘုရား ဖြစ်တော်မူသော ကာလမှာ အကျွန်ုပ်အား
အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို ဆောင်တော်မူပါလို့ ဆုတောင်းဂါထာရွတ်တယ်”

“ဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ တင့်ဝေရာ”

“ဟာ...ဆိုင်တာပေါ့ သရဲရာ။ တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာက ဗုဒ္ဓဝင်မှာ ဒေဝဒတ်ကို
မင်းသားလုပ် ပြီး ပြောင်းပြန် ဇာတ်ပြန်ရေးကြည့်ပါလား။ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်တွေ
ရောက်ကုန်မလဲ။ အနု ပညာ သဘောကတော့ ဘယ်ဘက်ကနေ ခံစားခံစား...
ခံစားလို့ရတာ ပဲပေါ့။ ဒါပေမယ့် နေအပ် တဲ့နေရာနဲ့ မနေအပ်တဲ့နေရာဆိုတာ
ရှိသေးတယ်လေ”

“ဒါကတော့ မင်းက ဘာသာတရားနဲ့ လှည့်ပြောတာကိုးကွာ”

တင့်ဝေထွန်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏ ။ ကျော်သက်က
သောက်လက်စ ဆေးပေါ့ လိပ်တိုကို လက်တွင်ကိုင်ယင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍
နားထောင်နေသည်။

“အေးပါ...ဒါကြောင့် စောစောတဲက ပထမအချက် ဘာသာရေးနဲ့ ကြည့်တာလို့ ပြောပါ တယ်။ နောက်တချက် အနုပညာသဘောနဲ့ကြည့်၊ ဒီဝတ္ထုဟာ သင်္ကေတနိမိတ်ပုံနဲ့ ဖွဲ့ထားတဲ့ ဝတ္ထုကွ၊ ရာမဆိုတာ မြင့်မြတ် မှန်ကန်ခြင်းရဲ့သင်္ကေတ၊ သီတာဆိုတာ အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတ၊ လက္ခဏက ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာရဲ့ သင်္ကေတ၊ ဒဿဂီရိက ဆိုးသွမ်းယုတ်မာ မိုက်မဲခြင်းရဲ့ သင်္ကေတ၊ မင်း တဇာတ်လုံးကို ပြန်ဖတ်ကြည့်၊ ဖတ်လေ သဘောပေါက်လေ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ မင်းက ဒဿဂီရိဘက်ကနေ ရပ်ကြည့်လိုက်ယင် မင်း အနုပညာရဲ့ ဆိုလိုချက် စေတနာဟာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲ...”

ကျော်သက်က တင့်ဝေထွန်း စကားအဆုံးတွင် ငိုငံသွားသည်။
အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး မှ...

“ဆရာ့ကိုကော ပြောပြီးပလား”

“ဟင့်အင်း...မပြောတော့ မပြောရသေးဘူး။
ငါစဉ်းစားနေတုန်းပဲရှိသေးတယ်။ နောက် တခုက ဒီဇာတ်မှာ အရေးကြီးဆုံးဆိုလိုတဲ့ အချက်ကို ငါ သိပ်သဘောကျတယ်။ ဘာလဲ ဆိုတော့ အမှန်တရားဆိုတာ ကာယကံရှင်နှစ်ဦးတဲ သိရုံလက်ခံရုံနဲ့မရဘူး။ အမှန်တရားဆို တာ အများမြင်သာထင်သာ ရှိရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ”

သရဲက ခေါင်းဆက်၍ ...

“အေး...မင်းပြောတာ ဆိုးတော့မဆိုးဘူး။ ဒီလိုလုပ်ကွာ မင်းတင်မယ့် ဇာတ်ကို သေသေချာချာရေးလိုက်၊ ပြီးတော့ တို့ထပ်ပြီး ဝိုင်းစဉ်းစားကြသေးတာပေါ့...”

“နာမည်ကော ပေးပြီးပလား”

ကျော်သက်ဝင်မေးသည်။ တင့်ဝေထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ...

“ငါ စဉ်းတော့ စဉ်းစားပြီးပြီ။ သစ္စာ...လို့ပေးယင် ကောင်းမလားလို့...”

ကျော်သက်က သူ့စကားကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စဉ်းစားယင်း ပါးစပ်မှ ထိုအမည် ကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရွတ်သည်။ ထို့နောက် ဖြတ်ကနဲ သူ့ကိုပြန်ကြည့်၍ ...

“ဟေ့ကောင်...သစ္စာအစား ရာဂဏကို အောင်နိုင်ခြင်း ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဟာ...ကောင်းတယ် ကျော်သက်၊ အဲ့ဒါ ပိုကောင်းတယ်”

မြောက်လေသည် ပို၍ အေးမြလာ၏ ။

၁၀

အပြင်ဘက်၌ မိုးဖွဲဖွဲကျလျက်ရှိသည်။

အဆောင်ပြတင်းမှနေ၍ အင်းလျားကန်ကို မှုန်ဝါးဝါးမြင်နေရ၏ ။
အင်းလျားလမ်းပေါ်တွင် ထီးတလက်ကို နှစ်ယောက်အားပြု၍ မလုံမလဲ
လျှောက်နေကြသော အတွဲ တတွဲ နှစ်တွဲ မှအပ ရှင်းလင်းနေသည်။

နွယ် သက်ပြင်းချလိုက်၏ ။

“သက်ပြင်း ချလှချည်လား နွယ်၊ ဘာလဲ...ဒီနေ့ မောင်တော်ဘုရား
အခစားမဝင်မှာ စိုးနေလို့လား”

မမသီ၏ စကားကြောင့် နွယ်ပါးပြင်ကလေး ရဲတက်သွား၏ ။
ရှက်သောအပြုံးနှင့် အတူ...

“မဟုတ်ပါဘူး...မမသီကလဲ...”

“အမယ်...ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးလဲ။ စောစောတဲက မမသီကြည့်နေတယ်။

နွယ်မျက်လုံးတွေ လမ်းမပေါ်ချည့် ရောက်နေတာလဲ၊ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတချချနဲ့...”

“ဟာ...မမသီကလဲ၊ တော်ပါတော့၊ ဟုတ်လဲ ဟုတ်ပဲနဲ့၊ နွယ်ကြည့်တာက ဒီနေရာက ကြည့်ယင် အင်းလျားကန်ပြီးက သိပ်လှလို့ပါ...”

“သိပါဘူးတော်...မမသီ ထင်တာက ကောင်မလေးတယောက် သုံးခွတုန်းက လွမ်း စရာလေးတွေ တွေးလိုက်၊ ခုနေ့များ အင်းလျားကန်နံဘေးမှာ သုံးခွတုန်းက ဆီးပင်အောက်မှာ လို နှစ်ယောက်သားဖက်ပြီး...”

“အမယ်...မမသီ မကောင်းဘူးကွာ၊ တော်တော့...နွယ် ရှက်လာပြီ”

မမသီ၏ စကားမဆုံးခင် နွယ်က မမသီပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်၍ ခြေဆောင့်ပြောလိုက်၏။ မမသီက ရယ်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ဘယ်လိုလဲနွယ်၊ မမသီကိုတော့ ရှက်မနေနဲ့နော်၊ မမသီက အထွန်းကိုဆိုလဲ မောင် လေးလို ခင်တဲ့လူ၊ နွယ်ကိုလဲ ညီမလိုချစ်နေတဲ့သူ၊ နွယ်နဲ့ အထွန်းတို့ အခြေအနေ ဘယ်လို လဲ...”

နွယ်နှုတ်ခမ်း စူယောင်ယောင်ဖြစ်သွား၏။ မမသီ၏ ပေါင်ကိုလည်း လှမ်းရိုက်ယင်း...

“လုပ်ပြန်ပြီ မမသီကလဲ၊ နွယ်နဲ့ ကိုထွန်းက သူငယ်ချင်းတွေပါလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ ဥစ္စာ၊ သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့...”

“ကောင်မလေးနော်၊ မိုးတွေရွာနေတယ်၊ ညာမပြောနဲ့၊ မိုးကြိုးပစ်ချလိမ့်မယ်။ ဒါဖြင့် ယင် ဘာဖြစ်လို့ မမသီ အခန်းထဲ ဝင်မလာခင်တုန်းက ညစဉ်မခွာပါပဲ မကြာမီလဲ နောင်အမြဲ နှစ်လရှည် မိနွယ်မှာ မောင်ရယ်...တနာရီတဲ မောင်နဲ့ချစ်ပါရစေ...လို့ သီချင်းဆိုနေတာလဲ”

နွယ်မျက်လုံးလေး ဝိုင်းကနဲဖြစ်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလေး

ရှုံးမဲ့၍ ပြုံးယင်း မမသီရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းဝင်ဝှေ့၍ ...

“ဟာ...မမသီ မကောင်းဘူးကွာ...နွယ် ဘာသာ နွယ် လျှော်ဆိုနေတာကို ခိုးနားထောင် တယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

မမသီက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ နွယ်ခေါင်းလေးကို လက်ဖြင့်သပ်ယင်း...

“မရှက်ပါနဲ့ နွယ်ရာ...နွယ်တို့ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မမသီ သိပြီးသားပါ။ နွယ်နဲ့အထွန်းကို မမသီလောက် ဖြစ်စေချင်တဲ့လူ လောကမှာ ရှိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး... တကယ်ပါ...အထွန်းကလဲ နွယ်ကို သိပ်ချစ်တာပါ...”

မမသီ၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် နွယ်ခေါင်းလေး မော့လာသည်။
ရှက်ရိပ်မစင်သေး သော်လည်း နွယ်မျက်လုံးလေးသည် ဝင်းလဲ့နေ၏။

“ကိုထွန်းက မမသီကို ဘာပြောလို့လဲ”

“ခုတော့ ဘာမှမပြောပါဘူး...ဟိုတုန်းကပါ။ နွယ်ကျောင်းကို မရောက်ခင်က၊ အဲ့ဒီ တုန်းက မမသီက သူ့အကြောင်းမသိတာနဲ့ ဟိုကောင်မလေးနဲ့...ဒီကောင်မလေးနဲ့ လုပ် တယ်။ ဒီတော့ သူက...”

ပြောလက်စစကားကို ရပ်၍ မမသီက နွယ်ကိုအကဲခတ်၏။ နွယ်က မျှော်လင့်တကြီး နားထောင်နေရာမှ မမသီစကားပြတ်သွားသဖြင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ မမသီက ပြုံးကြည့် နေသဖြင့်...

“ပြောလေ...မမသီ...အဲ့ဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ”

“ဘာပြောရမလဲ...ကျွန်တော့်မှာ တခြားချစ်စရာလူ မရှိပါဘူး မမသီရယ်တဲ့... ကျွန်တော့်မှာ ငယ်ငယ်လေးတဲက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူရှိပါတယ်တဲ့။ အဲ့ဒီ နွယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် ချစ်သူ တက္ကသိုလ်ရောက်လာမှ မမသီ ကျွန်တော့်ကို စချင်တိုင်းစတဲ့...”

နွယ် နှုတ်ခမ်းလေး စူသွားသည်။ စောစောကရှက်ခဲ့သောအဖြစ်ကို

မေ့သွားဟန်တူ၏။ မကျေမနပ်လေသံဖြင့်...

“အလကားပါ...မမသီလူက ပြောတော့သာ မိုးလားကဲလားခုကျတော့ သူကအထာကြီး နဲ့၊ နွယ်ကပဲ စပြောအောင် စောင့်နေသလားမသိဘူး”

နွယ်စကားကြောင့် မမသီက ပြုံးလိုက်မိ၏။ ခုတော့လည်း ရိုက်မစစ်ရဲပဲနှင့် အလိုလို ပွင့်အန်လာသော နွယ်ကိုကြည့်၍ ...

“ဒီလိုလုပ်ပါလားနွယ်ရ...သူ့ဘက်က ဒီလိုဈေးကိုင်နေယင် သူမခံချို မခံသာဖြစ်လာ အောင် တခြားတယောက်ယောက်နဲ့ မသိမသာ တွဲပြလိုက်ပါလား။ ဒါဆို ဒီကောင်အူနုကျွဲခတ် ပြီး အူယားဖားယား ဖြစ်လာမှာ...”

နွယ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းခါလိုက်သည်။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ဒီလိုတော့ နွယ်မလုပ်ချင်ဘူး မမသီရာ၊ တခြားတယောက်နဲ့ တွဲပြလောက်အောင်လဲ နွယ်မှာ သတ္တိမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သူအထင်လွဲတာကို နွယ်မခံနိုင်ဘူး။ တော်ကြာ ဆေးအတွက် ပိုလေးကုန်မှ ခက်မှာ”

“ဒါဖြင့်လဲ မထူးပါဘူး နွယ်ရာ...နွယ်ကပဲစပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့။ နွယ်ရှက်လဲ ရှက်ပါရဲ့၊ ရှက်လဲ မရှက်ပါဘူး၊ ကိုထွန်းကို ချစ်နေမိပါပြီ...လို့”

နွယ်မျက်နှာလေး ရဲကနဲဖြစ်သွားသည်။

“အိုး...အဲဒီ လိုတော့ နွယ်တသက်လုံး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ ဈေးပျက်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ မမသီရဲ့၊ သူ မပြောလဲနေပေါ့။ သူတောင်မှ နေနိုင်သေးတာ နွယ်က ဘာဖြစ်လို့ မနေနိုင်ရမှာလဲ”

“တော်ကြာ ဟိုက နောက်တယောက်နဲ့ တွဲခုတ်သွားလို့ ခက်နေအုံးမယ်နော်...ဒီ ကောင်ကလဲ ရုပ်ကလေးက ချောချော အပြောကလဲ ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆတ်ဆလူး တ ယောက်ယောက်က အတင်းကပ်တာနဲ့

နွားပြာကြီးအောက်သွားမရှိဖြစ်ပြီး တဟီးဟီးနဲ့ ပါသွား ယင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”

“ဘယ်နဲ့မှ မလုပ်ဘူး မမသီ...ဒါမျိုးကတော့ နွယ်ကလဲ နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်သေး ဘူး။ သူမှ နွယ်ကို မချစ်တာ၊ နွယ်က ဘာလွမ်းနေရအုံးမှာလဲ...”

မမသီက အားရပါးရရယ်သည်။ ရယ်ယင်းနှင့် နွယ်ကိုယ်လေးကိုလဲ သိုင်းဖက်ယင်း...

“ဒီလိုမှပေါ့နွယ်ရ...ရာမဇာတ်ထဲမှာ သီတာဒေဝီက ဘာပြောဖူးတယ်မှတ်လဲ။ သူ့ကို သိဃိုဋ်ပြည်က သော်ကဥယျာဉ်ထဲမှာ ဒဿဂီရိက ဖမ်းထားတော့ ဟနုမန် မျောက်ကလာ တယ်။ သူ...ဒီကနေ လွတ်အောင် ခေါ်သွားမယ်၊ သူ့ပခုံးပေါ်က လိုက်ခဲ့ပါပြောတော့ သီတာ က မလိုက်ဖူးတဲ့၊ သူဟာ ရာမကလွဲလို့ ဘယ်သူကမှထိတာ ကိုင်တာ ခွင့်မပြုဘူးတဲ့။ ဒဿဂီရိ တောင် အတင်းအနိုင်အထက် ရထားပေါ်ဆွဲတင်လို့ လက်နဲ့ ထိလိုက်ရတာ တဲ့။ နေပစေ...သူ က ဇာမရီမျိုး၊ အသက်သာ အသေခံမယ်၊ အမွေးတပင် အကျွတ်မခံဘူး...လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲ့ဒါ မိန်းမမာနပဲ။ အသက်သာ အသေခံ၊ အမွေးတပင် အကျွတ်မခံနဲ့။ ဘယ်တော့မှ အောက် ကျမခံနဲ့...”

မမသီ စကားကြောင့် နွယ်ကရယ်လိုက်သည်။ မမသီကိုလည်း ပြုံးတုံ့တုံ့ ကြည့်၍ ...

“ဒါဖြင့်...ဟိုနေ့က မမသီအဆက်ကြီး စိတ်ကောက်တော့၊ မမသီဘာဖြစ်လို့ လိုက် ချောနေတာလဲ”

မမသီ၏ မျက်နှာပြုံးစပ်စပ် ဖြစ်သွားသည်။

“အေး...အဲ့ဒါပြောမလို့၊ ဒါတော့...မမသီက ပြောတာ၊ ဆက်ပြီးမှတ်ထား၊ မိန်းမဆိုတာ ဇာမရီမျိုး...အမွေးတပင် အကျွတ်မခံနဲ့၊ ကျွတ်ယင် တပြုလုံးကျွတ်၊ တပင်မှ ချန်မထားပစ်နဲ့... လို့”

“ဟာ...မမသီကလဲ...”

အခန်းလေးထဲတွင် ရယ်သံလေးများ ညံသွား၏။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးရိပ်မရှိတော့...

*

အပြင်ဘက်တွင် မိုးစဲသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ သို့သော်...

လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ

ခြောက်နာရီခွဲနေပြီကိုတွေ့ရသည်။

သည်နေ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရင်ထဲ၌ လပ်ဟာသွားသည်။ သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အကဲခတ်မိသော ကျော်သက်က လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

ဆရာဦးစိုးလွင်က စားပွဲထောင့်စွန်းတွင် တင်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်တိုကို ကောက် ယူဖွာရှိုက်ယင်း...

“မဆိုးပါဘူးကွ...မင်းရွေးထားတဲ့ ဇာတ်ကလေး။ တခုတော့ရှိတယ်၊ တင်ပြပုံတော့ နည်းနည်းဂရုစိုက်ပေါ့ကွာ...ရှေးမူလဲမပျက်စေနဲ့။ ခေတ်မျက်စိနဲ့လဲ အဆင်ပြေအောင်ပေါ့”

တညနေလူး ဆွေးနွေးလာသော တင့်ဝေထွန်း၏ ရာဝဏကို အောင်နိုင်ခြင်း ကဇာတ် နှင့် ပတ်သက်၍ နိဂုံးချုပ်လိုက်သလို ဆရာ ဦးစိုးလွင်က အဆုံးသတ် စကားဆို၏။ တင့်ဝေ ထွန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ...ကျွန်တော်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကြိုးစားထားပါတယ်။

ကျွန်တော်စဉ်းစား ထုတ်တာက ဇာတ်ကောင်တွေကို ရှေးမူမပျက် ဝတ်စားပြီး ဇာတ်ရည်လဲ မပျက်အောင် ခေတ်လဲမီအောင် နောက်ခံစကားနဲ့ သရုပ်ဖော်မလားလို့၊ တခန်းရပ် အော်ပရာဆန်ဆန်ပေါ့...”

ဆရာက သူပြောသည့်ပုံစံကို မျက်လုံးထဲ မြင်အောင်ကြည့်၍ ခေါင်းတဆက်ဆက် ညိတ်သည်။

“ဒါဖြင့်...ရာမတို့ လက္ခဏာတို့က မျက်နှာဖုံးစွပ်ရမှာပေါ့”

ကျော်သက်က ဝင်မေး၏ ။

“ဒါပေါ့...ဒီဇာတ်က ရာမဇာတ်ရဲ့ အပိုင်းအစပဲဟာ၊

ရာမဇာတ်ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရမှာ ပေါ့...”

“အေး...မင်းတို့ပြောမှ ငါ့မျက်စိထဲ ပိုပုံပေါ်လာတယ်။ လုပ်ကွာ၊ သေသေချာချာလေး ဂရုစိုက်လုပ်၊ ဇာတ်ဆောင်တွေကော ရွေးပြီးပလား”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတုန်းပဲ ဆရာ...”

“သီတာဒေဝီ နေရာကတော့ ရွေးပြီးရောပေါ့...”

အကြောင်းသိဖြစ်နေသော ဆရာက ရယ်၍ မေးလိုက်သည်။

တင့်ဝေထွန်း ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းဖြစ်သွား၍ ...

“ဆရာတို့နဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်မှာပါ ဆရာရဲ့”

ကျော်သက်က အနားမှ ထိုင်ယင်းရယ်သည်။ ဆရာ ဦးစိုးလွင်က ကျော်သက်ကို မျက်စိတဘက်မှိတ်ပြ၍ ...

“တိုင်ပင်လဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပါကွာ...နော။ မဟုတ်ဘူးလား ကျော်သက်၊ ဇာတ် ဆရာက သင့်လျော်လို့ ရွေးထားပြီပဲ”

“ဒါပေါ့ဆရာရယ်...ဇာတ်ဆရာကု စိတ်တိုင်းကျမှလဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

အင်း...ကျွန်တော်တို့ ကတော့ အလွန်ဆုံး ပါရမှ ဟနမန်ထက်
ပိုတော့မယ်မထင်ဘူး”

ကျော်သက်က ညည်းညည်းညူညူ ပြောသလိုနှင့် တင့်ဝေထွန်းကို
လှမ်းရိသည်။ တင့်ဝေထွန်းက သီတာဒေဝီနေရာတွင် နွယ်ကို လျှာထားကြောင်း
သိသဖြင့် တမင်စနေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

တင့်ဝေထွန်းရယ်လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျော်သက်ရာ...ငါက နွယ်ကို ရွေးချယ်လို့ ရွေးရတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီ တက္ကသိုလ် တခုလုံးမှာ သီတာဒေဝီလိုလှတာ၊ သီတာဒေဝီလို
သစ္စာရှိတာ နွယ်တယောက်ထဲ ရှိနေလို့ပါ...”

“ခွေးကောင်...ကိုယ့်ကိုယ်ပိုးပြီး မင်းသမီးတင်ပွဲထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။
ဒီပြင်လူတွေ မစော်ကားနဲ့။ ငါ အမြင်ကတ်လာယင် ရာမနေရာက ငါ
ဝင်ကပစ်လိုက်မှာ သိရဲ့လား...”

တင့်ဝေထွန်းက ကပျာကယာ လက်ထကာသည်။

“နိုး...နိုး...ဒါတော့သည်းခံ...မင်း သိပ်မင်းသားလုပ်ချင်ယင်
လက္ခဏာနေရာမှာ ငါ ထားပေးမယ်။ ရာမနေရာကတော့ မရတော့ဘူး...
အဲ့ဒီနေရာမှာ ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မက သင့်ဘူးလို့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ထက်...ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ မင်းက ဘယ်လောက်များ
ဇာတ်ရည်ဝနေလို့လဲ။ စင်ပေါ်ဖြင့် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မတက်ဖူးတဲ့ သူက...”

တင့်ဝေထွန်းရယ်လိုက်သည်။ ဆရာကတော့ ပြုံး၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို
အကဲခတ်နေ ၏ ။ တင့်ဝေထွန်းက ရယ်သံကြားမှ...

“ဒီနေရာမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ ရွေးရတဲ့အကြောင်းက သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာ
မကောင်းတာ နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ ခုဟာက ရာမနေရာဆိုတော့ ခေါင်းစွပ်ကလဲ

စွပ်ထားရလို့...ပြီးတော့”

“ပြီးတော့...ဘာဖြစ်သေးလို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဇာတ်လမ်းအရ နောက်ပိတ်ဆုံးမှာ ရာမက သီတာကို မီးပုံထဲကနေ ဆွဲတင်တော့ လက်ကိုကိုင်ပြီး ဆွဲတင်ရမှာ...အဟီး...နွယ်လက်ကို တခြားလူ ကိုင်မှာစိုးလို့...”

“ဟာ...ခွေးမသား”

ဆရာ ဦးစိုးလွင်က လွှတ်ကနဲ ထဆဲ၏ ။

သုံးယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။ ရယ်သာ ရယ်လိုက်ရသော်လည်း တင့်ဝေထွန်း မျက်လုံးထဲတွင် ဒီနေ့ သူမသွားလိုက်ရသည့် ရတနာဆောင် ဧည့်ခန်းနှင့် ပေါ်တီကိုအောက် လေးကို လှမ်းသတိရလိုက်၏ ။

သည်နေ့အဖို့တော့ ကိန္နရာချောင်းခြား ဇာတ်ပင်ကရတော့မည်တကား။

*

“ဒီညကစပြီး ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာတော့ ငိုရအုံးမယ်နဲ့တူတယ်”

ဆရာဦးစိုးလွင်ထံမှ ပြန်လာကြ၍ ဂျဒ်ဆင်ရှေ့ ရောက်သောအခါ တင့်ဝေထွန်းက စပ်ဖြဖြလုပ်၍ ကျော်သက်ကိုပြောလိုက်သည်။ တညဝေးတာနှင့် ရက်ပေါင်း (၇၀၀) ဆွေးရ သည်ဆိုသော ကိန္နရီချောင်းခြားဇာတ်ကို ရည်ရွယ်ပြောလိုက်မှန်းသိသော ကျော်သက်က မျက်စောင်းထိုး၍ ...

“သိပ်အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ တင့်ဝေ...ကြာတော့ ဘေးကလူက နည်းနည်းချင်လာပြီ”

“လွမ်းတာကိုးကွ...ဒီနေ့ညနေမတွေ့လိုက်ရဘူး၊

ဘယ်လောက်ဆွေးဖို့ကောင်းလဲ...”

“ဪ...ဆွေးတယ်ဆိုတာ သမီးရည်းစားတွေ အလုပ်ကွ၊

မင်းကကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆွေးသလေး ဘာလေးပြောရအောင် မင်းနဲ့နွယ်က
ရည်းစားမို့လား၊ ရှိ...မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ရည်းစားစကား တခွန်းတောင်
ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မပြောရသေးတဲ့ ကောင်ကများ...”

သည်တချက်က တင့်ဝေထွန်း အရှိုက်ကို တည့်တည့်လာထိသည်။

အင့်ကနဲ မမြည်ရုံ တမယ် ခံလိုက်ရ၍ ...

“ဟာ...မင်းတော်တော် အောက်တန်းကျသေးတာပဲ ကျော်သက်ရာ။

ချစ်တယ်ဆိုတာ ပါးစပ်ကပြောမှ လုံလောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဘာတဲ့...
ဖွင့်မပြောလဲ ရင်ထဲကနေသိပါ တယ်...ဘာညာ ကဗျာလေးတွေ မဖတ်ဖူးဘူးလား”

ကျော်သက် မျက်နှာရှုံ့၍ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

“လုပ်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်...ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတွေထဲက အကြောင်းတွေ

လာပြောမနေနဲ့။ ဟိုဟာက သူ့ဟာသူ စိတ်ကူးထဲကနေ ပြောင်ချင်သလိုပြော၊
လုပ်ချင်သလို လုပ်နေကြ တာ။ အပြင်မှာလာပြီး ရင်ဝယ်...အစဉ်တွယ်...ခင်တယ်...
ကြင်မယ်၊ သခင်ရယ် လုပ်နေယင် တမင်အမြဲ...အစဉ်လွဲ...မကြင်ပဲနေလို့...မင်း
ဖင်ပြဲ သေနေလိမ့်မယ်။ ဒါ တက္ကသိုလ်ကွ ဘာ အောက်မေ့နေလဲ”

ကျော်သက် လက်သံပြောင်နေသည်နှင့်အမျှ

တင့်ဝေထွန်းလိုမခံနေရသည်။ သည် အတိုင်းဆက်ပြောနေလျှင် ထပ်နာတော့မည်မို့
အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

ကျော်သက်ကတော့ အရှိန်မပြေသေး။ လေသံပင်မလျှော့

ဆက်တွယ်မြဲတွယ်၏ ။

“ငါ တကယ်ပြောတာ တင့်ဝေ၊ ခု မင်းလုပ်နေတဲ့ပုံစံကြီးက မဟုတ်သေးဘူး။ ပြောစရာ ရှိ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာလဲ...အဆောင် ညနေတိုင်းသွား၊ ဟိုပြော သည်ပြောလုပ် ပြန်လာနဲ့၊ လေညာက အီးပါနေတာကို ဝါးတရိုက်လောက်နေပြီး ပျော်နေတဲ့ ခွေးဝဲစား ကျနေ တာပဲ”

ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် တင်စားလိုက်သော ဥပမာနှင့် ဥပမေယျကြောင့် တင့်ဝေ ထွန်းမျက်နှာ ရှုံ့သွားသည်။

“အချစ်အကြောင်း လှလှပပပြောနေတဲ့နေရာမှာ ဥပမာပေး လှစမ်းပါ ကျော်သက်ရာ။ မင်းဟာက အိမ်သာထဲကပဲ မထွက်တော့ဘူး...”

“ဟေ့ကောင်...မရှည်နဲ့။ ဥပမာဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်နီးစပ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ငါပြောတာ မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား...ပြီးတာပဲ”

“အေးပါ ကျော်သက်ရာ၊ နားလည်ပါတယ်။ မင်းပြောတာကိုလဲ ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

ကျော်သက်က သူ့ ဒါပေမယ့်ကြောင့် ဖြတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်၏ ။ တင့်ဝေထွန်းက ကမန်း ကတန်း လက်ကာပြပြီး...

“နေ...နေပါအုံး၊ ငါပြောပါအုံးမယ်၊ မင်းကလဲ ငါ့တွယ်ဖို့ပဲ ကြံနေတာပဲ။ ငါ့စကားဆုံး အောင် နားထောင်ပါအုံး၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ ဘူး...”

“ဒါပေမယ့်ကွာ...ဒါပေမယ့်...”

“အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ ဒါပေမယ့်...ငါ နွယ်ကိုပြောဖို့ကိစ္စကျတော့ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး ဖြစ်နေတယ် ကျော်သက်”

“ဘာမလွယ်စရာရှိလဲကွ...”

“ဟာ...ရှိတာပေါ့၊ သူ ငါ့ကိုခင်တာက ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက သူချင်းမို့

ဒီလောက်က ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံတာကွ၊ ဒါကို ငါက ချစ်ကြောင်း ကြိုက်ကြောင်း ပြောလိုက်ယင် တမျိုး ဖြစ်သွားမှာ ငါ စိုးရိမ်တယ်...”

“စိုးရိမ်တယ်လို့ မသုံးပါနဲ့ကွာ၊ ကြောက်တယ်လို့ သုံးပါ”

မကြည်မလင်လေသံနှင့် ပြောလိုက်သော ကျော်သက်စကားကြောင့် တင့်ဝေထွန်း ပြုံး လိုက်သည်။

“အေးပါ...ထားပါ၊ ငါကြောက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ ငါက ပြန်တွေ့တာ ဘာမှမကြာသေး ဘူး၊ အလောသုံးဆယ် လုပ်လိုက်လို့ မှားသွားမှာလဲ စိုးရိမ်...အဲ... ကြောက်တယ်။ ငါ နွယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အမှားမခံရဲဘူးကွာ၊ တသက်မှာ တခါပဲချစ်ဖူးတဲ့ အချစ်ဆိုတော့ နည်းနည်းမှ အထိအပွန်းမခံချင်လို့ပါ...”

“အဲ့ဒါနဲ့ သူများလက်ပါသွားလို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်”

“အဲ့ဒီလိုဖြစ်တာက တော်သေးတယ် ကျော်သက်၊ ငါ့ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ငါ့ကိုမချစ်ဘူး ဆိုမှ ငါရင်ကျိုးမှာ...”

“ဟေ...မင်းဟာက တမျိုးပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကျော်သက်၊ ငါက လူတမျိုး၊ ငါ့အချစ်ကလဲ ဒီလိုပဲ။ တခြားလူတွေနဲ့ ယှဉ် လိုက်ယင် တမျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

၁၁

ရွှေရတု၏ အရိပ်အငွေ့သည် တက္ကသိုလ်များ အားလုံးကို နှင်းနှင့်အတူ လွှမ်းခြုံအုပ်မိုး ထား၏ ။

ရွှေရတုအကြို စာစောင်များ တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံတွင် ပလူပျံ့၍ ထွက်နေသလို...ရွှေရတု တွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားကြမည့် အစီအစဉ်များကလည်း တနေ့ထက်တနေ့ သိုက်မြိုက်လာသည်။

(၁) တက္ကသိုလ်များ ဂုဏ်သိက္ခာ မြှင့်တင်ထိန်းသိမ်းရေး

(၂) ပြည်ထောင်စု စည်းရုံးညီညွတ်ရေး

(၃) ဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ထောင်မှုတွင် တက္ကသိုလ်များ

ပါဝင်လှုပ်ရှားရေး...

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ်ပြည့်ပွဲတော်၏ ဦးတည်ချက်သုံးရပ်ကို အခြေခံသည့် ကြွေးကြော်သံ ပိုစတာများကလည်း တက္ကသိုလ်တိုင်း၏ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဝေဝေဆာဆာနေ သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ်ပြည့်အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနားကျင်းပရေး ဗဟို ကော်မတီကလည်း (၁၉၆၈) ခုနှစ်ကစ၍ ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းပြုစုရေး ကော်မတီ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာစောင်များ ထုတ်ဝေရေး ကော်မတီ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် မှတ်တမ်းတင်ပြပွဲကော်မတီ၊ ပြန်ကြားရေးကော်မတီစသည်တို့ဖြင့် အနီးကပ်လှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်နေကြပြီ...။

ဇာတ်စင်ဆောက်လုပ်ရေး၊ မုခ်ဝပြင်ဆင်ရေး သမားများကလည်း စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဗိသုကာ ကျောင်းသားများနှင့် ပူးတွဲ၍ လှုပ်ရှားနေကြရသည်။

(၁၉၇၀) ဒီဇင်ဘာ (၁) ရက်နေ့တွင်မူ စတင်ကျင်းပမည်ဖြစ်သော်လည်း တက္ကသိုလ် တိုင်းတွင် နှစ်စကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ကြ၏ ။

ယခု နီးကပ်လာသောအခါ၌ မူ...

ကျောင်းသားအားလုံး၊ ဆရာအားလုံး၊ တက္ကသိုလ်နှင့် ပတ်သက်သူအားလုံး၏ စိတ်များ ၌ ရွှေရတုသာလျှင် စိုးရိမ်နေတော့သည်။

သစ်ပုတ်ပင်အိုကြီးပင် ရွှေရတုကြောင့် ပြန်လည်နုပျိုလာလျက် တက်ကြွလန်းဆန်းနေ၏ ။

“ပြည်ထောင်စု စည်းလုံးညီညွတ်ရေး စိတ်ဓာတ်ဖြင့် နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် ဆင်နွှဲကြ...”

ကမာရွတ်အဝိုင်းကြီးနား ရောက်သောအခါ ပွဲတော်အကြို ပိုစတာကြီးမှ စာလုံးများကို ထင်းကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

“နွယ်တို့တော့ သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်။ ရွှေရတုပွဲလုပ်တဲ့နှစ်ကု မှီရုံလေး တက္ကသိုလ် ရောက်လာတယ်...”

နွယ်မျက်နှာတွင် တကယ်ပင် ကျေနပ်နေသော အရိပ်အရောင်လေး မြင်ရ၏ ။ တင့်ဝေထွန်းက ပြုံးယင်း...

“မှီရုံတင် ဘယ်ကမလဲ နွယ်ရ၊ ရွှေရတုပွဲမှာ မင်းသမီးတောင် လုပ်ရသေးတာ၊ နောင် ကျတော့ သားတွေ သမီးတွေ ပြန်ကြွားရတာ ပေါ့...”

“အို...ကိုထွန်းကလဲ”

တင့်ဝေထွန်းစကားကြောင့် နွယ်မျက်နှာတွင် ရှက်ရိပ်ပြေးသွားသည်။ သူ့ လက်မောင်း ကိုလည်း မမီမကမ်းလှမ်းရိုက်လိုက်၏ ။ သူကရယ်ယင်း...

“အဟုတ်ပြောတာ နွယ်ရ၊ နောင် တက္ကသိုလ် ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်တို့၊ ရာပြည့်ပွဲ တို့ လုပ်တဲ့အခါကျတော့ နှစ်ငါးဆယ် ရွှေရတုပွဲတွင် တက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းမှ တင် ဆက်သော အစီအစဉ်များအနက် ရာဝဏကို အောင်နိုင်ခြင်း ကဇာတ်တွင် သီတာဒေဝီအဖြစ် ရကွဗေဒ ပထမနှစ်ကျောင်းသူ မမြတ်မြတ်နွယ်က သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည် ဘာညာနဲ့ မှတ်တမ်း တင်ထားမှာ...”

တင့်ဝေထွန်းက မနေ့ကမှ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းလဲလိုက်သော
ကဇာတ်နာမည်လေးကို တမင်ထည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဪ...ဒါဖြင့် ကိုထွန်းကကော...”

နွယ်မျက်စောင်းလေးတခု သူ့ဆီ လှပစွာ ရောက်လာသည်။

“ကဲပါ၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မပြောနေပါနဲ့။ လမ်းလဲကြည့်ကူး၊
တော်ကြာ ကား ဝင်တိုးလို့ ရွှေရတုမှာ တောင်မရတုလိုက်ရပဲဖြစ်သွားမယ်”

ပြောယင်းနှင့် နွယ်က ဗယ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကားအနည်းငယ်
ပြတ်သွား သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ခပ်သွက်သွက်လေး လမ်းကိုဖြတ်ကူးလိုက်၏။

ထိုအချိန်က ကားများသည် လက်ဝဲဘက်ကပ်၍ မောင်းနှင်နေဆဲဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း သူငယ်ချင်းမျှသာ...။

*